

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈУН 2008. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIX, БРОЈ 3203

Жута

Диктатура!

Др Војислав Шешељ

**ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА**

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменици главног

и одговорног уредника

Марина Томан, Јадранка Јоксимовић

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мировић,
мр Александар Мартиновић,
Будимир Ничић, Амџад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић
и Биљана Мичић

Лектура и коректура

Лазар Мацура

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазичић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешел, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 ст

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Коалициона акробатика

- Жута математика

2

Антидемократе

- Жута диктатура

7

Политички неморал

- Образ к'о ђон

14

Промене

- Нова градска власт

17

Копцање

- Велики диктатори

20

Динар за жуте

- Политичко просјачење „демократа“

23

Обмане

- Споразум о стабилизацији и придруживању

31

Уцене

- ЕУ са фелером

35

Профил

- Ђинђићева биографија бешчашћа

38

Слуге Хага

- Предаторка и мишеви

43

Томичино здравство

- Хаос на тржишту лекова

53

Демократорска културна политика

- Жути бункер корупције

55

Динкићева мућкалица

- Афера панцир

57

Исправка: У Великој Србији број 3072 на страни 57. грешком редакције доктор
медицине Паја Момчилов је потписан као доктор медицинских наука. Овим путем
исправљамо грешку и извињавамо се господину Момчилову.

Жута математика петоглаве коалиције

- *Борис Тадић је својим агресивним и иресићним насиљом у вечери проглашења изборних резултата, недвосмислено показао да не поштује вољу грађана, да мрзи демократију и да је спреман на суров обрачун са неистомисљеницима само зарад оцшанка на власти*

Избори у мају 2008. потврдили су, између осталог, оно што је убедљиво јасно, бар последњих десетак година – Српска радикална странка је појединачно најјача странка у Србији! У њу, њен програм, њено понашање на политичкој сцени и њене лидере, српски бирачи имају највеће поверење. Но, политичка аритметика, боље рећи коалициона акробатика, и овога пута покушава негирати суштину сваких избора – вољу грађана! Чак и у једној врсти народне математике каже се да се не могу сабирати жабе и бабе, а и просечан основац из уџбеника математике зна да се не могу сабирати икс и ипсилон као различити неодређени бројеви. Али, изгледа да је у Србији и сама логика, вољом политичке власти, постала неупотребљива. Они који демократију декларативно узимају као своје основно политичко начело, нашли су, бар последњих осам година, начин да компромитују, односно негирају и саму суштину демократије, да негирају вољу грађана и спрече странку која ужива највеће поверење српског народа да уђе у власт. То, на све начине, покушавају и овога пута. Како ствари стоје, изгледа да ће они који себе називају проевропским снагама, уколико, свакој логици за инат, формирају владу, морати да оснују министарство за борбу против Српске радикалне странке. Они су се и до сада против ове странке борили свим, а поготово приземним средствима, борећи се на тај начин против политичке воље скоро половине српског народа. Демократе (жути, жутица, како их народ најчешће назива) су се током своје осмогодишње владавине више борили против радикала него ли против мафије, односно клептократије у својој владајућој коалицији и својим редовима, што је битна карактеристика њихове власти. Изгледа да је народ прецизно квалификовао њихову власт, па је све чешће означава као мафиократију и клептократију, док они себе означавају као једине „демократске и проевропске снаге” у Србији.

Једно од битних обележја последњих избора у Србији је настојање Тадићеве коалиције да што више подели српски народ по свим основама и да што гушће засеје мржњу према својим неистомисљеницима. Његова петостраначка коалиција (Тадић, Динкић, Чанак, Љајић и Вук, са Чедином подршком која се подразумева као подршка природног савезника) је током предизборне кампање изрекла толико лажи, претњи и уцена, колико се чуло на свим досадашњим вишестраначким изборима у Србији. Ко није за Тадића и његов такозвани „проевропски пут”, тај је против Србије, против демократије, против напретка, против слободе и сваког смисла. Ко није за Тадића, тај је грађанин другог реда, тај хоће повратак у „мрачне деведесете”, тај је националиста, примитивац и непријатељ! Забога, једино Тадићев пут нема алтернативу! Изгледа да Срби у наредних пет година и не треба ништа да раде него да дувају у његову нарцисоидну сујету, да му се диве и да га свакодневно уверавају да је он, лично он, председник Србије! Сви треба фанатично да верујемо

Горко славље диктатора

да Тадићев пут нема алтернативу, да то понављамо сваког дана, чешће и гласније него што смо својевремено узвикивали „Титов пут нема алтернативу”!

Право је чудо да тадићевска петоглава коалиција, током своје предизборне галаме, није скоро ни помињала демократију као свој изборни адут. Ваљда су и сами свесни да се њихова верзија „жуте” демократије смучила народу. Пошто су пресушиле илузије о њиховој демократији, они сада, у грчевитој борби да задрже власт, нуде српском народу нове илузије у виду европски дизајнираног пакета, који ће, по све-

му судећи, испасти само нова „шарена лаж”. Биће иста прича, исти резултат као и њихово обећање да ће сачувати Косово и Метохију. На основу „жutih” прича, само тадићевци могу ићи европским путем, а свима другима је то забрањено.

После титократије, ниједна власт, ниједна партија није себе толико поистовећивала са народом и државом, као што је то током последњих избора чинила Демократска странка и Борис Тадић лично. Нико као они до сада није показао тако фанатичну жељу да у Србији поново уведе титову партијску политику! Само њима треба веровати, само њих треба обожавати! У њихова обећања не сме се сумњати! Питати их за резултате осмогодишње владавине – то је кривично дело! Рећи оно што цео свет зна, да смо по криминалу први, а по стандарду последњи у Европи – то за „жуту” логику нису доказане чињенице, него „клевете и лажи”. Право је чудо што не певају агитпроповску песмицу „Што је више клевета и лажи, Тадић нам је милији и дражи”! Можда ће тако нешто и пропевати у страху да своје фотеле у централној власти не замене са местом у централној институцији друге врсте! У сваком случају, Млађан Динкић и остали многобројни Динкићи биће у некој централној позицији!

Математичка теорија апсурда

Да видимо како стоје ствари са „жутом” математиком, коју је као најновију науку утемељила Демократска странка на челу са Борисом Тадићем. Ово њихово откриће већ заузима посебно место у теорији апсурда. Тврдити да величина означена бројем десет, подвучена жутом, није иста величина, такође означена бројем десет, подвучена неком другом бојом, заиста је интересантна математичка теорема! Према најновијој демократској математици, десет у жутом веће је од десет у некој другој боји. Можда ће неко, некад, некако и доказати ову интересантну теорему откривену у Србији током мајских избора 2008. године. Међутим, то и није најзначајнија новина поменутих избора – када су завршени, гласови пребројани, сабрани, а резултати објављени, испало је да је све то рађено по досадашњој недемократској математици која убудуће – неће важити! Само грађанин другог реда, заостали, реакционарни, мрачни и остали српски пук, може у својој неукости веровати да је 126 већи број од 124! Ко помисли да је 128 већи број од 122, тај се обавезно мора упутити у психолошку клинику код Бориса Тадића. Тамо мора положити почетни курс из „жуте” математике у класи асистента Млађана Динкића као експерта за све и свашта.

Уколико српски народ не буде схватио „жуту” математику, Борис Тадић ће лично повести одлучујући устанак, користећи у тој борби сва демократска средства, ма шта се под тим подразумевало. У тој борби за власт, Тадићева очајничка борба за Косово и Метохију биће заборављена! Ако у тој борби, у фигуративном смислу, падне много глава (руса глава Велимира Илића биће прва), то ће бити само доказ више да је Србија уверена да Тадићев пут нема алтернативу! На том свом победничком путу, Тадић тражи логистичку помоћ ветерана Јована Кркобабића, за кога тврди да је његов истомишљеник! Тадићу се, заиста, може замерити, што је толико дуго држао у тајности своју дубоку љубав према социјалистима, са посебним освртом на Ивицу Дачића. Можда је тек сада, захваљујући „жутој” математици, схватио ону песму „Тешко ли је љубит тајно...!”

ДС компромитује идеју демократије

Уколико се, у оваквим околностима, може и говорити без ироније, да видимо шта све Срби и Србија могу очекивати од својих историјски законмерних тежњи ка европским интеграцијама. Наравно, те тежње не може себи искључиво приписивати ниједна партија, као што то чини ДС. Уколико „сумња као врлина разума” није укинута, да видимо ка-

кав је однос оправдане сумње и оправдане наде, када је у питању Европа и званично укључивање Србије у њене савремене токове.

Аристотел, Платон, Демокрит, Есхил, Софокле, Еурипид, Цицерон, Тацит, Леонардо, Микеланђело, Данте, Петрарка, Сервантес, Ван Гог, Гете, Шилер, Бах, Бетовен, Декарт, Кант, Моцарт, Томас Ман, Јунг, Тесла, Пупин, Мокрањац, Урош Предић, Виктор Иго, Шекспир, Бајрон итд... Ко не би стремио европској култури, укупној цивилизацији, коју само делимично симболизују поменути генији?! Европа правне регулације, Европа високог стандарда, Европа високе продуктивности, Европа великог рада и реда... таква Европа, по сто пута да, да, да!

Европа инквизиције, језуитизма, нацизма, фашизма, логора, тероризма, лицемерја, манипулација, хипокризије, експлоатације, колонијализма, империјализма, милитаризма..., таква Европа, по сто пута не, не, не..!

И једно и друго је Европа! Понајмање је Европа оно што подразумева актуелна „жута” пропаганда! Европа се не може свести на пропагандне летке и слогане, на основу којих Тадићева „жута” коалиција мами српске бираче. На основу таквих пропагандних брбљарија, ваљда треба да закључимо да ће Швеђани, Французи, Немци и остали Европљани доћи у Србију да уместо Срба ору њиве, чисте улице, подижу индустрију, развијају школство и здравство, а да Срби само седе, узимају новац и уживају! Наравно, те и такве благодети очекују само обожаваоце Бориса Тадића, јер захваљујући њему, његовој демократији и европској оријентацији, у Србији ниче трава и жито, што се без њега не би ни дешавало! Европа, на челу са Соланом и Рупелом, заиста несеквично и пожртвовано чини све да усрећи Србе и Србију! Та и таква Европа нема, притом, никакав сопствени интерес ни циљ, него да усрећи Србију! Она ће то учинити под једним јединим условом – уколико Срби све своје поверење, сву своју љубав и сву своју подршку подаре Борису Тадићу! Лично! Ником другом!

Наравно да је Србија у својој дугој историји била на различите начине интегрисана у многе европске токове, наравно да је то и данас, наравно да је Србија у Европи и наравно да је доста тога европског у Србији! Ваљда су Швајцарска и Шведска, иако ван ЕУ, у Европи, ваљда су и оне европске земље којих се Европа не одриче, као што се не одриче ни Србије! Ваљда су само Тадићу и његовим обожаваоцима (други и други није ни важно), познате неке антиевропске снаге у Србије. Њих нико нормалан не види! Нека их именује, нека их лоцира,значи, докаже њихову антиевропску усмереност!

Када је Европа у питању, Срби, као ретко који народ, имају право на сумњу и стрепњу. Европско зло сручило се на Србију два пута у два светска рата! Крај двадесетог века Европа је обележила и трећим разарањем Србије! На њу је сручила вишеструко више разорних средстава него што је то учињено у атомском удару на Хиросиму и Нагасаки. Главни европски командант тог и таквог удара био је Хавијер Солана! Наравно, он је сада наш главни „жuti” пријатељ! Колико је Европа порушила српских мостова, школа, болница, манастира, споменика, кућа, институција!? Колико је Европа, као сервис америчке хегемонистичке воље, побила невиних Срба у сулудом НАТО бомбардовању! Да ли све ово треба заборавити као да се није ни десило!? Да ли се и само помињање овога мора третирати као кривично дело!? Да ли је судија који је осудио Солану и друге главне виновнике НАТО злочина морао бити сурово осуђен од „жutih” власти! Да ли је Драгољуб Милановић заиста једини кривац на свету што су се десили НАТО злочини!? Ето, он је једини и осуђен, а на чувеном Нирнбершком процесу ратним злочинцима, ослобођен је Ханс Фрич, заменик Јозефа

Тадићеве реформистичке претње медијима

У изборној ноћи 11. маја 2008. Борис Тадић се обратио јавности Србије са балкона на Тргу републике 3, изрекавши том приликом једну од најскандалознијих и најстрашнијих етикета које је ико икада у Србији прилепио медијима. Наиме, Тадић је, истовремено најављујући реформе у медијској сфери, рекао да су предизборну кампању сви медији пратили фер, осим неких „дивних“ штампаних медија „блиских неонацизму“!?? Пошто ни на који начин није ближе одредио титулара те невероватне квалификације, медијски посленици, али и читава јавност се нашла у чуду. Јер, нити су они који раде у штампаним медијима у Србији сигурни да нису неонацисти, нити су грађани који читају новине сигурни да су нормални, јер очигледно не умеју да препознају неонацистички поглед на свет. Просто човек не зна шта да мисли – изгледа да је та неодређеност председниковог упозорења имала за циљ да све грађане Србије окриви за неонацизам, јер нико жив не зна на кога је то председник мислио.

Могуће је да се квалификација односи на све медије који су га било када због нечега критиковали. А можда је и председник коначно схватио ко су најпрљавији штампани медији у Србији, који својим свакодневним бљубањем по српском народу заиста шире мржњу, као на пример дневне новине „Блиц“, али му је због блискости са њима било непријатно да их директно именује. Ко ће га знати шта се дешава у глави српског председника?

Све у свему, Борис Тадић је оваквим својим ставом доказао да је врсни антидемократа, који у тоталитарном пропагандном стилу претње и диктатуру претвара у еуфимизам „реформи“.

Р. В. С.

Гебелса, министра нацистичке пропаганде! Па шта онда да мисли збуњени српски бирач!? Да ли заиста да верује у „жуту“ правду!? Да ли из страха који му на сваком кораку сервира „жута“ пропаганда, мора гласати за њих!?

Можда ће се тадићевски пут у Европу завршити као и Титов пут у „свет несврстаних“, у Африку и Азију!? А знамо да ни тај и такав пут, такође, „није имао алтернативу“! Није, ваљда, тешко закључити да је свет велики и да постоји много различитих и смислених путева, те да човек, па и цео народ може да бира! Јадан је онај човек, јадан је онај народ, коме је у животу преостала само једна једина могућност! Српски народ, ипак, није толико клонуо духом, није толико ошамућен, збуњен и обезглављен да би поверовао да му је судбина доделила само један једини пут, онај тадићевски, те да други и другачији путеви воде само у амбис. Ср-

бија се никада није одрекла европског, али ни осталих путева, што је убедљиво показала и на овим изборима.

Предводник петоглаве коалиције, на крају избора, лично је показао да је његова лична воља изнад народне, тврдећи да његова мањина, ни по коју цену, неће препустити власт већини! Нико тако директно, тако убедљиво и тако сурово није компромитовао суштину демократије као председник Демократске странке Борис Србије. То је, чини се, највећа новина, прави раритет, оригиналност своје врсте коју су показали најновији избори у Србији. Ако то прихватимо као „ново за готово“, онда у Србији престаје и свака потреба за будућим изборима јер, било како било, „жута“ математика ће, на својим демократским основама, доказивати да једино може победити властодржачка воља Бориса Тадића! Збогом логико!

Р. В. С.

Време је да Брисел и Вашингтон схвате да са Београдом више не могу по старом

Удвориштво је прошлост Србије

- Са новом њајриојском владом, односи Србије са ЕУ и Вашингтоном не би били односи врхунској њријајњелјсјива и некријијчкој заноса, већ њосјављени на реалсјијчним основама њако да очувају наше државне и националне, а да не ујрозе обосјране ињтересе

Не може се од Срба очекивати да певају „Данке Дојчланд“ (као Хрвати), нити да машу америчким заставама (као Албанци). А Запад, порукама из Брисела и Вашингтона да „подржава проевропске снаге“, управо води Србе на ту воденицу, зар не? Чувени драмски писац Харолд Пинтер, Енглеz јеврејских корена, жестоко је нападан од британских „демократских интелектуалца“ због симпатија према Србима. „Да им је да ме некако ућуткају“, објаснио је политички и културни шок који је изазвао прикључујући се (2001) својим потписом петицији за пуштање Слободана Милошевића из затвора. Неки људи од професионалног и личног интегритета у стању су да ставом, речју „померају брда“. Пинтер је агресију НАТО-а јавно назвао „бандитском акцијом“. Рекао им је: „Милошевић је одбио да пољуби америчку стражњицу, и Клинтон је ударио српски народ у главу“. У закључку је рекао и шта мисли о британској штампи: „Окружен сам непријатељским новинарством зато што изражавам своје мисли“. Пинтер је 2006. године добио Нобелову награду за књижевност. А било је неких медиокритета који су написали да му треба одузети награду!

Поштовање се заслужује. Тако је и са нашом земљом – морамо мислити о себи. Границе постоје са обе стране. А тако је и са изборима. Једном за свагда, одавде мора да се поручи, једногласно, консензусом свих парламентарних партија: И овде, као и код вас, владу ће састављати они који добију већину гласова у парламенту. То и – квит. Срби неће љубити вашу задњицу. Добрица Ђосић је у „Времену власти“, што се нас тиче, апсолвирао то питање. Он каже: „Потчињавање и потчињеност су појаве истог људског језгра, којима само услови одређују значење и смер. Сви људи могу вла-

Слуга и његов газда у САД

дати и бити потчињени. Ако је потчињавање испољена агресивност, потчињеност је притајена агресивност која чека на освету“.

Сећате ли се игре „покварени телефони“? Али, никад се не зна ко учествује у њој: исправан човек и покварен телефон или покварен човек и исправан телефон (ВиБ). Овде грађани Такојевићи вуку порекло из Турског царства.

Време је да Брисел и Вашингтон схвате да са Београдом више не могу по старом. Убудуће – партнерство, удвориштво је прошлост Србије. Са банама републиком је готово. Гангстер на челу владе? Србија је окренула лист. Имате Таџија, ето вам га па се сликајте с њим. Овде ће председник владе и цео његов кабинет одсад да полагају рачуне само свом народу. И неће бити партијских забрана у њој, па да се њима са стране, било које, манипулише. Нема мешања са стране, таква је била изборна порука. ЗЕС (За европску Србију) неће бити у стању да састави владу. Узалуд се труде Солана, Рен, Рупел... У коалицији СРС – ДСС/НС – СПС,

Слуга и његов газда у ЕУ

Слуга и његов НАТО газда

српски народ је видео бољу будућност, у том смислу и европску. Тако што ће српска влада држати конце у својим рукама. Неће да буде доведена у ситуацију у којој се нашао уважени председник Чешке Републике Вацлав Клаус који је рекао да се „дубоко стиди што је чешка влада признала независност Косова” (знајући да је то по страном налогу). Како су се одлучили на тај корак – застрашивањем, уценама или лобирањем? Све има неку своју цену. Али, лепо је да је коначно одлучено бар то да ће убудуће сви лобисти у Бриселу морати да буду уредно регистровани.

Могло се претпоставити да ће се можда и преполовити енормни број од 15 хиљада лобиста на 32 хиљаде чиновника ЕУ. У Вашингтону је 30 хиљада лобиста! И даље остаје загонетка откуд у демократским системима толика потреба за лобирањем. У Бугарској, сада и чланица ЕУ, просечна плата износи једва 250 евра. У београдској Арени, на Евро-сонгу, Немачка се пласирала на бог-те-пита које место, али Софија је дала Берлину 12 поена – „Данке Дојчланд”... И овде се последњих година води „бугарска политика”, од које је Србија имала само штету. Ни Хрватској која је протерала 300 хиљада Срба нису упућивали никакав приговор. Власт све ово време настоји да се представи као велики играч на жици, често уз непријатно полтронство. Стара је истина да Срби радо прелазе из крајности у крајност, да су те крајности условљене тренутним интересима политичке и привредне врхушке. Често се од овдашњих Европејаца чује „У овом историјском тренутку...”. Србија је видела толико историјских тренутака да жуди за обичним тренуцима. Сад је „историјски тренутак” – пут у Брисел.

У потпуну „демистификацију Брисела” исто тако не треба веровати, као што није требало веровати ни потпуној мистификацији. Било да Србију сматрају кључним играчем на Балкану или не, у Бриселу придају приличан значај Београду. Суштина је у процени да су могућности приближавања Србије западноевропској централи доста ограничене. Отуда односи неће бити испуњени врхунским пријатељством, али се неће ни дегенерисати тако да би се угрозили обострани интереси.

Под овако схваћеним околностима, перспективу имају само реалистички добри односи који би били лишени романтичног сјаја Ђинђићевог или Лабусовог времена, у којима се не би очекивала чуда, у којима се „српска карта” не употребљава против Москве, или као начин да се од Москве добију уступци, већ само као важна позиција. Та позиција не може лако нестати, јер су добри односи у интересу обеју страна. Зато се, ако је веровати извештачима из Брисела,

европски врх није много узрујавао када му је посредством новинских агенција предочено да без промене става Брисела према Косову и Метохији „нема ни говора” о стварном побољшању, тачније, потпуном нормализовању сарадње. Такав је став будуће владе састављене од СРС-а, коалиције ДСС/НС и коалиције окупљене око СПС-а. У свакој другој прилици, речи као „нема ни говора” звучале би као жалостан епитаф, као истицање фијаска, као дипломатски шамар. Брисел је вест примио мирно, Американци су вест примили мирно.

Ствари су, једноставно, стављене на „скромнију” основу. Када се признају баријере и тешкоће, од Косова и Метохије до положаја српске економије и страних инвестиција, од поновног оживљавања причања о српској „еквидистанци” (и од Запада и од Русије), па све до „чудне” околности да је тзв. независно Косово признато од стране кључних западних држава, али да Русији не пада ни на крај памети да тако нешто учини, онда се добија реалистична слика.

Р. В. С.

Тадићеве неуставне игарије

ЖУТА ДИКТАТУРА

- У протеклом изборном процесу и постизборним дешавањима, председник Србије Борис Тадић и његова Демократска странка убедљиво су показали да је за њих Устав само јарче ишира које може да се цела, гази, изиграва или заобилази, све у партијском и личном интересу

Пише: Марко З. Пушица

Могамо се озбиљно замислити над најновијим партијским идејама тзв. демократског блока и радњама појединаца које произлазе из истих, а које су у овој предизборној кампањи, те током самог изборног процеса и у актуелном тренутку постизборних радњи довеле до стварања алармантне неуставне ситуације у Републици Србији. О чему је, заправо, реч и која је позадина става о наводном праву демократора да, заступањем својих партијских идеја, крше и прекрајају већ изражену народну вољу? Истини за вољу, то, нажалост, за Србију и није нека новост, имајући у виду временски период од дугих седам година колико траје спровођење туђе, окупационе и ненародне, евроатлантистичке воље.

Држава несумњиво представља највиши правно-политички израз једног народа, његов нормативни и реални отисак, спој његове историјскоправне традиције и резултат његове свеукупне тежње за стабилном државношћу, а потом и функционалном уставотворношћу. Она је његов највиши правно-политички израз само зато што је репрезент свих грађана који на њеној територији живе и признају њену суверену власт. У данашњем поимању државе, или тачније речено, поимању управљања државним пословима сусрећу се две идеје – и то идеја о политичкој вољи већине грађана која је слободно изражена на изборима и поседује квалитет ефективне суверености, што и Устав Републике Србије дефинише у одредби члана 2 када одређује носиоце суверености, па сходно томе, постоји и одговарајућа уставна и законска заштита, и идеја о уставним гаранцијама датим политичкој вољи мањине (није реч о националним мањинама, ради се о потенцијалној политичкој опозицији), која је такође снабдевена уставном и законском заштитом. Али, она је опскрбљена пасивном сувереношћу, те можемо закључити да су обе идеје логички и правно једнако важне за функционисање правне државе и уређивање односа између политичке позиције, тј. власти и опозиције. Дакле, у том смислу је и појмовно одређење државе и државне власти, те вршења свих државних послова апсолутно партијски неутрално, односно увек надстраначко, имајући при том у виду да су и државни интереси надпартијски и, у границама саме државе, увек општи.

Када неки актер политичке збиље, представник конкретног партијско-интересног програма намерно заобиђе ову важну претпоставку, држава и државна власт постају пуко средство остварења чисто партијског, па и личног интереса. У таквим ситуацијама се свему што је партијске нарави може придати државни значај, а ово нарочито у случају када то чине титулари највише државне власти, и то неуставном злоупотребом исте. Такво неуставно посрнуће брише јасну и строгу уставну границу између општедржавног и

приватно-партијског интереса и скоро увек има тежњу неуставног ширења. Тако се на другој страни, на политичком полу за који је спас државе и народа врховни национални закон а не само део партијског програма, јавља општа дужност да се држава и њени грађани заштите. У супротном, ако је таква неуставна ситуација системске природе, ако је такав начин вршења власти свеprisутан и раширен у читавој држави, на свим нивоима вршења власти, са правом се можемо запитати – ко се боји Устава још?

Спречавање изборне воље на „демократ(ор)ски” начин

Коначно, са нивоа теоријског проматрања можемо прећи на чињенично стање и на неколико конкретних догађаја који представљају повод за све наше страхове. Наиме, од самог ступања на дужност председника Републике, Борис Тадић прави излете у уставно непознато, који врло често поимају и карактер неуставног поступања, излазећи при том из надлежности које му Устав поверава и које њему, као делу бифедалне извршне функције државне власти, по основу уставних права и припадају. Непосредан узрок овог неуставног феномена је његово приватно својство председника партије, па из тога и произлази чињење, односно нечи-

њење као последица прагматизма и остварења циљева конкретного партијског програма, што је очигледно противно одредбама чланова 111 и 115 Устава, које јасно дефинишу да председник Републике изражава државно јединство Републике Србије, што представља стожерну одредницу његовог уставноправног положаја. Са друге стране, председник Републике не може обављати другу јавну функцију или професионалну делатност, што је јемство неспојивости функција. Све ове бране које Устав намеће личности која се налази на дужности председника Републике су неспорна, вековна тековина борбе за стављање извршне власти под уставно ограничење исте, зарад функционалне владавине права, односно „ваљаног правног поретка”, како вели академик Чавошки. Та својства су, на основу самог нормативног текста Устава у одредби члана 3, између осталих и начело поделе власти и повиновање исте Уставу и закону. Председнику Републике и његовим партијским колегама ове тековине очигледно ништа не значе, па он чак љутито упозорава учеснике на изборима да ће „бити спречени” они који покушају да формирају скупштинску већину, уколико та већина не би била по његовом личном, партијском нахођењу, али и жељама свих оних евроатлантистичких пријатеља новостворене, лажне шиптарске државе. Даље, листу својих новопромовисаних псеудоуставних овлашћења проширује и на временски период непосредно пред сам чин избора, па ретроактивно, лично-партијским методом тумачи предизборне кампање партија које су одмах након избора започеле разговоре око формирања будуће скупштинске већине. У том смислу он каже да би то представљало „изигравање изборне воље”, те како је његова „дужност да се демократским средствима успротиви стварању такве владе”, или да „би она Србију зауставила у развоју” итд. Иако је слободно изражена народна воља већинске Србије на добром путу да добије јасан политички израз оличен у скупштинској већини, те коначно формира одговорну националну српску владу и заустави даље пропадање државе и народа, насупротив политичкој мањини у којој је и партија коју води актуелни председник Републике, то њему није довољно. Зато је изра-

жавање државног јединства, супротно уставним нормама, заменио заступањем партикуларног, партијског програма коалиције више партија, са изразито неприродним коалиционим и идеолошким везама, делећи тако и саме грађане чије би јединство требало да представља и изражава. Дакле, Борис Тадић је, као председник Републике, наведеним поступцима прекршио и одредбу члана 2 Устава која прописује да сувереност потиче од грађана, који је између осталог врше и преко својих слободно изабраних представника, што им ниједан државни орган, политичка организација, група или појединац, не може одузети, нити успоставити власт мимо њихове слободно изражене воље.

Самовољом до јединства власти

Руски филозоф, политички мислилац и теоретичар права, Иван Иљин, у делу под насловом „Пут духовне обнове”, бавећи се државоправном свешћу и доводећи исту у везу са класном и партијском свешћу, суштински појашњава ове феномене, и обједињавајућим приступом их осветљава како би поставио јасну границу између појединачног и општег интереса. Али, додајући и идеју о својеврсном расту из појединачног ка општем интересу, он каже како „државна правна свест, дакле, уздиже појединачну вољу грађанина појединца на висину истинског политичког циља: она проширује њен обим (учвршћујући га за оправдане интересе свих суграђана) и оплемењује њен садржај (указујући јој управо на духовно оправдане интересе других)”. Тиме политика васпитава човека, учи га да сагледава целокупни хоризонт својих суграђана и да свуда издваја оно што је, по његовом сопственом разумевању, духовно оправдано и праведно. У том васпитању појединачна воља грађанина не само што се подиже на државни ниво и не само што се шири по обиму, већ се и ослобађа од личне похлепе и класног користољубља. Уопште узев, реч је о процесу државног прочишћења душе... Истинска политика у принципу отклања све и свакојаке посебне жудње”.

Заиста, можемо закључити да је једино оправдано да пред властодршце поставимо захтев моралне политике која ће бити у руху права. Надаље, конкретни политички потези, односно целокупна делатност политичка треба да је и двосмерна, јер ће једино тако испунити строга морална правила која трасирају пут од простог политиканства до ваљано вођене политике или до Иљиновог васпитног својства политике, које је једина противтежа личној похлепи, посеб-

ним жудњама, односно самовољи властодржаца које власт може покварити.

Тако и долазимо до још једног значајног начина постизања партијских и личних циљева. У нашем случају, самовоља оног који би требало да изражава државно јединство, те да формулише и државну правну свест, а не партијске, уске интересе, огледа се у неспутаној тежњи да на све наведене начине прошири листу својих вануставних овлашћења, која би иначе припадала другим, надлежним државним органима у оквиру правног поретка. Тако би све чешћим вршењем туђих овлашћења створио лажно уверење како су ти послови и иначе његови, а што би у једном будућем тренутку, помоћу тако формиране нове „уставне” праксе, допринело поимању тих послова као матичних дужности председника. Дакле, самовоља попличава пут ка фактичком остварењу начела јединства власти, насупротив оном што и сам Устав прописује када уређује питање облика државне власти, решавајући ово питање у корист поделе власти.

Дакле, можемо закључити да је баш у том простору Уставом прописаног модела облика државне власти у Србији, у одредби члана 4 Устава, садржан скуп уставноправних норми о примењеном начелу поделе власти и јасно појмовно одређење јединственог правног поретка Републике Србије. Затим је уређено само начело поделе власти на законодавну, извршну и судску, које су у односу равнотеже и међусобне контроле, при чему је судска власт у овој констелацији државних функција независна. Када Устав у овој одредби говори о властима, то не треба буквално схватити, јер су то само гране, функције једне, јединствене и суверене власти, које би требало да стоје у функционалној равнотежи, али и међусобној контроли. Председник Републике је квалитетима које је самовољно, на неуставан начин, придодео својим уставним дужностима, зашао у једно ново неправо, и кршећи уставно начело о подели власти, кроз мешање партијског и државног вођства зашао и у сукоб интереса, па више ни он сам не разликује иступање у име Демократске странке од изражавања уставног начела о државном јединству. На тај начин он утире пут системској неуставности, у држави у којој и уставно судовање не функционише. Ко ће сачувати српски Устав од растуће тежње ка стварању неуставног јединства власти у корист воље председника и прекрајања слободно изражене воље грађана за формирањем природне и чисте, националне Владе Републике Србије?

Политичка мимикрија уместо стварног националног помирења

У овој анализи, неопходно је размотрити и питање легитимитета поступака актуелног председника, не бисмо ли доказали перманентну некоректност и политикантску нарав у поступку припајања целокупне власти у руке једног човека. Јер, Тадић жели и председниковање, и Владу, и Скупштину, али и судове и ниже нивое вршења власти у Републици. Где је ту Устав и, посебно, где је ту морална основа уставног духа?

Чланом 112, ставом 1, тачком 3 Устава Републике Србије прописано је да у надлежност председника Србије спада и овлашћење да предлаже Народној скупштини кандидата за председника Владе, али тек пошто саслуша мишљење представника изабраних изборних листа, што је уставноправна, тј. легална основа за постизборне радње. Међутим, у домену политичког легитимитета и својеврсне уставнообичајне праксе, логично је и оправдано да одређена политичка коалиција или група партија, изборних листа, које су у могућности да формирају већину у Скупштини, те истакну и заједничког кандидата за мандатара, пред председника изложи

свој легитимни оправдани став, те се од председника и очекује да уважи чињеницу политичке легитимности, како би и сам председник остао у области легалитета и сопственог уставног положаја. Надаље, пошто саслуша њихово мишљење, председник пред Скупштину ставља коначну одлуку о избору програма, председника и чланова Владе, предлажући претходно кандидата за председника исте. Наиме, на тај начин он потврђује уставно изражавање државног јединства, које је, без обзира на свој положај у нормативном делу текста Устава, суштински метауставне, вредносне природе. Нажалост, шеф државе, водећи се чисто узусима лично-партијског прагматизма, што је суштински нелегитимно, али и нелегално, као да нема намеру да то учини када је у питању једина могућа и политички коректна већина за формирање националне Владе Републике Србије, која је, при том, на путу стварања јасног коалиционог споразума.

Једна од конкретних манифестација широког поља духа Устава јесте и идеја о националном помирењу. Њена злоупотреба је опасна појава, а нарочито уколико долази од самог председника Републике, који том приликом иступа само као председник Демократске странке. Слањем поруке да је време да се постигне национално помирење политичких снага из деведесетих и оних постпетооктобарских, Борис Тадић је, не случајно, послао само партијашку поруку своје коалиције о заштити тзв. европских вредности и својих тренутних позиција власти, а не званичан, партијски неутралан, позив коалицији око социјалиста. То значи да је он том приликом у згради Председништва саслушавао предлоге свих представника изборних листа само у својству председника Демократске странке, јер он ни по Уставу нема право да шаље партијске позиве другим партијама на некакве разговоре, што је управо и чинио на страначким конференцијама или скуповима, већ једино може да упуту позив који би био партијски неутралан. На основу свега изреченог, то и није

било његово опредељење, али ни уставотворац није имао у виду председника који би задржао и функцију председниковања својом партијом, јер би тада свако могао да партијски интерес прогласи државним, скривајући се иза позиције титулара државног јединства Републике Србије.

Реч је о голој политичкој мимикрији једног политичког пола који је у Србији у мањини, а којом се неки од осталих политичких актера у Србији желе увући у поступање које је у сфери неуставног, како би се остварили партикуларни циљеви једног партијског програма, а не општег националног бољитка, све под велом званичне државне политике и судбине државе и народа.

Од свих националних радника треба очекивати конкретну реакцију зарад заштите уставног поретка и правилне примене уставних норми од стране свих, и државних органа и грађана, јер сузбијањем овакве штетне појаве политичке мимикрије и даљег спречавања злоупотребе духа Устава, стајемо у одбрану и слободе Србије.

Филозофија улице

Како би сачували своје јакобинске позиције стечене превратом од 5. октобра, протагонисти константне неуставности и политичког и партијског прагматизма супростављеног интересима државе и народа, настављају са својим давно опробаним методама хаоса и пометње, најавом протеста, скоро увек само београдске демократ(ор)ске надобудне јавности, насупрот, како они кажу, „филозофији паланке“ која обитава у национализму. При том, спремни су да примене својеврсне ватрене игре које можемо окарактерисати као пуку, мрачну – филозофију улице.

Није им довољно ни то што су злоупотребили предизборни процес, мешајући позицију власти и злоупотребљавајући је у страначке сврхе, ни то што су константно кршили

изборну ћутњу некоректним изјавама, те одређеним самопромовисањем у јавности и то са тобожњих позиција државне власти, па им на крају није ни довољно то што им се отвара могућност да буду и коректна политичка опозиција, те да барем на тај начин допринесу државном добру. Напротив – њихов је врхунски императив очување голе власти како би страначке номенклатуре, сакривене по државним органима, наставиле своје растакање државног организма, а све зарад јасних интереса спољних налогодаваца. Филозофија улице се огледа у сталним притисцима невладиног плаћеничког сектора, тзв. политичким експертизама већ познатих партијашких аналитичара и отворено проокупационих издајничких медија, што све додатно треба да унесе страх и пометњу међу грађане Србије не би ли и они запоставили свој живот и своју борбу за егзистенцију под сталним налетима дивљачког капитализма, а у циљу заштите позиција власти оних који: продајом пљачкају, пљачком подмићују и корумпирају, неоснованим претњама застрашују, противправно отимају и изручују, неовлашћено се извињавају, бесправно располажу потписујући неовлашћено и издају.

Лек против неуставности

Устав представља стожерни акт државног поретка, а уставноправне норме треба да обезбеде такво својство самог Устава, а чије је кршење довело до озбиљне повреде уставности у нас, коју нема ко ефикасно да заштити, јер ни Уставни суд не функционише. Устав је, са својим формалним одликама, те значајем и обимом своје садржине, својеврсни органски акт. Његов органски карактер и конкретна примена у државном животу треба да надомести све недостатке обичних, нижих закона, али и његову техничку несавршеност услед номотехничке несавршености самог језика. Ту треба додати и поменуте нове случајеве непримене, или рђаве примене самог Устава од стране партијских протагониста, али и од стране самог председника Републике. Устав је и традиција, али и факат и мотивација будућег државног бољитка. Тако је и теоретичар Брунер сматрао устав „социолошким фактом“ из кога „извиру“ све остале норме. Устав временом „расте“ као и држава коју правно и политички утемељује. Због свега тога, а зарад једног интегралног приступа појму устава, треба закључити да је неопходно опредељење за једну нову дефиницију устава која ће се позабавити, на првом месту, питањем његове примене, односно уставног живота, а не чисто теоријским категоријама апстрактне природе. Домаћа доктринарна правничка јавност и правни практичари треба да стану у одбрану уставног поретка Републике Србије, те да отворе дилему о аутентичној мери вредности важећег устава и његове практичне примене. Оно што је битно, јесте наша борба за очување суштинског споја државности и уставотворности. Само у релацији тих идеја и уставноправних начела, устав неће бити „лист хартије“ коју свако може да погази и исцепа, па био то и председник Републике лично. Устав би требало да буде дугочечан израз базичног политичког консензуса свих делова заједнице – државе, што се у данашњој ситуацији у којој се налази наша држава, огледа у јасној и реалној могућности да национална Влада Републике Србије коначно и буде изабрана јер има подршку већине грађана. Само на тај начин ће бити и доказано да се под Уставом налазе баш сви на територији државе Србије и да су сви пред Уставом и законима једнаки. Страх од повреде Устава треба да се огледа у његовој доследној примени, јер ће то бити доказ да у Србији Устав постоји. Такво уставно понашање свих у Србији заиста представља неопходан услов будућих времена уставности и слободе.

Идеологија опстанка на власти

Немогућа мисија

- *Не постоји ниједан параметар који указује да су се Демократска странка и Социјалистичка партија Србије приближиле у идеолошком смислу. Остатак на власти једини је циљ који „демократије“ може да гурне у загрљај са коалицијом окуљеном око СПС-а*

Пише: мр Дејан Мировић

Након избора од 11. маја 2008. године, Борис Тадић и његови сарадници (у политичкој и медијској сфери), покренули су изненадну нападну и неукусну кампању глорификовања Социјалистичке партије Србије. СПС је одједанпут постала „модерна странка левице“ са којом је могуће наставити „европски пут“. Тадић је чак признао и да је 1993. године ДС размишљао да уђе у владу са СПС-ом: „У ДС-у који је водио Зоран Ђинђић, 1993. године је постојала идеја о формирању заједничке владе. Та идеја се изјавила и Србија је онда много лошије изгледала. Можда би било боље да је тада направљен један национални и политички договор“ (Фонет, „Политика“, 29. мај 2008). Овакво изненадно „приближавање“ СПС-у је изазвало смех и неверицу не само у Србији, већ и у Европском парламенту. Словеначки министар Рупел је покушао да оправда тај невероватан обрт: „Странка Бориса Тадића је добила пуно поверење због европске оријентације. Он сада може да направи владу са партијама које на први поглед не уливају поверење... (смех) Добро, покушао сам да одговорим дипломатски колико сам могао... (смех)... Нисам социјалиста, али желим му (Тадићу) срећу са њима“ („Политика“, 26. мај 2008) Светлана Васовић Мекина износи и да је тачно да Рупел није социјалиста, већ да је он био комуниста у предратној Словенији.

Са друге стране, својим некадашњим коалиционим партнерима, Тадић је упућивао најтеже претње! Према сведочењу потпредседника ДСС-а Слободана Самарџића и функционера Нове Србије Мирослава Маркићевића, Тадић им је 22. маја 2008, на консултацијама о формирању владе, директно поручио: „И ја могу некога да ликвидирам“(!?) (Самарџић је то потврдио након Тадићевог демантовања Маркићевићевог сведочења о претњама, 24. маја 2008, а писану изјаву Самарџића су пренели Танјуг и „Новости“ 25. маја 2008). Проф. др Војислав Шешел, коме се у Хагу суди због његових речи, никада није ништа слично изјавио као опозициони политичар, иако је, према европским правилима, имао већу слободу говора него Тадић који је данас на власти.

Откуда овакве тешке претње према дојучерашњим коалиционим партнерима и „оде“ сатанизованим политичким противницима? Куда иде српска политика? Јасно је да су у политици могући обрти, али ово је ипак било превише! Можда је медијско-политичка групација око Тадића у последњих неколико година променила своју политику а да јавност то није приметила? Можда се више та политика не базира на својој препознатљивој острашћеној реторици, можда се „реформисала“? Подсетимо, та политика се 2000. године заснивала на сатанизацији бившег председника Милошевића, прогону његове породице и партије чији је оснивач био, кризним штабовима, паљењу институција и пребијању поли-

тичких противника, окривљавању председника Милошевића за сва зла овог света, између осталог чак и за отимање Косова и Метохије од стране Запада, за НАТО бомбардовање РТС-а, на изједначавању таквих политичара као што су Туђман, Изетбеговић или Олбрајтова са Милошевићем, и сличним „демократским“ подвизима. Као круна ове политике, уследила је нелегална, срамна и скандалозна отмица бившег председника на највећи српски празник, која и данас, после 7 година, изазива осећај мучнине и неверице.

Следећи цитати ће нам показати да ли се „реформисани“ Тадић оградио од овакве политике првобитног ДС-а:

„Председник Србије нагласио је и да је у последње време више пута упозоравао да ће политика нечињења, неучешћа и неангажовања, која се води у Београду, као и све већи утицај партије Слободана Милошевића на политику Владе Србије, трајно разорити националне и државне интересе. Таква политика нас додатно удаљава од савременог света и уводи у реалну опасност нове политике санкција међународне заједнице према нашој држави, али и према Србима у БиХ, навео је Тадић“ („Данас“, 18. децембар 2004).

Даље, Тадић је годинама инсистирао на томе да треба наставити са политичким прогомом породице Слободана Милошевића, иако је он већ био у Хагу:

Борис Тадић: „Имамо чињеницу да је име Мире Марковић скинуто са Интерполове потернице, образложењем да је њен адвокат 'свечано' обећао да ће се она појавити на су-

ду, па сада сваки адвокат може да захтева исто за свог братањеника позивајући се на једнакост грађана пред Уставом”.

Новинар: „Кога позивате на одговорност?”

Борис Тадић: „Важно је рећи да све политичке странке владајуће коалиције деле одговорност за стварање овакве атмосфере, а не само Велимир Илић, или сам премијер. То је атмосфера из деведесетих година”. (интервју, „Новости”, 29. август 2005)

У време када Милошевић није могао да се брани од разноразних и тешких Тадићевих подметања, јер је био већ тешко болестан у Хагу, овај „демократа” је настављао сатанизацију Милошевића и оптуживања без икаквих доказа:

„Није немогуће да је новац који је уплатио Телеком Италија за куповину Телекома Србија, завршио директно у џеповима Слободана Милошевића”. („Новости”, 14. мај 2005)

И након смрти, тачније речено судско-медицинског убиства, Слободан Милошевић је поново на Тадићевом удару, а СПС му је заклету непријатељ:

„Моји супарници су Милошевићева странка и СРС”. (интервју, Фонет, 12. новембар 2006)

Није прошло ни годину дана од смрти Милошевића, а он је у Тадићевој малициозној интерпретацији поново крив за америчко отимање Косова и Метохије. Скоро је невероватан степен Тадићеве острашћености:

„Да ли неко мисли да би, да је после 5. октобра остала Милошевићева и радикалска власт, Косово данас било аутономија у Србији? Не, било би већ одавно независно. Овако смо створили шансу, ушли смо у преговоре. Преговора, иначе, не би ни било”. („Вечерње новости”, 31. децембар 2006)

Али, зато западни чиновници и те како знају да вреднују Тадићеве „заслуге”. Оли Рен говори о „квалификацијама” Бориса Тадића, мислећи пре свега на учествовање у оној власти која је на најсрамнији начин отела и испоручила бившег председника, иначе потпуно легално изабраног на неколико одржаних вишепартијских избора:

„Тадић је, како је истакао Оли Рен, ’био део власти Зорана Ђинђића, која је ухапсила Слободана Милошевића. Он је и у прошлости показао, а потом и сада, потпуну посвећеност решавању овог проблема. Верујем да ће будућа срп-

ска влада решавању овог проблема приступити на најозбиљнији начин’, казао је комесар”. („Блиц”, 14. октобар 2006)

Константа Тадићевог размишљања и јавног исказивања политичке мржње према Слободану Милошевићу је етикета „злог” Балканца, који није стекао „врлине” просвећеног Европљанина, који никада не лаже своје америчке „пријатеље”. „Никада не смем да их слажем јер ће читав земља да сноси последице, као у време Милошевића, који је, онако балкански, настојао да обмане и насамари читав свет” (Тадић говори о „добронамерним” политичарима са Запада, прим. Д. М.) („Профил”, 2006. година)

Тадић је заиста небројено пута доказао несхватљиву и непримерену опседнутост за приписивање кривице за све човеку који је мртав, па је по Тадићу управо Милошевић разлог зашто треба донети нови устав:

„У уставно-правном смислу нисмо се оградиле од Милошевићевог времена и то читава Европа очекује од нас”. („Данас”, 24. октобар 2006)

Посебно су срамне следеће изјаве Бориса Тадића којима се он јавно поноси хапшењем и испоручивањем Хагу оснивача и председника СПС-а, Слободана Милошевића:

„Председник Србије рекао је да је садашња влада ’директно одговорна’ што Младић до сада није ухапшен, и додао да његова Демократска странка, ’која има потенцијал да буде водећа снага у будућој влади’, може да заврши тај посао. Он је подвукао да су демократе изручиле Хагу бившег председника Југославије Слободана Милошевића 2001. године”. („Дневник”, 21. октобар 2006)

„На питање какве гаранције Србија може да понуди Европској унији, он је одговорио да ’гарантује праксом јер је, у време када је Демократска странка имала одлучујућу улогу у Влади, изручен Слободан Милошевић’.

Тадић је рекао да је своју идеју предочио током посете Италији и да су његови саговорници, председник Ђорђо Наполитано, премијер Романо Проди и шеф дипломатије Масимо Д’Алема, на њу ’реаговали изванредно и потпуно је разумели’”. („Борба”, 16. октобар 2006)

„На питање какве гаранције Србија може да понуди Европској унији, он је одговорио да ’гарантује праксом, јер је у време када је Демократска странка имала одлучујућу улогу у Влади изручен Слободан Милошевић’”. („Данас”, 13. октобар 2006)

Да се не ради о спорадичним и случајним изјавама, потврђује и следеће званично саопштење Прес-службе председника Србије:

„Поводом овог писма, из Прес-службе председника Србије је саопштено да је Србија у последњих шест година учинила јако пуно на питању сарадње са Хашким трибуналом и кажњавања ратних злочинаца, почев од изручења Слободана Милошевића и трансфера других високих функционера бившег режима, па све до суђења пред Специјалним одељењем за ратне злочине Окружног суда у Београду”. („Политика”, 27. јул 2007)

Дакле, непрегледан је списак Тадићевих више него срамних изјава на тему изручења Милошевића Хашком трибуналу. Не само зато што се глорификује криминална отмица бившег председника, већ се показује и огромна доза острашћености, потпуно непримерена једном председнику државе. Ове изјаве убедљиво показују и зашто је наша држава данас потпуно урушена, и зашто је у статусу полуколоније. Актуелни председник је увек дужан да чува достојанство свог претходника, ма шта он мислио о њему лично. Како се то ради у озбиљним државама, показује пример Путина и Јељцина. Најгоре од свега је када се тај манир оговарања и опседнутости својим претходником (посебно покојним) користи као главни аргумент у разговорима током посета страним земљама. За СПС би у најмању руку ово могло бити довољно да од Тадића траже јавно извињење њима као партији, као и породици покојног председника Милошевића.

Посебно када се имају у виду изјаве које на крајње непримерен начин повезују геноцид и Слободана Милошевића. То је посебно несхватљиво ако се зна да Међународни суд правде, али ни МСКЈ у Хагу нису утврдили да је Милошевић икада починио или наредио геноцид:

„Данас је поново име Србије помињано у контексту ратних злочина и геноцида у свим светским медијима. Политика која нас је довела до тога да се поново нађемо у жижи светске јавности у негативном контексту била је политика режима Слободана Милошевића”. (пренела Бета, 26. фебруар 2007)

Само непуних годину дана пре ове неукусне глорификације СПС-а која је започела у мају 2008, били су актуелни веома оштри Тадићеве напади на исту ту партију:

„Данас су ти људи осуђени због злочина. Сада правосудни органи треба да се запитају да ли постоји неопходност правних поступака против странака и појединаца из врха власти који су били инспиратори злочина” – сматра лидер ДС-а, додајући да странка која се поноси политичким идејама свог лидера који је био предводник такве политике сада подржава Владу. („Данас”, 3. јул 2006)

Посебно је у том контексту упечатљива изјава председника Србије и председника ДС-а дата уред Загребом:

„Моје извињење свим припадницима хрватског народа које је неко учинио несрећним у име мог народа ја упућујем, и, ево, преузимам на себе одговорност”, изјавио је председник Тадић у интервјуу за емисију ’Недељом у два’ Хрватске телевизије. Ти ратови су, према његовим речима, били „необичне олимпијске игре зла”, али је, како оцењује Тадић, Милошевић био „за прст одговорнији од других”. (Загреб, Бета, 23. јун 2007)

Дакле, по овако конструисаној замени теза, Милошевић би лако могао бити одговоран и за увоз оружја из Мађарске који је почетком 90-их ишао за хрватске паравојне формације, и за убиство југословенског амбасадора Роловића у Шведској 70-их година које су починили усташки терористи, и за Маспок или националистичку хистерију у Хрватској 70-их, за усташку терористичку групу која је 70-их упала на подручје Бугојна, подметање бомбе у београдски биоскоп „20. октобар” од стране усташких терориста, а онда и за усташки геноцид над Србима у Другом светском рату.

Дакле, из свих ових Тадићевих изјава јасно произилази да ни медијско-политичка групација окупљена око Тадића није променила своју реторику и политику у последњих неколико година, по којој је Милошевић био „крив” буквално за све, а заједно са њим и партија на чијем је челу био – СПС. Како је могуће онда да им је у мају и јуну 2008. године, одједанпут постала прихватљива коалиција са СПС-ом? Можда се прави одговор налази у следећој изјави Камерона Мантера, америчког амбасадора у Београду којом су Демократска странка и Борис Тадић добили зелено светло од ментора: **„Надам се да ће будућа влада бити проевропска. Социјалисти су прихватљиви”** “<http://www.novosti.rs>” 31. мај 2008)

За коалицију окупућену око Демократске странке, једино власт нема алтернативу

Образ к'о Ђон

- *Нормалном човеку, са нормалним њамћењем и логичним резонувањем, диже се коса на глави кад види на шта су све спремени Борис Тадић и његова демократска клика, само да би приволели своје некада најљубељивије политичке противнике из СПС-а, чије је председника на најнеморалнији начин испоручили Хаџу, да им да подршку за још један мандај за коначно уништење Србије*

Пише: Душан Марић

Иако сам увек сматрао да је за несрећу која је у последње две деценије задесила српски и друге јужнословенске народе крив мање, много мање него што су га оптуживали његови политички противници, никад нисам био присталица политике Слободана Милошевића.

Међутим, кад год се сетим оног аматерског снимка анонимне холандске домаћице из дворишта затвора у Швенингену, на којем се види како двојица, ко зна чијих полицајаца, бившег председника Србије, држећи га испод мишке, изводе из хеликоптера и воде у тамницу као најобичнијег лопова и криминалца, обузме ме туга. И бес према нељудима из тадашњег досовског режима у Београду који су Милошевићу, али и свима нама, сваком Србину који има достојанство, приредили такво понижење – незабележено у новијој историји цивилизације.

Јер, никад се раније није догодило да нека земља киднапује сопственог председника и испоручује га у иностранство. И то не некој држави, већ холандској испостави злочиначког америчко-европског удружења које се већ 15 година бави понижавањем и уништавањем српског народа. И то на Видовдан, један од највећих националних празника.

Жути балони радости за Милошевићеву смрт

Ових дана се те тужне сцене сећам чешће него обично. Сваки пут кад чујем како Борис Тадић, Млађан Динкић или неко други из удружења нељуди које је понизило и убило Милошевића тврде како би било једино нормално и морално да Милошевићеве политички наследници скрену с ума и управо са њима направе владу која би управљала понижењем и опљачканом Србијом. И још више кад чујем како чак и поједини руководиоци СПС-а изјављују да би то можда била добра комбинација – удружити се са онима који су ти отели власт, убили председника и замало уништили странку. За све то их амнестирати и приде им дати да управљају Србијом. И сами признају да то не би баш изгледало нормално, али памет је овде давно рекла збогом.

У политици је све могуће, а неки кажу и дозвољено. Онај што је убио Милошевића и покушао да убије Шешеља, изјавио је да „оном коме је до морала и образа није место у политици, већ у цркви“. Он није имао ни једно ни друго, али да је жив, не верујем да би себи дозволио ово проституисање које демонстрира његов наследник Борис Тадић.

Видовданско киднаповање и продаја Слободана Милошевића са крајњим циљем његовог убиства, само су почетак бесконачне листе зла које су досовске странке, предвођене Демократском странком и Г 17, у последњих десетак година

учиниле Социјалистичкој партији Србије и њеним члановима. Листе чије читање не би могао да издржи ниједан члан СПС, осим ако се у ту странку није учланио искључиво из голог интереса, и који нема јак желудац. Отаџбину у којој је три пута на изборима, вољом огромне већине народа, биран за њеног председника, председник СПС-а напустио је са њаком набијеним на главу. Тај њако набио му је председник ДС-а, уз помоћ садашњих председника Г17 и ЛДП-а. Извели су Милошевића из Србије као што њихови послодавци у Америци осуђенике на смрт изводе на губилиште. Као да су били сигурни да се жив неће вратити у Србију. Три месеца пре тога, лидери ДС-а, Г17 и садашњег ЛДП-а извршили су оружани напад на кућу председника СПС-а, уз подршку својих стратешких коалиционих партнера – Чумета, Шиптара и Кума. Ни то свет до тада није видео: криминалци покушавају да ухапсе доскорашњег председника државе, а полиција им у томе помаже. У присуству неколико хиљада људи и уз директан телевизијски пренос, Милошевића су ухапсили након што му је тадашњи потпредседник Владе Чедомир Јовановић дао реч да неће бити испоручен Хашком трибуналу, и након што је та реч преточена у писану гаранцију ко-

ју је потписао тадашњи премијер и председник ДС-а, Зоран Ђинђић.

Бивши председник Србије је знао да има посла са гилиптерима, али је поверовао да се ни они неће дрзнути да погазе обавезу коју су потписали као највиши државни функционери. Али и да није поверовао, није имао избора. Ионако би га убили. Капиталан допринос тој превари и хапшењу председника СПС-а дао је и Милан Милутиновић, други председник Србије из редова те партије. Тадић, Динкић и друштво су му се захвалили на тај начин што су и њега послали у хашку тамницу.

Један од најважнијих услова које садашње руководство СПС-а поставља пред своје коалиционе партнере јесте да се они обавезу да ће Србија са њима на власти бранити Републику Српску. Њиховог тадашњег председника Милошевића председник ДС-а Зоран Ђинђић ухапсио је под оптужбом да је финансирао стварање и одбрану Републике Српске и Републике Српске Крајине.

Ни мртвог Милошевића лажне демократе нису оставиле на миру. Да су се они питали, сандук са његовим телом не би никад ушао у Србију. Кад је Милошевићево тело ипак стигло у Србију, забранили су да буде изложено тамо где је требало и морало – у некој од највиших државних институција. И то је Тадићу, Чанку, Ђелићу и Драшковићу било мало, па су одбили да бившем председнику Србије дају гробно место у Београду, у Алеји великана.

У тренуцима док се Србија испред Народне скупштине опраштала од Милошевића, неколико стотина метара даље ДС, Г17 и ЛДП организовали су народно весеље, са пистаљкама и балонима. Први пут се догодило да у Србији неко јавно прославља нечију смрт.

Власт ДС и Г 17 спречила је породицу председника СПС да присуствује његовој сахрани. Две године Марко Милошевић и Мирјана Марковић не могу да посете гроб свог оца и супруга. Да дођу у Србију, били би ухапшени пре

него што би на његовом гробу запалили свећу. Уместо свеће, јуришници ДС-а из пожаревачког „Отпора” у гроб Слободана Милошевића забијају глогов колац. Двадесет година за ДС и њену ванбрачну децу Г 17, ЛДП и сличну болументу, Милошевић је каспин, крвник, убица, ратни злочинац, диктатор, психопата, а он и његова странка силе мрака, фашисти, ретроградне снаге прошлости, мафијаша...

Ако би неко у Србији организовао наградну игру у којој би учесници имали задатак да пронађу једну увреду која постоји у српском језику, а којом Ђинђић, Тадић, Мићуновић, Динкић, Чеда... нису „частили” Слобу и СПС, све са Ивицом Дачићем, била би то наградна игра без награде. Таква увреда не постоји.

Захваљујући ДС, Г17 и СПО, „природним коалиционим

партнерима” Социјалистичке партије Србије, у главном граду Србије више нема тргова и улица са именима десетина највећих хероја. Сада Тадић и његови коалициони партнери убеђују јавност у Србији да између ДС и СПС „нема програмских разлика”. Као да су људи у Србији у протеклих 15 година били глуви и ћорави.

Милошевићево београдско хапшење и, касније, хашко убиство били су кулминација обрачуна ДС-а и других досовских странака са СПС-ом и њеним председником, који је почео 5. октобра 2000. године насилним преузимањем власти. Уз употребу оружја, пљачку и паљење државног парламента и државне телевизије, али и јавним расписивањем својеврсне потернице за свима који имају чланску карту СПС-а, а не пристају да буду досовске марионете. Демократска странка је СПС силом срушила с власти. Власт Демократске странке је сменила или истерала с посла скоро 50 хиљада чланова СПС-а.

Власт ДС и Г17, уз подршку Грађанског савеза, Демокришћанске странке Србије, СДУ, СД, СПО и других, сада по којих странака, усвојила је низ закона у области просвете, здравства, рада и пензијско-инвалидског осигурања чије укидање захтева СПС. Сад би Тадић и Динкић укинули све те законе, појели би тих неколико хиљада страница папира,

Само за јаку желудачну киселину...

Склапањем савеза са „проевропским снагама”, социјалисти би ушли и у коалицију са Ненадом Чанком. Истим оним Чанком који је, говорећи својевремено на митингу досовских странака на Тргу републике, изјавио да би проблем са Слободаном Милошевићем и његовим сарадницима требало решити на демократски начин – њиховим вешањем на околно дрвеће.

само да им СПС омогући да остану на власти. Ако треба, укинули би и Србију, која, гракћу као гавранови, ако они не буду на власти, неће ни постојати.

„Демократски” транзициони пљачкаши – борци за социјалну правду

ДС и Г17 су смедеревски „Сартид” продале по цени која је мања од провизије која се на Западу добија за такав посао, три шећеране које су у залихама и новчаним потраживањима имале 48 милиона продале су за девет евра, хиљаде пред-

узећа која су вредела милионе распродали су својим партијским тајкунима за њихов годишњи депарац. Дачић, Мркоњић и Кркобабић су у предизборној кампањи обећали да ће, ако дођу на власт, поништити све мафијашке приватизације. Ако би то учинили, поништили би ДС.

Може ли ико нормалан да замисли како Борис Тадић, заједно са Ивицом Дачићем као својим коалиционим партнером, одлази код Миодрага Костића и наплаћују му преосталих 47,999.991 евра?

Темељ програма СПС су социјална правда и одбрана Косова и Метохије. Сад неки тврде како би било најприродније да се социјалисти за ту правду боре заједно са ДС и Г17, странкама које су за осам година владавине с посла најурили скоро пола милиона радника. А да се за ослобађање од окупације јужне српске покрајине боре раме уз раме са Че-

дом Јовановићем, који тврди да Косово и Метохију треба дати Рамушу Харадинају и Хашиму Тачију. Или са Млађеном Динкићем који сматра да је настојање Србије да се супротстави независности Космета „колективно лудило”. Док су шиптарски терористи протеривали стотине хиљада Срба са Косова и Метохије, пљачкали им и рушили куће, гробља, цркве и манастире, силовали им, убијали и, у Клечкама и Глођанима, спаљивали кћери и синове, ДС и Г17 су за то кривили Милошевића и СПС, Шешелја и радикале.

У причама жутих „демократа” сад су криви само Шешелј и радикали. Милошевић и СПС више нису. Тадић ће оповргнути себе и моћну медијску машинерију и признати им да су били фактор стабилности на Балкану, да су водили политику мира и демократије мирољубивије него што је то радио Махатма Ганди, да травку на Калемегдану нису згазили, а камоли да су починили неки злочин, само да му помогну да заједно са Динкићем, Ђелићем и Пајтићем и даље јашу на грбачи Србије. Па макар убудуће годишње не зарађивали, као до сада 11, већ само један милион евра.

Постигнут коалициони споразум између СРС, коалиције ДСС–НС и коалиције окупљене око СПС–а о формирању градске власти

Пуца београдска жучна „кеса”

- Споразум о формирању нове градске власти у Београду, коју ће убудуће чинити СРС, коалиција ДСС–НС и коалиција окупљена око СПС–а, изазвао је праве текионске поремећаје у Демократској странци. Екипа Тадића, Ђиласа и Динкића, прећи улчним насиљем и шири фашистичке преиће, јер се теишко мири са реалноћу да су у Београду изгубили гоћово деценијску власт
- Огромну иаћу код „жућих” изазива чињеница да више нећи имаћи иаћу на 66 милијарди динара градског буџета, као и тео ићо неће седећи у Градској дирекцији за грађевинско земљиште и изградњу, чији буџет износи 14,9 милијарди динара (181 милион евра). Осим комитејне гарнићуре у врху градске управе, Демократска странка ићакоће оситаје и без осам градских секретаријата, а ићо је свакако за њих најбољије – и без 13 дирекћорских фойеља у јавним предузећима

Пише: Иван Нићић

На изборима за Скупштину града Београда, Београћани су још једном недвосмислено потврдили да је Српска радикална странка појединачно најјача политичка странка у престоници. Радикали су остварили историјски резултат, освојивши више од 316.000 гласова, што представља 40 одборничких мандата у новом сазиву Скупштине Града. Ако у обзир узмемо чињеницу да тзв. листу „За европски Београд” осим Демократске странке чине и Г17 плус и СПО, и да су тако уједињени освојили 45 мандата, онда је сасвим извесно да је Српска радикална странка прави победник у Београду. Доказ за ову тврдњу добијамо и простом математиком – и то ако имамо у виду да су радикали са 27 одборничких мандата „скочили” на 40, што је за 13 мандата више у односу на претходне локалне изборе. С друге стране имамо ДС који је имао 34 одборничка мандата, и Г17 плус са 5 одборничких мандата, а који су на овим изборима са заједничком листом освојили 45 мандата, што је за само 6 мандата више у односу на претходне изборе. Дакле, и математички и суштински гледано, Београћани су гласали за промене, односно за будућег градоначелника Александра Вучића.

Колико је реалност за Демократску странку сурова, најбоље знају политиканти, тајкуни и самозвани „тајфун” које предводи београдски „демократа” и, како већ рекосмо, математичко-суштински губитник Драган Ђилас. Да су шампањак и ватромет у режији Срђана Шапера, маркетиншког манипуланта, и Марка Ђуришића, шефа путујућег циркуса, и овог пута били узалудно утрошени, Београћани су сазнали у року од 24 часа од затварања бирачких места. Већ наредног дана, Српска радикална странка, односно Александар Вучић, кандидат радикала за градоначелника Београда, иницирао је преговоре са будућим коалиционим партнерима. Представници коалиција ДСС–НС и СПС–ПУПС–ЈС одазвали су се Вучићевом позиву и тако недвосмислено и темељно приступили конструктивним разгово-

рима с циљем формирања будуће градске владе у Београду. Осим идеолошких и програмских сличности, математички збир је био легитимни демократски принцип за ове партнерске разговоре. Радикали са освојених 40 одборничких мандата, ДСС–НС са освојених 12 мандата и СПС–ПУПС–ЈС са освојених 6 мандата – чине стабилну одборничку већину од 58 одборника.

Принципи + споразум = договор

Носиоци будуће градске власти – СРС, коалиције ДСС–НС и СПС–ПУПС–ЈС на самом почетку преговора су дефинисали заједничке програмске принципе, односно правце политичког деловања. На заједничкој конференцији за новинаре, на којој је испред коалиције ДСС–НС присуствовао Андреја Младеновић, а испред СПС–ПУПС–ЈС Александар Ангић и Милан Кркобабић, Александар Вучић је јавност упознао са пет принципа на којима ће функционисати будућа градска власт. Ти принципи су: **1)** Брига о деци, старима, људима са посебним потребама, као и успостављање социјалне правде; **2)** Убрзан и равномеран развој града и изградња капиталне инфраструктуре; **3)** Ефикасно управљање комуналним службама; **4)** Јавност у раду и борба против корупције и **5)** Изградња непрофитних станова. Према Вучићевим речима, приоритети за нову градску власт свакако ће бити изградња моста Сурчин–Обреновац, завршетак обилазнице око Београда и изградња моста на Ади Циганлији. Питање потписаног уговора за изградњу моста на Ади је и даље остало отворено за будућу градску власт, али уколико је тај уговор „правно перфектан”, свакако да неће бити поништен. „Београћанима ћемо обезбедити боље услове живота, радићемо даноноћно, борићемо се против криминала и нећемо прогонити политичке противнике”, поручио је Вучић.

Конкретна кадровска решења и формирање тима који ће радити за Београд, други је део преговора који су у току, а који ће резултирати потписивањем коалиционог споразума. Оно што је за сада извесно јесте да ће нови градоначелник Београда, по свему судећи, бити Александар Вучић. За

Дефинитиван договор

Конкретна кадровска решења и формирање тима који ће радити за Београд, био је други део преговора између странака које ће чинити нову градску власт. Ови преговори су били веома конструктивни, што је на крају резултирало усаглашавањем дефинитивног коалиционог споразума. Тако су 28. маја, Немања Шаровић испред радикала, Ненад Коматина испред ДСС-а и Александар Антић испред СПС-а, званично потписали споразум о формирању градске власти. Оно што је и до тада било извесно, а што је 28. маја и званично верификовано, јесте да ће нови градоначелник Београда бити Александар Вучић. Коалиционим споразумом је прецизирана и расподела осталих функција у секретаријатима градске управе и градским јавним предузећима.

ту функцију, Вучић је добио отворену подршку коалиције ДСС-НС, а према речима представника коалиције окупљене око социјалиста, „Вучић је логично и прихватљиво решење”.

Паника у ДС, Г17 плус и ЛДП

Знајући да сасвим сигурно губе деценијску градску власт, која им је, злоупотребима и корупцијом невиђених размера, у цеве сливала милионе евра, паника у Демократској странци је трајала још од проглашења изборних резултата. Опаки и криминални губитници, одмах су алармирала све своје одавно истрошене ресурсе. „Жути” медији под палицом Срђана Шапера интензивирали су акцију снажне пропаганде, која се ниједног тренутка након проглашења изборног резултата није зауставила. Фразе и флоскуле о томе да су Београђани изабрали европски пут и да су изразили задовољство радом градске управе, заузеле су безброј новинских чланака и наслова. Претпоставке и нагађања да је „сасвим извесно да ће нови градоначелник бити Драган Ђилас”, имале су двојак циљ – да одрже континуитет пропагандног притиска, али и да на нивоу града направе вештачко помирење ДС-а и ДСС-а. Међутим, како медијска афирмација Драгана Ђиласа није деловала уверљиво, Демократска странка је посегнула за новим прљавим триковима. У одређеним штампаним медијима који се преламају у кухињи Срђана Шапера, тенденциозно су пласиране информације да је ДС отпочела неформалне преговоре око формирања градске власти са СПС-ом. Међутим, и ова лаж је брзо пала у воду, јер су социјалисти одлучно демантовали ове информације. На то је ДС кориговала своје инсајдере ис-

правком да се неформални преговори односе на поједине градове и општине, а не на Београд.

Колико далеко сеже паника Драгана Ђиласа и колико је његова жучна „кеса” ослабила због сазнања да сигурно губи власт у Београду, очигледно је било 15. маја на заједничкој конференцији за штампу коју су одржали СРС, ДСС-НС и СПС-ПУПС-ЈС. Конференцију за новинаре је прекинуо Срећко Шкељић из покрета „Европа нема алтернативу”, који је успаниченим тоном, на веома примитиван начин, почео да урла на Александра Вучића. Суштина Шкељићевог наступа огледала су у поруци да „Београђани неће допустити да Александар Вучић постане градоначелник”, и да ће, уколико то буде било неопходно, „организовати демонстрације”. Нимало забринут, Вучић је младом и острашћеном Шкељићу поручио да не плаши грађане Ђиласовим демонстрацијама и истакао да такво понашање показује на ком су нивоу политичке културе и он и Драган Ђилас. Након овог скеча, а истог дана, саопштењем за јавност огласио се и ЛДП. Ова разуларена маса која ће, како ствари стоје, бити опозиција у Градској скупштини, у свом саопштењу између осталог наводи да ће, уколико се садашњи преговори наставе, „позвати симпатизере и све оне који су гласали за Европу и демократију да демонстрацијама спрече једну неприципијелну и назадну коалицију”.

Овом колективном лудилу ДС-а и ЛДП-а, као феномен свих феномена, придружио се и нови-стари уцењивач Млађан Динкић, са својим болесним амбицијама и мизерном организацијом Г17 плус. Председништво „предузећа” Г17 плус је тобож заузело јединствен став да та странка неће учествовати у Републичкој влади уколико договор социјалиста и

Тадићеве листе буде постигнут само на републичком нивоу, али не и на београдском. За ове шифроване криминалце, неприхватљиво је да учествују у Влади Србије уколико власт у Београду преузме СРС, а нови градоначелник буде Александар Вучић. Ту кризу идентитета правдају речима да је „Београд европска престоница Србије и мотор њеног развоја” и да неће учествовати у Републичкој влади са онима који би тобож „кочили развој Србије”. Међутим, грађани Србије су по ко зна који пут били у прилици да се увере колико је флексибилан морал Млађана Динкића. Након овако изнетог става Г17 плус, уследио је и „анекс” у складу са устаљеним техникама уговарања ове предузетничке групације, који нимало није изненадио. Видевши да је такав став смешан свима, Млађан Динкић је додао да би Г17 плус, у случају да радикали преузму Београд, могао да дâ мањинску подршку Републичкој влади коју би формирале странке оклепене око Демократске странке и социјалисти. Целокупна ова слика је аутентичан доказ вишегодишњег лудила Млађана Динкића, који, било како било, не планира да се одрекне власти.

Превише је јаких разлога због који ДС и Г17 плус лију горке сузе. Чињеница да су суочени са губитком деценијске власти у Београду, за њих је неприхватљива. Остају без стабилног извора финансирања својих крканлука и пропаганде. Остају без провизија и процената, а што им је у протеклом периоду пружало комфоран живот са милионским приходима од сваког градског посла. Патњу и бол немерљиво интензитета за Ђиласову и Динкићеву екипу производи сазнање да више неће управљати и располагати градским буџетом који износи 66 милијарди динара. Такође, у новој градској управи неће бити места за садашње кадрове ДС-а и кључне фигуре, међу којима су в. д. градоначелника Зоран Алимпић, његова заменица и помоћница Радмила Хрустановић и Горица Мојовић, градски архитекта Ђорђе Бобић, градски менаџер Бојан Станојевић, начелница градске управе Александра Гојковић и секретар Скупштине града Београда, Ирена Љубимировић. У градском већу овог пута неће седети кадрови ДС-а Владимир Марковић, Владан Шу-

баревих, Јасенко Лазовић, Дејан Мали и Душан Бајец. Досадашња комбинаторика у градској управи нам говори да ће ДС остати без садашњих 8 фотеља градских секретара, а Г17 плус без једне фотеље. ДС губи Секретаријат за финансије, Секретаријат за инспекцијске послове, Секретаријат за социјалну и дечију заштиту, Секретаријат за здравство, Секретаријат за културу, Секретаријат за заштиту животне средине, Секретаријат за имовинско-правне послове и грађевинску инспекцију и Секретаријат за комуналне и стамбене послове, док Г17 плус остаје без Секретаријата за спорт и омладину.

Свакако највеће болове „жутима” ствара губитак фотеље у Градској дирекцији за грађевинско земљиште и изградњу Београда. Кадар ДС-а, Борис Ранковић, мораће да се поздрави од фотеље генералног директора Дирекције и самим тим да положи биланс досадашњег рада. Ранковић остаје без најмоћније фотеље у граду, а ДС остаје без могућности да управља и располаже са 14,9 милијарди динара, што је око 181 милион евра, колико износи буџет Дирекције у 2008. години. Живорад Анђелковић, познатији као „Жика паук” чувени кадар ДС-а, мораће да напусти фотељу у ЈП „Паркинг сервис”, једном од најпрофитабилнијих предузећа. Осим ове две фотеље, ДС ће остати без директорских фотеља и у следећим предузећима: ЈП „Београдски водовод и канализације”, ЈКП „Зеленило Београд”, ЈКП „Градска чистоћа”, ЈКП „Инфостан”, ГСП „Београд”, ЈП „Градско стамбено”, ЈП „Урбанистички завод Београда”, РТВ „Студио Б”, Туристичка организација Београда, ЈП „Сава Центар”, ЈП „Ада Циганлија”, „Арена Београд” и ЈП „Хиподром Београд”. Извесно је да губитком фотеља у овим предузећима, Демократска странка губи своју касу, али и свој идентитет у Београду, а то свакако није мала ствар за велику и уиграну екипу. Управо у овоме се и крије кључ очајничких и депресивних наступа и претњи насиљем Драгана Ђиласа и његове банде. Прави и једини начин да закључимо ову причу, јесте да поновимо реченицу Александра Вучића: „Сви имају право на демонстрације, али их упозоравам да не склањају папире!”

Позивање на линч

Врхунац безобразлука, панике, али и примене фашистичких метода Демократске странке, дошао је до изражаја приликом позива на линч функционера ДСС-а. Лепљење плаката по београдским улицама, са фотографијама Андрије Младеновића, Александра Поповића и Ненада Коматине, све са бројевима службених фиксних телефона, уз натпис: „Они су продали Београд, питајте их пошто”, прави је пример фашистичког деловања ДС-а. Наравно, Демократска странка се од тога оградила, као и лично Драган Ђилас који је прокоментарисао да нема појма о чему се ради, јер плакате није ни видео. Међутим, брзом акцијом полиције, идентификована су петорица младића који су ову политику ДС-а спровели у дело. У саопштењу МУП-а наведено је да је реч о члановима Демократске странке. Српска радикална странка је оштро реаговала поводом овог инцидента, питајући како је могуће да активисти ДС-а који су ухваћени у акцији лепљења плаката којима се на најгори могући начин позива на линч њихових политичких неистомисљеника, буду ослобођени сваке врсте одговорности. Радикали инсистирају на једноставном одговору: „Да ли то значи да према српском правосуђу фашистичко деловање очигледно није кажњиво, а они који позивају на физичку ликвидацију и обрачун са људима који мисле другачије да су се, ваљда, само шалили?” – наведено је у саопштењу радикала.

Да је реч о различитим аршинима нашег правосудног система на чијем се челу налази Душан Петровић, довољно говори само једна чињеница. Активисти организације „1389”, који су недавно лепили плакате на којима је писало „Булевар Ратка Младића”, добили су затворске казне од по 30 дана. Ипак, ово правило не важи за активисте Демократске странке, јер њих очигледно има ко да заштити. При том, реч је о потпуно различитим ситуацијама, где се на првом случају промовише лично политичко уверење које је загарантовано људским правима и слободама, док се на другом случају позива на линч политичких неистомисљеника и директно се угрожава њихова безбедност. За јавност и грађане Србије ово је само још један вид фашистичког деловања Демократске странке, али и панике коју је изазвао губитак власти у Београду и одговорност за све пљачке, чије утврђивање тек предстоји.

Велики диктатори

- *Намерним пролонгирањем одржавања конститутивне седнице Скупштине града, бандити из Демократске странке, по ко зна који пут до сада, узурпирани су фундаменталне демократске вредности, пошто свесно и грубо злоупотребили закон, и на такај начин показали сву нанику и стварах од дефинитивног губитка власти.*
- *Изборна воља Београђана, исказана у коалицији коју су на градском нивоу сиразумом озваничили СРС, ДСС-НС и СПС-ПУПС-ЈС, очигледно се не допада Демократској странци и в. д. градоначелника Зорану Алимпићу чији „аргументи“ гласи: „Ја сам ипак стекао утисак да се ви нисте договорили!“*

Пише: Иван Нинић

Историја модерне демократије 21. века свакако да ће црним словима у своје анале забележити актуелно диктаторско понашање Демократске странке и Зорана Алимпића, в. д. градоначелника Београда. Диктатура са којом се последњих дана у Београду сусрећу сви Београђани који су гласали за промену градске власти, право је лице жуте, разбојничке и бандитске политике. Наиме, након званичног потписивања коалиционог споразума између представника СРС, ДСС-НС и СПС-ПУПС-ЈС, дефинитивно је стављена тачка на досадашње харање Демократске странке у Београду. О томе је већ наредног дана, 29. маја, званичним путем обавештен и Зоран Алимпић, в. д. градоначелника Београда. Наравно, њему ништа друго није преостајало него да, у складу са законом и овлашћењима, што хитније каже конститутивну седницу Скупштине града. Он је то свакако и учинио, али не у складу с елементарним принципима демократије, већ у складу са потребама и интересима Демократске странке. Тиме је, по ко зна који пут до сада, доказао да су „жути“ најбесрамнији и најлошији тумачи демократије и закона које је Србија до сада имала.

Заказивање конститутивне седнице Скупштине града Београда за месец и по дана, тачније чак за 14. јул, не само да нема упориште у демократским начелима и законским оквирима, већ такав потез превазилази и здрав разум. „Ја сам ипак стекао утисак да се ви нисте договорили“, невероватне су речи којима је Зоран Алимпић свој став и потез образложио Александру Вучићу, Андрији Младеновићу и Александру Антићу, које само доказују да човек није дорастао функцији коју, стицајем околности, привремено врши. Као разлог за пролонгирање разумног рока за конституисање нове градске власти, Алимпић је навео да су преговори о формирању Републичке владе још увек у току и да ће део тих преговора, према његовим сазнањима, обухватати и преговоре о формирању градске власти.

Тим поводом, диктатор Алимпић каже да је „одлучио да остави довољно времена да се сва питања испреговарају пре одржавања Градске скупштине“. Чињеница је да за сада Зоран Алимпић не признаје договор и споразум радикала, коалиција око ДСС-а и социјалиста и да је реч о јаловом покушају опструкције нове градске власти, о чему и сам сведочи изјавом: „Реч опструкција сад може да се користи, али битно је да ја нисам прекршио закон“, потврдио је Алимпић.

Шта закон каже?

Закон о локалним изборима, чланом 56, уређује сазивање конститутивне седнице Скупштине града Београда. Овом одредбом је прецизирано да конститутивну седницу сазива председник Скупштине из претходног сазива (у овом случају Зоран Алимпић) и то у року од 15 дана од дана објављивања резултата избора. Притом је познато да је Градска изборна комисија коначне резултате за одборнике у Скупштини града Београда објавила 22. маја 2008. године. Правно гледано, под сазивањем седнице подразумева се доношење акта од стране Зорана Алимпића којим се одређује дан и време одржавања конститутивне седнице Градске скупштине. Међутим, Закон о локалним изборима нема експлицитну одредбу о томе када би требало да отпочне конститутивна седница Скупштине града. То свакако представља

проблем, јер очигледно у том погледу постоји правна празнина или, како народ каже, „рупа у закону“. Дејан Ђурђевић, доцент на Правном факултету у Београду, за „Велику Србију“ објашњава насталу ситуацију са аспекта могућих тумачења одредби релевантног закона и каже: „Уколико теоретски и стручно посматрамо проблем, ову правну празнину је могуће попунити на чак три начина и то: 1) тумачењем да конститутивна седница мора отпочети у року од 15 дана од дана објављивања резултата избора (6. јун 2008); 2) тумачењем да председник Скупштине из претходног сазива има дискреционо овлашћење да одреди датум одржавања седнице (у овом случају је то 14. јул 2008) и 3) аналогном применом члана 101, став 2, Устава Републике Србије, који предвиђа да прву седницу Народне скупштине заказује председник Народне скупштине из претходног сазива, тако да се седница одржи најкасније у року од 30 дана од дана проглашења коначних резултата избора (што би био 21. јун 2008). У конкретном случају, прво тумачење се не може прихватити јер би било у колизији са чланом 43 Закона о локалним изборима који прецизира рок за предају података о одборницима којима странка поверава одборнички мандат. Тај рок је десет дана од дана објављивања званичних резултата, међутим додатни рок који је странкама остављен износи пет дана. Друго тумачење ове правне празнине је неодрживо, јер отвара простор председнику Скупштине из претходног сазива да злоупотреби своје овлашћење и да опструира конституисање Скупштине града. То би практично значило да Зоран Алимпић има неограничену могућност да самостално одреди датум отпочињања конститутивне седнице. Наравно, правно гледано, на тај начин он би могао своје овлашћење да злоупотреби тако што би претерано касно заказао конститутивну седницу и створио правне претпоставке да Влада распусти Скупштину града и именује привремени орган управљања. Управо члан 87 Закона о локалној самоуправи, на који се Зоран Алимпић позвао, предвиђа да Влада Србије распушта Скупштину уколико се она за два месеца од датума проглашења коначних резултата не конституише. Да ли Алимпић иде на ту опцију да Влада Србије уведе привремене мере у Скупштини града Београда, тек предстоји да видимо. У овом случају, очигледно је да, заказивањем конститутивне седнице за 14. јул, Алимпић више-струко крши своја овлашћења. Он је свакако благовремено, и то званично од 29. маја упознат са чињеницом да коалиција СРС, ДСС-НС и СПС-ПУПС-ЈС има одборничку већину и да је на тој релацији постигнут коалициони споразум за вршење градске власти. Међутим, Алимпић без иједног правног и ваљаног разлога одуговлачи са заказивањем конститутивне седнице са циљем да створи претпоставке за распуштање Скупштине и увођење привремене управе. Јасно је да тиме потпуно свесно злоупотребљава овлашћења која му је законодавац дао, а у корист Демократске странке“.

Разуме се, Алимпић је само експонент Демократске странке и „жртвено јагње“ Драгана Ђиласа, али то не утиче

на чињеницу да своју функцију треба да обавља у складу са законом и изборном вољом грађана. На крају, правници се слажу да је најцелиходније решење за попуњавање ове правне празнине, аналогна примена члана 101, става 2, Устава Републике Србије. Примена аналогije у овом случају свакако би била у складу са основним постулатима на којима се аналогija као метод тумачења права и заснива. На тај начин, правна празнина која постоји у материји конституисања Градске скупштине попуњава се применом одредбе која регулише више него сличну ситуацију, и то конституисање републичког парламента. Из тога проистиче да је председник Скупштине дужан да сазове конститутивну седницу у року од 15 дана од дана објављивања резултата избора, тј. најкасније до 6. јуна 2008. године. У том случају, конститутивна седница би морала да отпочне најкасније у року од 30 дана од дана објављивања коначних резултата избора, тј. најкасније до 21. јуна 2008. године. Нажалост, Зоран Алимпић и Демократска странка не размишљају на овакав начин јер се то не подудара са њиховим интересима.

Сви осудили диктатуру ДС-а

Намера Демократске странке да до 14. јула растури новоформирану градску коалицију и одборничку већину СРС, ДСС-НС и СПС-ПУПС-ЈС, по свему судећи, неће уродити плодом. До сада сви, па и највиши функционери странака које чине нову одборничку већину, заузели су јединствен став да намерно пролонгирање одржавања конститутивне седнице Скупштине града, само показује недемократско понашање Демократске странке. Заменик председника Српске радикалне странке, Томислав Николић, сматра да заказивање конститутивне седнице тек за 14. јул говори о „бесмислу којим Демократска странка води Србију“. Он је такође истакао да ДС и Зоран Алимпић „бирокарским мерама заустављају конституисање Градске скупштине зато што му се не свиђа већина која је формирана“. „Тадић је рекао да ће спречити вољу већине. Позивамо ДС на разум, достојанство и да признају вољу грађана, да покажу да разумеју шта је демократија и парламентаризам“, поручио је Николић губитничком табору. О додатним разлозима због којих се пролонгира са одржавањем седнице, Николић каже: „Можда им то треба да прикрију трагове пљачке или да још више опљачкају градски буџет“. Овим поводом огласио се и Војислав Коштуница, лидер ДСС-а и премијер Владе Републике Србије, који је оценио да се непромишљеном одлуком којом се спречава избор нових власти у Београду „подрива демократски поредак у земљи и угрожавају државне институције“. Он је истакао да „оваква самовоља и узурпација власти може Србију гурнути у велику кризу“. Коштуница је такође уписао: „Да ли се може замислити да се данас још негде у Европи не сазива Скупштина зато што се некоме не допада ко сачињава већину?“

Демократе не интересује воља грађана

Коментаришући Алимпићеву одлуку, кандидат за градоначелника Београда, генерални секретар Српске радикалне странке, Александар Вучић, каже: „Много тога је спорно, јер је он спровођење изборне воље грађана одложио на два месеца. Одузео нам је право да радимо и одузео нам је грађевинску сезону. Алимпић је човек који је на најгори могући начин, кршећи своја права као в. д. градоначелника, показао да га не интересује воља грађана. Прави разлог за такву одлуку је намера да се прикрију малверзације и криминалне радње које су чинили функционери ДС-а у Скупштини града. Детаљи које сазнајемо су веома узнемирујући и, по свему судећи, то је водило ДС да донесе одлуку да се конститутивна седница што више одложи“. Вучић је такође нагласио да од синдиката запослених у Скупштини града „свакодневно добија информације о бројним криминалним радњама функционера ДС-а, о чему ће ускоро обавестити и јавност“.

Алимпшић штити лоповлук!

Колико је в. д. градоначелника Београда, Зоран Алимпшић, спреман да, зарад своје партије и бандита из сопствених редова, крши закон, показује још један пример. Наиме, када је новинар „Велике Србије” у изборној кампањи од Градске агенције за буџетску ревизију затражио годишње извештаје о раду и информације о контролама јавних градских предузећа, није их добио. Тада је донето решење којим је наш захтев за приступ информацијама од јавног значаја одбијен уз образложење да тражене информације представљају „службену тајну”. Како смо били уверени да информације о буџетским контролама располагања градским буџетом морају бити доступне јавности, као и да је донето решење у потпуности незаконито, изјавили смо жалбу поверенику за информације, као другостепеном органу. Наравно, повереник је у целости поништио такво решење као незаконито и донео ново Решење бр. 07-00-00195/2008-03, од 22. 4. 2008. године. Овим решењем је градоначелнику Београда (у овом случају Зорану Алимпшићу), наложено да нашем новинару, најкасније у року од пет дана од дана пријема решења достави све тражене информације, и то: Извештај о раду Градске агенције за буџетску ревизију за 2006. и 2007. годину и Списак свих контролисаних субјеката са прегледом уочених неправилности (незаконитости) и наложеним мерама за њихово отклањање за период од 2007. године. Међутим, прошло је више од месец дана, а Зоран Алимпшић није поступио по решењу повереника, односно није нам доставио тражене информације. Управо то представља још један пример „транспарентности” рада Градске управе, али је и најбољи доказ прикривања корупције, криминала и криминалаца из редова ДС-а. Да ли је Београд њихова дедовина, прђија или жута крава музара? Ово је елементарно и једино питање на које Демократска странка и Зоран Алимпшић, в. д. градоначелника, дугују одговор свим Београђанима.

На заједничкој конференцији за новинаре, коју су испред Скупштине града у знак протеста одржали Александар Вучић, Андреја Младеновић и Александар Антић, заузет је јединствен став коалиционих партнера. И поред чињенице да у једном делу јавног мњења које се кроји у кухињи Демократске странке, влада уверење да ДС чека СПС као партнера у новој градској влади, у СПС-у то одлучно демантују: „Ми смо часни људи и на нас је немогуће утицати на било који начин тако да, ако је тих месец дана рок, мислим да је то изгубљено време и за те који дају те рокове и за Београ-

ђане”, изјавио је Александар Антић, функционер социјалиста. Антић је нагласио да таква одлука Зорана Алимпшића показује да он „не прихвата вољу више од 500.000 грађана”, и додао: „Ми очекујемо да ћемо имати подршку Београђана. Ми очекујемо да ће медији бити принципијелни, јер се ми сада не боримо за власт, ми се не боримо за своје позиције, ми се не боримо за своје функције, него се боримо за демократију и боримо се за поштовање изборних резултата”.

Функционер ДСС-а Андреја Младеновић, такође је упутио оштре критике на рачун понашања Зорана Алимпшића: „Алимпшића смо упознали са чињеницом да постоји потписан коалициони споразум који обавезује већину за конституисање органа власти у Београду. Ипак, сада је јасно да он неће променити став што се тиче датума одржавања конститутивне седнице. Све то говори да он апсолутно ништа не зна о демократији или намерно крши све демократске норме како би спречио легитимно конституисање власти у главном граду”. Он је нагласио да Алимпшић на тај начин „омогућава себи и својој странци да покуша да створи неку другу већину, што је незамисливо у Европи и у свету”. „То је директно кршење свих демократских правила и срамота за овај град”, закључио је Младеновић.

Поводом најновијих диктаторских дешавања у Београду, реаговала је и Нова Србија саопштењем за јавност: „Грубо кршећи закон и демократска правила заказивањем конститутивне седнице града Београда за 14. јули 2008. године, Демократска странка показала је своје право лице, обмањујући јавност да три недеље након избора почиње формалне преговоре о формирању градске и републичке владе. Одлагање седнице за конституисање Скупштине Београда, плакатирање функционера ДСС-а и позив на линч будућег градоначелника Београда, представља опасно изазивање кризе у земљи и куповину времена за спровођење својих нечасних намера”. Функционер Нове Србије, Борислав Боровић, каже да је Зоран Алимпшић „само техничко лице које нема већину ни у претходном, али ни у садашњем сазиву Градске скупштине, и да је његова обавеза да без одлагања закаже конститутивну седницу”. Боровић истиче да „сам датум заказивања седнице, 14. јул, који је дан пада Басиље из 1780. године, Демократској странци треба да буде симболична опомена да њено деловање мора да буде демократски коректно и морално исправно”.

Политичко просјачење „демократа”

Дошла маца на вратанца

• *Зарад ојстџанка на властџи, „демокраџије” сџиремне и да клече љред СПС-ом*

Пише: Срђан Томић

С обзиром да „демократе” више немају заједнички језик са некадашњим коалиционим партнерима који сада желе да сарађују са, како су ДС и његови прилепци до скоро говорили, „снагама прошлости” из „мрачних деведесетих”, а да са својим новим либералним друштвом немају скупштинску већину, вољу својих бирача, исказану кроз 102 посланичка мандата, најбоље ће бранити озбиљним опозиционим радом у складу са Уставом републике Србије. Такво политичко деловање ће свако знати да поштује. Листа „За европску Србију” је на протеклим парламентарним изборима доживела пораз, који се огледа и у томе што су својом погрешном политиком довели сами себе у такав ћорсокак да ниједан озбиљан политички чинилац у Србији не жели да разговара са њима. И, ако би се десило то чудо неவிђено да формирају Владу са коалицијом окупљеном око СПС-а, то свакако не би био резултат усаглашавања заједничких принципа, већ сплет неких других, најблаже речено, сумњивих околности.

Тадићев понос због изручења Милошевића Хашком трибуналу

Толико су били бесни на Слободана Милошевића и његове следбенике јер „не дозвољавају промене”, да су, када је дошло њихових пет минута, запалили и опљачкали Скупштину, изнели оружје из станице милиције у Улици Мајке Јевросиме, демолирали зграду Радио-телевизије Србије и линчовали Драгољуба Милановића, а касније се брутално обрачунали и са другим функционерима СПС-а и њиховим породицама. Нису штедели ни симпатизере социјалиста. Тако је, на пример, Борис Тадић у „Утиску недеље”, 19. фебруара 2006. године, на питање водитељке шта би рекао народ – да ли треба изручити генерала Павковића, одговорио: „Народ би врло могуће рекао – не. Али народ је исто рекао и 1999. године, на референдуму Милошевића, па смо имали такве последице какве смо имали. Да је расписан референдум о питању – да ли бисте донели ону одлуку која је условила бомбардовање Србије, народ би после неколико година рекао – не”.

Још једном се показало да је Тадићу важно само мишљење западних моћника, а до народа му је стало само као до инструмента за опстанак његове политике. Небројено пута је показао и доказао да је по њему превладавање силе у односу на право у међународним односима нешто сасвим нормално чему се треба повинovati. Подсетимо се и „стручне”

процене психолога Бориса Тадића из 2002. године, да смо, као држава, захваљујући погрешној политици СПС-а „још увек у стању болесника који треба да се лечи”.

Затим су Борисови саборци из Демократске странке киднаповали и противуствано изручили Хагу бившег председника СРЈ Слободана Милошевића, и то свих ових година представљали као гарант пута Србије ка ЕУ: „На питање какве гаранције Србија може да понуди ЕУ, Тадић је поносно одговорио да „гарантује праксом, јер је, у време када је ДС имала одлучујућу улогу у Влади, изручен Слободан Милошевић” (пренела Агенција Бета, 16. октобар 2006. године)

У већ поменутом „Утиску недеље” од 19. фебруара 2006. године (три недеље пре убиства Милошевића у Хашком трибуналу), председник ДС-а је „успео” да учини оно што ни Хашком трибуналу није пошло за руком – да осуди бившег председника СРЈ: „Све ово што нам се дешава је због Милошевића. Ја кажем – Милошевић је у Хагу и Милошевић плаћа цену кроз судски процес, а ја сад представљам ову генерацију Срба, грађана Србије било које националности, који имају потребу и право на своју будућност, и немојте сада због тога што је чинио Милошевић једну нову генерацију људи, па и ону која је и онда постојала, кажњавати да нема праву будућност”.

Када је Милошевић убијен у Хагу, ова безморална „демократска“ клика предвођена Тадићем, славила је његову смрт пуштајући балоне, означивши тако „почетак пролећа у Србији“.

Цаба вам кукумавчење

Некада је ДС, а посебно кроз уста Бориса Тадића, жестоко критиковао Владу Србије због учешћа СПС-а у њој и објашњавао шта то учешће у власти „партије Слободана Милошевића“, по њиховом мишљењу, има за последицу по интересе Србије, али и српског народа у БИХ: „Председник Србије нагласио је и да је у последње време више пута упозоравао да ће политика нечињења, неучешћа и неангажовања, која се води у Београду, као и све већи утицај партије Слободана Милошевића на политику Владе Србије трајно разорити националне и државне интересе. Таква политика нас додатно удаљава од савременог света и уводи у реалну опасност нове политике санкција међународне заједнице према нашој држави, али и према Србима у БИХ“, навео је Тадић“. (Данас, 18. децембар 2004. године)

Доскоро се чинило да „демократе“ у свом политичком деловању имају барем један принцип. Сада је потпуно јасно да немају ниједан, осим ако се опстанак на власти по сваку цену може назвати принципом. Јер, сада су спремни да посмртне остатке Слободана Милошевића преместе у Алеју великана (где им је и место), иако је то раније било неизводљиво, зато што је, по речима Бориса Тадића „народ рекао шта мисли о његовој политици 5. октобра“. Спремни су такође да прекину прогон његове породице, чиме би јавно признали да га је било и да на политичку сцену на велика врата врате СПС који би им одједном био од неизмерне помоћи у вођењу Србије ка Европи!(?) Да ли гласачи ДС-а мисле да је то изводљиво и да ли то желе, када су их годинама уназад „демократе“ подучавале да је за све што се десило Србији деведесетих, као и за њихове неуспехе након 2000. године, крив искључиво и једино Милошевићев режим? Како такву коалицију да оправдају пред својим активистима који су се у „кампањи подсећања“ глупирали на Тргу републике изигравајући „дизелаше“ и уличне продавце бензина, млатарали „утокама“ и „кајлама“, и уносили се једни другима у лице. И то зато што је партијски врх ДС-а то од њих тражио!

Замислите Владу зарад чијег би формирања Вук Драшковић постхумно опростио Слободану Милошевићу злочин на Ибарској магистралу (опет би био избачен из куће), уколико напрасно није пронашао другог кривца. Ненад Чанак би пак морао да тражи опроштај, јер није хтео да „беси

само покојног Слобу, већ нема толико бандера колико је он људи имао на списку за вешање!(?)

Због свега наведеног, ни гласачи коалиције окупљене око СПС-а не желе такву накарадно и не само политички, већ и људски безморалну Владу. Таква влада не би донела стабилност и вероватно би трајала краће од претходне.

Зашто је толики проблем поново бити опозиција? Ако њихова „визија“ европске Србије, у којој, „наравно“ и „нормално“ (слогани из 2000. године) нема политике Слободана Милошевића, „политике ратова и изолације“, нема довољну подршку грађана, шта је то што их нагони на политичко просјачење, да хрле у загрљај снагама које су, како су до јуче причали, „поразили 5. октобра“? Да ли постоји још нешто што морају да прикрију поред свог криминала, корупције и продаје српских националних интереса, које грађани Србије виде и голим оком? Да ли су опет својим менторима обећали нешто, па морају то обећање да испуне по сваку цену? То просјачење настоје да прикрију осиношћу, дајући себи за право да уместо грађана бирају пут којим држава треба да иде и одређују ко треба да је води тим путем. Када покушај „демократа“ да се формира таква влада доживи фијаско, то ће за њих бити врхунац понижења, јер ће, поред просјачења и кукумавчења, ипак остати празних шака. Спремни чак и да СПС врате на велика врата, само ради опстанка на власти, бојажљиво му куцају на мала врата. Што би рекао наш мудри народ: „Дошла маца на вратанца“!

Српски радикали, за разлику од помахниталих и неуравнотежених „Еуропејаца“, мирно и стрпљиво договарају формирање нове владе, као што су мирно, поносно и достојанствено отишли у опозицију 2000. године. Иако имају много дужи опозициони стаж од учешћа у власти, поносни су на своје седамнаестогодишње политичко деловање, које је, супротно маниру самозваних демократа, ненасилно према државним институцијама. Гласачи Српске радикалне странке, народњачке коалиције и коалиције окупљене око СПС-а срдечно се поздрављају на сваком кораку и заједно са нестрпљењем очекују формирање патриотске владе која ће им донети бољу будућност, запослење, спокојну старост, вратити им достојанство, која ће истрајати у борби за очување Косова и Метохије и спречити даљу пљачку и разбијање Србије. То је слика која најбоље говори какво је већинско расположење грађана Србије.

Дела говоре...

- *Тадић и Богдановић нису дозволили сахрану бившег председника Србије и СРЈ уз државне почасице, чак је било забрањено да се његово тело смести у капели на ВМА. СПС је на последњем конгресу усвојио резолуцију, обавезујућу за руководство СПС-а, којом се захтева кривична одговорност свих који су учествовали у одвођењу Слободана Милошевића у Хаг, међу њима и Ђелића и Динкића*

Њихово рухо је демократско, само су им душа и менталитет тоталитарно-комунистички. „Шта вам значи то 'бре'“, питао је еспесовац Шуваковић Тадићевог коалиционог партнера, председника Лиге социјалдемократа Војводине (у среду, 28. маја, емисија Проблем, Студио Б). Чанак је одговорио: „Магарче"! Узрујаног Чанка тога дана је поразила вест да су социјалисти у Београду дефинитивно стали уз радикале и народњаке. Најпогрднијим речима говорио је о СПС-у, понављајући да их је заједно с радикалима 5. октобра све требало похапсити и послати на робију. И Шуваковића. Коалиција „За европску будућност“ је, преко Чанка, показала своју слику и прилику, а ваљда је колебљивим социјалистима најзад постало јасно да су слатке речи „демократа“ како су „сада прихватљиви“ и како им је с њима будућност, а које су стизале лично од Тадића, Солане итд, биле само мамац да би жуто предузеће задржало власт.

Социјалистичка партија Србије је патриотска странка, такво је њено чланство, а ДС, Г17 плус и остале партијце око њих руководе се ставом који се своди на ону латинску „Где је боље, тамо је отаџбина“. Свако у Србији зна да се ДС никада није бринула за раднике, већ искључиво за интересе средњег и крупног капитала. Али, најбитније је да су Тадићеве саборци киднаповали Слободана Милошевића и одвели га у Хаг, где је мучен и убијен. ДС се као „левичарска партија“ истакла у прогону социјалиста после 5. октобра, па је

СПС на последњем конгресу усвојио резолуцију, обавезујућу за руководство СПС-а, којом се захтева кривична одговорност свих који су учествовали у одвођењу Слободана Милошевића у Хаг.

У то време су у врху власти били и Ђелић и Динкић. Па како би они сад могли да буду коалициони партнери у новој влади са социјалистима? О „трагичним грешкама Милошевића“, садашњи председник ДС-а говорио је и на последњој седници Савета безбедности у својству председника Србије. Али, свој прави однос према Социјалистичкој партији Србије једном за свагда је испољио када је, у својству председника Србије и члана Врховног савета одбране СЦГ, захтевао и издејствовао да се спречи државна сахрана Милошевића, уз оправдање да је Слободан Милошевић „учинио доста ружних ствари у протеклом времену“. То његово наређење је спроведено са таквом доследношћу да је било чак забрањено да се тело бившег председника Србије и СРЈ смести у капели на ВМА, забрањене су биле и све војне почасте на које је по законима имао право, а Тадићев заменик у странци и тадашњи градоначелник Београда Ненад Богдановић је забранио сахрану у Алеји великана на Новом гробљу.

Међутим, Слободану Милошевићу није доказана никаква кривица, нити у Хагу нити у Београду. Напротив, њему

није ни суђено у Београду, а у Хагу је систематски убијан на разне начине. Јасно је да није било разлога да не буде сахрањен уз све почасту у Београду. У то време, када се окупио огроман број људи, не мање од 100 хиљада, да ода последњу почаст Слободану Милошевићу, Тадић је одбацио страховања да би Милошевићева смрт могла помоћи повратку на власт „екстремно националних снага у Србији“: „Ја сам апсолутно сигуран да на политичкој сцени у Србији неће доћи до повратка уназад“, рекао је тада. Борис Тадић је посебно нагласио и то да неће одобрити Милошевићевој удовици Мири Марковић да присуствује сахрани мужа у Београду, и то уз следеће образложење: „Нећу ослободити одговорности особу која је осумњичена за неке веома озбиљне злочине у прошлости!”

Тадићев дневник увреда СПС-у

Борис Тадић је 2004. године изјавио да ће Демократска странка бити тешка опозиција влади у којој је СПС: „Уколико три листе демократског блока формирају владу са СПС-ом, то значи враћање на период од пре петооктобарских промена 2000”. Тадић је на конференцији за новинаре рекао да ће таквој коалицији бити „жестока опозиција” и да ће „задржати свако право на обарање владе у којој су социјалисти које предводи бивши председник СРЈ Слободан Милошевић”. Тадић је додао да ДС на ту коалицију (ДС, НС, Г17 плус, СПО, СПС) нема примедбу формалне, већ суштине природе и да се ДСС определила између „ДС – Борис Тадић” и „СПС – Слободан Милошевић”. А Драгољуб Мићуновић, сада председник Политичког савета ДС-а, је допунио Тадићеву претњу ДСС-у због пакта са социјалистима: „Они (ДСС) могу да раде шта хоће, нека направе владу са социјалистима. Али, онда ћемо да се обратимо бирачком телу с тим шта смо ми хтели 5. октобра. Јесмо ли ми тада хтели подршку Слободана Милошевића, и зашто нас тада није подржао Вук Драшковић”, упитао је Мићуновић.

А ако би се вратили још мало уназад, тада би све могло да се каже у три речи: Туку, пале, прете... Захваљујући кри-

зним штабовима и њиховим испоставама у Србији, свакодневно су били тучени чланови и присталице Социјалистичке партије, отимали су им куће и станове, палили, претили. На десетине хиљада људи је смењено на нецивилизован начин, многи су отерани са посла. Без икаквог разлога остали су без парчета хлеба само због тога што су, они или њихови ближњи, на неки начин припадали или били симпатизери СПС-а.

Као министар информисања у привременој влади (2001) Ивица Дачић се, поред осталог, бунио што РТС којим је руководио ДОС „представља народу неку нову националну политику и фаворизује Албанце, а Србе и Србију оптужује за ратне злочине”. Како нису избледела сећања шта је све садашњи коалициони партнер Бориса Тадића, Вук Драшковић, говорио о „злочиначком подухвату” СПС-а, или други коалициони партнер Млађан Динкић, а онда и сви одреда из ДС-а (Шутановац, Петровић, Ђелић....), треба ли се уопште питати како би прошли социјалисти у тој евентуалној влади са њима?

Р. В. С.

Омладина не наседа на измишљотине и шарене лаже жуте машинерије

Време је за НОВУ ВЛАДУ

- *Млади људи знају зашто су гласали за Српску радикалну странку – они изражавају обрачун са корупцијом и криминалом, право на рад, вредновање знања и шруда, али и очување Косова и Метохије, националног идентитета и достојанства*

Пише: Јелена Грбић

Пошто не могу часно да поднесу пораз који су доживели на недавно одржаним изборима, челници Демократске странке користе сваку прилику да измишљотинама створе лажну слику о Српској радикалној странци. Једна у низу неистина је и прича о томе како велики број младих људи, ученика и студената сматра да су радикали опасност за ову државу, и како је једини прави избор за Србију управо Демократска странка. Испада да „демократе” имају ексклузивно право туторства над српском омладином. Да је то још једна у низу неуспешних превара жуте пропагандне машинерије, најбоље говоре речи омладинаца, симпатизера и чланова Српске радикалне странке са којима смо разговарали о актуелној политичкој ситуацији у Србији, Косову и Метохији, Европској унији и, уопште, о будућности наше државе:

Радикално стоп корупцији!

„Један од главних разлога зашто верујем у Српску радикалну странку, је то што што су показали максималну спремност да се обрачунају са криминалом и корупцијом и то су навели као један од кључних програмских циљева. Такође верујем да ће процес приватизације, уз стручни кадар који има странка, бити много праведнији и ефикаснији. Међу приоритетима су навели потпуни економски опоравак државе и друштва, као и покретање пољопривредне и индустријске производње. Ипак, оно што ме је лично највише обрадовало, јесте став странке да Србија може да уђе у Европску унију искључиво са Косовом и Метохијом у свом сувереном саставу, јер је територијални интегритет и суверенитет земље ипак битнији од самог уласка у Европску унију”, каже Милица Камбер, бруцош на Пољопривредном факултету. Милош Вуковић ученик из Београда наглашава да млади желе да живе у земљи без корупције и криминала, у држави која би била спона између Истока и Запада.

„Сматрам да су нашој земљи потребне промене и грађани су за то гласали 11. маја. Моја очекивања су велика и сигуран сам да ће нова влада бити јака и стабилна. Њен програм се заснива на борби против корупције и криминала, што је основ за развој модерног и стабилног европског друштва. Привреда ће поново оживети, много људи ће добити дуго очекивани посао, цениће се рад и стручност, а не немар и корупција која се дубоко укоренила у наше држав-

не институције. Млади ће остати и радити у Србији. Неће гледати да што пре оду у иностранство и тамо започну нови живот и стварају породице, које су нашој земљи преко потребне јер нам нација изумире. Србија је дуго тапкала у месту и томе је дошао крај. Време је за промене, време је да Србију воде стручни и поштени људи. Наше друштво ће из године у годину бити здравије и развијеније. Нећемо се мрком гледати и делити по партијској, националној или некој другој припадности. Европска унија нам неће требати – требаћемо ми њој. Бићемо спона између истока и запада, севера и југа. Сарађиваћемо са читавим светом, а не само са ЕУ и земљама у региону. Сви ће нас ценити и тиме ћемо моћи да одбранимо наше интересе на Косову и Метохији и победимо неправду коју предводе Сједињене Америчке Државе и Европска унија. Народ ће се ујединити и више га неће плашити изолацијом или ратовима”, уверен је Никола Алексић, студент из Земуна.

„Верујем да ће патриотски блок окупљен око српских радикала формирати Владу, јер би тиме коначно Србија добила национално одговорну и социјално праведну власт. Власт која ће нашу државу и њене грађане водити путем прогреса и просперитета. Што се тиче Европске уније, слажем се да Србија треба да постане чланица, али не по сваку цену. Свима је познато да је већина држава чланица ове организације признала противправну независност наше јужне покрајине и да мисија ЕУЛЕКС има за циљ да Ахтисаријев план претвори у реалност. Мислим да док год ЕУ има такав тврдоко-

ран и безобзиран став, Србија не треба да тражи чланство”, сигуран је Милош Вуковић.

Провидне лажни „демократи”

Јована Расипанов, студент Више туристичке школе, тврди да су у медијима сатанизовани сви који нису на истој линији са жутим „демократима”. С друге стране према њеним речима, Европљаци граде мит о некаквој европској Србији, заснован на лажним обећањима и подвалама. При томе, тврди Јована, заборављају да се Србија већ налази у Европи.

„Демократска странка на све начине покушава да заслепи младе лажном причом о демократији, бољем и безбрижном животу, Европској унији. То све лепо звучи, али у реалности нисмо видели конкретне потезе од ове, надам се, бивше владе. Једино што сам приметила јесте пораст броја оних који очекују много, али без много рада. Посебан проблем је и пораст наркомамоније, која се, по свим статистичким показатељима, повећала у последњих осам година, тако да уместо здраве и радне омладине имамо велики број несрећних младих људи који уништавају свој живот. Са друге стране, ми смо као странка константно и безразложно на удару корумпираних демократских медија. Оптужују нас за екстремни национализам, трјују људе причом да ће се уз нас Србија вратити 20 година уназад, како наводно широмо верску мржњу и сличне ствари. Наравно, нико од њих није ни прочитао наш програм у коме се јасно види да се Српска радикална странка залаже за изградњу друштва заснованог на националној, верској и полној равноправности и поштовању људских права и слобода загарантованих Уставом Србије и међународним споразумима и конвенцијама”, објашњава Јована Расипанов. Са сличним размишљањима разговор се прикључује Бојана Секуловић, студент са Врачара.

„Мислим да су последњи избори јасно показали вољу грађана и да је ово што сада покушава Демократска странка и њен председник Борис Тадић заиста безочно и непримерно. Желећи да остану на власти по сваку цену, планирају да уколико СРС, ДСС-НС и СПС формирају Владу, организују ’спонтане’ протесте широм Србије. Верујем да им та намера неће успети и да ће Србија са новом патриотском владом кренути путем просперитета и уопште бољег живота. Када је реч о уласку Србије у ЕУ, сматрам да постоји низ проблема које претходно треба решити, посебно када се имају у виду предуслови које свака држава мора да испуни да би постала чланица ЕУ. То је један дуготрајан и веома компликован процес. Чланство у ЕУ се не своди на визе и путовања, како то неки површно мисле!”, објашњава Бојана Секуловић. „Мислим да су резултати последњих избора јасно

показали да грађани желе патриотску владу. Понашање председника Србије је потпуно неприхватљиво. Било би најбоље да признају пораз и повуку се у опозицију, а бригу о Србији препусте онима који ће заиста водити нашу државу и њене грађане ка бољој будућности”, одлучна је Николета Бого, студент Више медицинске школе.

Хоћу да живим и радим у Србији

„Сматрам да је крајње време да Србија крене напред. Предуслов за то, као и једини пут ка бољој будућности, јесте обрачун са корупцијом која је захватила све сегменте нашег друштва. Желим да по завршетку студија останем у нашој прелепој Србији, да нађем посао, оснујем породицу. Међутим, да бисте данас у Србији добили посао, није важан просек који сте остварили током студирања, него дебелина коверте. С друге стране, нама младима причају да ће се све решити уласком у Европску унију. То је обмана. Чланство у ЕУ не решава проблем корупције, већ само одговорна власт”, сматра Сандра Милетаковић, студент Пољопривредног факултета. Бобан Стојановић, ученик из Београда осврнуо се на проблеме у школству, свеопшту беспарицу и корупцију која разара српско друштво.

„Сматрам да су радикали једини који ће омогућити сваком ученику право на бесплатно школовање. Да образовање не буде само доступно деци чији су родитељи имућни. Да се за упис на факултете не гледа име и новчаник родитеља, него таленат и знање ученика. Желим владу која ће стати на пут оваквој пракси и која ће увести ред и правду у просвету, јер наша држава може напредовати само уколико се млади људи буду образовали и склањали са улице и од проблема који долазе са њом. Иста ствар је у здравству. Лечење је постало привилегија богатих. Тужна слика у ове две јако битне гране друштва довољно говоре како смо живели последњих година. Причају да бољи и лакши живот долази са Европском унијом. А шта је са проблемима које сам поменио? За њихово решавање није потребно чланство у ЕУ. Очигледно је да људи који су водили ову државу нису хтели да се упусте у решавање ових проблема у нашем друштву. Једино до чега им је стало јесте „пуњење” сопствених џепова. Знам да ће нова радикалска влада прићи храбро и одговорно овом проблему, и да ће се беспоштедно обрачунати са корупцијом која је највећи проблем наше државе и друштва”, каже Бобан Стојановић.

Сви се питамо зашто је блоку окупљеном око Демократске странке тако тешко да призна пораз и достојанствено се повуче у опозицију. Математика је једноставна наука, два и два увек дају четири, а резултати избора јасно указују да су сви грађани, стари и млади, гласали за промене. Зато, господо самопрокламоване демократе, будите по први пут достојанствени и повуците се мирно у опозицију.

После стављања „Јудиног печата” на ССП,
Борис Тадић нуди социјалистима и „Јудин пољубац”

Маратон увреда

Председник ДС-а и носилац Листе „За европску Србију” Борис Тадић, спреман је да учини све како би свој криминално-корумпирани режим одржао на власти. Позивајући се на блискост страначких програма и национално помирење, он нуди улазак у Владу коалицији СПС-ПУПС-ЈС, иако је недавно те исте социјалисте оптужио за политичка убиства, антиевропску политику, уништавање Србије итд. Изјаве које је давао јасно и несумњиво показују да лидер ДС-а не жели искрено сарадњу са њима, већ само хоће да их искористи како би се одржао на власти. Он нема шта да понуди социјалистима осим „Јудиног пољупца” којим би задао завршни ударац СПС-у, и остварио свој дугогодишњи сан о уништењу ове странке.

Тадић: СПС убио Стамболића

Мржња коју Борис Тадић гаји према СПС, прелази границе политичке борбе, а често и границе уљудности и морала. Своју политичку каријеру Тадић је градио на позивима на лич функционера СПС-а и њиховог покојног председника Слободана Милошевића. Тадић је у својим нападима ишао толико далеко да је 2000. године оптужио члана председништва СПС Борку Вучић, која је већ тада била у позним годинама, да је одговорна за отмицу Ивана Стамболића и премлаћивање чланова „Отпора”. Тадић, који је у то време био потпредседник ДС-а, рекао је да су се у кампањи СПС-а појавили „злоћудни тонови”, односно да та партија води деструктивну изборну кампању у коју, како је рекао, спадају нестанак Ивана Стамболића, премлаћивање активиста „Отпора” и забрана политичких скупова. „У том смислу могу да кажем да су екстремисти у СПС-у Миломир Милић, Горица Гајевић, Влајко Стоилковић, па чак и Борка Вучић” – изјавио је тада Тадић.

Оптужбе да је СПС „као странка” организовао отмицу и убиство Стамболића, Тадић је непрекидно понављао све до 2006. године, тражећи да „правосудни органи преиспитају одговорност СПС-а за убиство Ивана Стамболића”.

Тадићеве увреде и лажи о СПС-у

Прави однос Тадића према СПС-у може најбоље да се види у његовим изјавама из 2004. године када је СПС подржао мањинску Владу ДСС, Г17 Плус и коалиције СПО-НС. Управо те године Тадић је највише сатанизовао СПС. Одлуку СПС-а да подршком мањинској Влади спречи безвлашће и хаос у земљи, Тадић је искористио да би ширио мржњу против ове странке.

Тако је 1. фебруар 2004, тада још увек потпредседник ДС-а, Борис Тадић оценио да би за Србију било лоше решење ако би три листе демократског блока формирале владу са социјалистима. „Демократска странка у влади антидемократска и демократа неће учествовати и бићемо опозиција” – рекао је Тадић, квалификујући тако СПС као недемократску странку. Већ 2. фебруара 2004, за своју омиљену телевизију Б92, Тадић је рекао да је влада коју подржава СПС враћање у период пре 5. октобра: „Најава формирања те коалиције представља враћање на период пре октобарских промена 2000. године. Сматрам, збиља, то историјским даном, јер се тиме поништавају све одлуке 5. октобра. Пони-

штава се велики напор који су грађани Србије изнели 5. октобра, поништавају се све политичке промене које су се до сада дешавале, релативизују се сви наши заједнички напори до 5. октобра да се обори са власти режим Слободана Милошевића, и поново Слободан Милошевић, својим именом и презименом, својом политичком странком, улази у систем власти у Србији”. Следећег дана Тадић је преко агенције Бета наставио нападе на социјалисте: „Не видим могућност сарадње ДС-а са осталим странкама демократског блока у влади уколико оне сутра направе коалициони споразум са Милошевићевим социјалистима. ДС не жели да учествује у влади која ће преузети обавезе према Милошевићевој странци” – рекао је Тадић. Коментаришући избор председника Скупштине у коме су учествовали и социјалисти, 4. фебруара Тадић је изнео став да је свака одлука донета гласовима СПС-а лоша за Србију и да представља повратак у прошлост: „Добро је да Србија има председника Скупштине, али није добро што га је добила гласовима СПС-а. Ово што се догодило у Скупштини јесте поништавање свих вредности 5. октобра и данас је 4. октобар 2000. године”.

Тадић: Коалиција са СПС – загрљај смрти

У емисији „Кажипрст” на Б92, реагујући на одлуку Г17 Плус да уђе у мањинску Владу коју подржава СПС, Тадић је коалицију са СПС називао „загрљајем смрти”: „Па, Г17 се

налази у невољи, зато што је сада то странка која јесте у некој врсти кооперације или парламентарне коалиције са СПС-ом, а бирачко тело Г17 је антимилошевићевско и сада та странка стварно има компликације са властитим бирачким телом и мораће да нађе модалитет у наредним данима да се извуче из тог загрљаја. То је смртоносни загрљај за Г17". Неколико дана касније, 13. фебруара, Борис Тадић је изјавио је да је за њега несхватљиво са којом лакоћом представници других странака демократског блока јесу спремни да уђу у колаборацију са СПС-ом. У емисији на Б92, 16. фебруара, Тадић је сарадњу Војислава Коштунице са СПС окарактерисао овим речима: „Мислим да је таква сарадња катастрофална за Србију”.

Пајтић: Спаси нас боже социјалиста

Од напада на социјалисте нису се суздржавали ни остали функционери ДС-а, а поготово Бојан Пајтић кога сада Борис Тадић жели да предложи за новог премијера. „Поддршка социјалиста кабинету Војислава Коштунице, лоша је вест за међународну репутацију Србије. Нек нам је Бог на помоћи, само толико” – рекао је Пајтић 20. фебруара за ТВ Б92. Можда управо због оваквих Пајтићевих ставова, Тадић сада жели Пајтића да предложи за председника владе како би шефовао тим истим социјалистима.

Када је влада коначно била формирана, Тадић је тврдио да коалиција са СПС-ом значи „заустављање европског пута” Србије: „Уступци које ће нова влада чинити СПС-у зауставиће европски пут Србије” – оцењено је у саопштењу председништва ДС-а од 3. марта 2004. године.

Ни мртвом Милошевићу није дао мира

У својим обрачунима са СПС-ом, Борис Тадић не преза ни од чега, па је чак спречио и државну сахрану Слободана Милошевића. „Сматрам да би државна сахрана Милошевића била апсолутно непримерена улози коју је имао у новијој историји Србије и у супротности са опредељењем које су грађани Србије недвосмислено изразили 5. октобра 2000. године” – саопштено је из кабинета председника Тадића 12. марта 2006. године. Идеју о сахрани уз државне почасте, Тадић је оценио као „веома неумесну”, и изразио уверење да Милошевићева смрт неће помоћи његовим савезницима да се поново домогну власти у Србији. Уместо државне сахране, Милошевић је сахрањен у трошку своје странке. Уместо у Скупштини, његово тело било је изложено у музеју „25 мај”, а уместо у Алеји великана, сахрањен је у дворишту породичне куће у Пожаревцу. Чак је и то сметало Борису Тадићу, па су посланици ДС-а у општинском парламенту покушали да забране сахрану у Пожаревцу. Док су социјалисти

оплакивали свог председника, омладина Тадићеве странке на Тргу републике организовала је варварско славље на коме су у небо пуштани шарени балони. Ипак, ни све ово није задовољило Тадићеву огромну мржњу према СПС-у, па је приде спречио долазак Милошевићеве породице на сахрану. Уместо на мужевљевом, односно очевом гробу, супруга Мира и син Марко Слободанову смрт ожалили су хиљадама километара далеко, у Русији, и то само због оптужница које су по политичком налогу ДС-а подигнуте против њих. Због таквог става ДС-а и Бориса Тадића, они још увек не могу да посете Милошевићев гроб.

Тадић не може да сакрије мржњу

Занимљиво је да мржњу и непријатељство које гаје према СПС-у Тадић, ДС и њихови коалициони партнери са Листе „За европску Србију” не могу да сакрију ни поред позива за коалицију и национално помирење. Свакога дана у изјавама функционера Листе „За европску Србију” налазе се претње и критике упућене социјалистима. Доказ да се ставови социјалиста не цене и не узимају за озбиљно од стране „демократа” је и одлука градских челника из ДС-а да радници комуналних служби поцепају плакате са натписом „Улица Слободана Милошевића” које су на Новом Београду залепили симпатизери СПС-а, иако су они били закачени на местима где и друге странке лепе своје плакате. Тиме је, преко својих људи, Борис Тадић још једном јасно поручио Ивици Дачићу да је за њега ставовима, идеологији и политици СПС-а место на депонији историје, а да једина сврха те странке треба да буде подршка одржавању на власти корумпиране и криминалне власти ДС-а, а све по грбачи грађана.

ДС: Палмина политика злочина

Напада Бориса Тадића није био поштеђен ни лидер Јединствене Србије Драган Марковић Палма, кога је председник ДС-а континуирано вређао преко својих страначких колега, високих функционера ДС-а Драгољуба Мићуновића и Драгана Шутановца, који су 2006. године оптуживали ДСС да је, успостављајући коалицију са Палмином странком, Коштуница постао настављач „Арканове политике” и да би то могла да буде препрека за постизборну коалицију. „Ако ДСС са собом буде вукао и Палму, мислим да ћемо имати тешкоће, јер како ће изгледати ако будемо морали да правимо заједничку владу у којој би се налазио Палма? Ако не можемо са СРС, зашто бисмо могли с Палмом, који је припадао странци која је била још жешћа и сумњивија него што су били радикали” – рекао је тада Мићуновић за новосадски „Дневник”.

У истом листу 21. новембра 2006. године, објављено је саопштење ДС-а у коме оптужује Јединствену Србију за „политику злочина и прошлости”: „ДС сматра веома опасним коалицију ДСС са настављачима Арканове политике и позива ДСС да се јасно одреди према тој политици и јавно објасни да ли је ближа демократском блоку и демократским вредностима или политици за коју се залажу СРС, СПС И ЈС. Мора се повући јасна линија између политике злочина и прошлости и политике демократских и европских вредности”.

Шта је суштина споразума о стабилизацији и придруживању (1)

Да нас жедне преведу преко воде

Пише: мр Дејан Мирковић

Два месеца након проглашења независности такозване државе Косово и признања те творевине од стране 18 држава чланица Европске уније, те неколико месеци након слања мисије ЕУ у ову српску покрајину (што је фактички значило признање ове лажне творевине од стране Брисела), потпредседник српске „техничке“ владе Божидар Ђелић је 29. априла 2008. године у Бриселу потписао Споразум о стабилизацији и придруживању између Србије и ЕУ.

Неколико српских телевизија је директно преносило потписивање ССП-а.

Прозападне српске партије нису скривале еуфорију након потписивања. У неколико градова је организовано чак и славље поводом потписивања уговора са ЕУ. Председник владе покрајине Војводине је изјавио да је потписивање уговора „историјски тренутак за Србију, грађане Србије и будуће генерације које ће живети у овој земљи. Тај споразум донеће нашој домовини милијарде евра из приступних фондова ЕУ, које ће бити усмерене на отварање нових радних места, изградњу инфраструктуре и побољшање услова лечења и образовања“. Министар за рад и социјалну политику је изнео да ће ССП донети економске и политичке ефекте: „На политичком плану тај споразум ствара боље претпоставке да Србија ојача свој међународни углед и да се ефикасније бори за очување територијалног интегритета, а на

економском плану допринеће доласку страних инвеститора, повећању запослености и смањењу високог спољнотрговинског дефицита“ (Политика 30. 4. 2008).

Борис Тадић је на церемонији потписивања ССП у Бриселу 29. априла изјавио да је то „први уговор који дефинише однос државе Србије и ЕУ“ и да без таквог споразума „нема пуне интеграције западног Балкана у ЕУ, ни коначног помирења народа у региону“.

Такође, иако је неколико недеља раније осудио скандалозно ослобађање Рамуша Харадинаја од стране Хашког трибунала, Тадић је на церемонији потписивања пред званичницима ЕУ истакао да ће Србија испунити све услове у вези са Хашким трибуналом које пред њу поставља ЕУ јер „Влада Србије, председник Србије и све институције Србије поштују ту обавезу, јер је она и наша међународна обавеза“ („Привредни преглед“ 30. 4. 2008).

Дакле, сугерише се да ССП није обичан уговор, већ доноси помирење народа, али и економско благостање будућим генерацијама. Када се сагледају ове чињенице и изјаве, поставља се питање шта у суштини представља ССП? Каква је то „чудесна“ моћ ССП?

Државе у региону које су потписале ССП

Преговори са ЕУ имају неколико основних фаза (по неким то је 6 или 7 фаза – види опширније, Чајпак Б. „Политика“, 5. 10. 2005) Условно се може рећи да после такозване припремне фазе, „степенице ка рају“ су: Студија о изводљивости као прва, преговори о ССП као друга, потписивање ССП као трећа, кандидатура за чланство као четврта, преговори о пуноправном чланству као пета и, коначно, позив Европског савета и потписивање Споразума о приступању као шеста степеница на „европском путу“. Дакле, Србија се налази на трећој степеници „европског пута“. Али, да ли овај „пут ка рају“ доноси економски напредак, да ли виша фаза преговора значи да је једна држава поправила свој економски положај? Или се ради само о имитацији преговора чији је основни резултат маркетиншки, а не економски? Радван Вукадиновић, професор на Факултету политичких наука у Загребу, сматра да су за улазак у ЕУ важнији политички од економских критеријума (Танјуг – „Привредни преглед“, 7. 12. 2005). Председник Савета страних инвеститора (ФИЦ), Мајкл Ахерн, је изјавио још 2005. године: „Најпозитивнији утицај почетка преговора о придруживању СЦГ ЕУ је то што представља значајан корак ка поправљању негативног имиџа Србије који још постоји у свету“ („Привредни преглед“, 14. 11. 2005). Дакле, иако смо у међувремену због ЕУ услова референдума изгубили Црну Гору и 200 км морске обале и иако нам ЕУ отворено отима Косово и Метохију, можемо бити поносни што смо потписивањем ССП поправили „имиџ“.

Што се тиче напретка економије, суседна Македонија је потписала ССП 2001. године (четири године касније је добила статус кандидата), Црна Гора је потписала уговор у октобру 2007, Албанија у јуну 2006. Али, све ове земље су у економском смислу слабије од Србије. На пример, на листи Светског економског форума која анализира 27 транзиционих држава у другој фази развоја, Македонија је слабије рангирана од Србије (Јеличић В. „Политика”, 4. 5. 2008). ССП не доноси ни аутоматски напредак демократије ни брзи улазак у ЕУ. Директор немачке невладине организације „Иницијатива за европску стабилност”, Герлад Кнаус, износи: „Од када су Грчка и Турска потписале Споразум о придруживању и стабилизацији раних 60-их, у обе земље су се догодиле војни удари” (www.bbc.co.uk/serbian/news/2008/04/). Турска ни 4 деценије после потписивања Споразума није ушла у ЕУ, Грчка је то успела тек после 2 деценије. Колико ће чекати Србија? Ако једног дана и уђе у ЕУ, који то економски показатељи гарантују да ће доћи до пораста стандарда? Како објаснити чињеницу да су просечне зараде у новим чланицама ЕУ, Бугарској (220 евра) и Румунији (312 евра), у 2007. години биле мање него у Србији (347 евра, НИИ, 8. 5. 2008). Како помоћу ЕУ догме објаснити чињеницу да су плате у Мађарској (449 евра) и након три године чланства у ЕУ мање него у Хрватској (661 евра) која није чланица ЕУ? Дакле, нема доказа да смо у економском, државном или демократском смислу напредовали потписивањем ССП.

Русија и ССП-ФИАТ

У предизборној кампањи су се ван контекста злоупотређувају речи руског министра иностраних послова Лаврова. Тврди се да је он наводно подржао потписивање ССП (иако је било очигледно да он није хтео да се меша у односе Србија – ЕУ). Ипак, Лавров је дипломатским речником изнео прави руски став о отимању Косова и Метохије. Он је изјавио да би „у датом случају било много боље за европску безбедност да је корак потписивања Споразума о стабилизацији и придруживању између Европске уније и Србије начињен раније”. Лавров је, управо након сусрета са Соланом

30. априла у Луксембургу, сугерисао и да се ЕУ (за разлику од Русије) залаже за независност Косова, изјавивши: „Имамо различите погледе о Косову и то смо веома отворено рекли нашим саговорницима у ЕУ”.

У оквиру таквог руског става, руски амбасадор у Србији Конузин је био још јаснији. Он је изјавио да је приближавање Србије и ЕУ могуће само на основу обостраног поштовања и равноправности, „што, како многи мисле у Београду, у овом тренутку није случај, јер се Србији чланство фактички условљава одрицањем од дела територије. Да ли се у овој ситуацији може говорити о узајамном поштовању двеју страна? Зашто ЕУ жели другој страни оно што сигурно никада не би пожелела себи?” Конузин примећује да је ЕУ послала на Косово и Метохију мисију „која има за циљ да јача државност Косова” и да ЕУ Србију „фактички ставља пред ултиматум... Један услов за њено чланство у ЕУ у ствари је одрицање од дела сопствене територије”. Руски амбасадор је закључио да се „нешто тако није дешавало од Другог светског рата” („Политика” 30. 4. 2008). Такође, руски амбасадор износи став своје земље да се од парафирања до потписивања ССП „ситуација видљиво променила... Већина чланица ЕУ је признала то што је Приштина једнострано прогласила независност. Предлог о томе да се у текст унесу исправке у правцу територијалног интегритета Србије је био игнорисан. И сада је постало јасно зашто. Неке државе Европске уније прећутно, а неке и отворено полазе од тога да се ставови ССП не односе на Косово” (Танјуг – „Политика”, 8. 5. 2008).

Више је него јасан став званичне Русије о уласку Србије у ЕУ.

Наши ЕУ догматици глорификују и злоупотребљавају Меморандум о разумевању потписан са италијанском фабриком ФИАТ. Меморандум је потписан само дан након потписивања ССП (сугерише се да је то била последица потписивања ССП, Меморандум је иначе потписиван више пута). Меморандум важи до краја октобра 2008. ЕУ догматици тврде да је је тај меморандум значајнији од потписивања уговора са руским „Гаспромом”!? Међутим, неутрални економисти имају супротно мишљење. Бранко Павловић

износи: „Држава се у оба случаја понашала на исти начин, договорила се без тендера, једино што је у овом случају цена 'Заставе' нула". („Курир", 4. 5. 2008). Дакле, „Гаспром" ће уплатити у буџет Србије 400 милиона, а ФИАТ неће ни евро (ако се икада оствари та инвестиција). Такође, ФИАТ треба да уложи 700 милиона у ново предузеће, а Србија још 100 милиона, уз бесплатно давање земљишта, ослобађање од свих локалних пореза и такси на републичком нивоу. Према листу „Neues Deutschland", ФИАТ би уложио 700 милиона, а Србија 200 милиона евра кроз субвенције и пореске олакшице (Танјуг – „Привредни преглед", 20. 5. 2008)

Такође, Србија дели и ризик са ФИАТ-ом. Павловић наводи и да је нереално обећање да ће „Застава" производити 300.000 возила годишње јер „Рено" у много већој Румунији производи 240.000. Јадран Солдић, представник ФИАТ-а за југоисточну Европу је признао, 19. маја 2008. године, следеће: „За сада је потписан Меморандум, који само представља намере, али не и обавезе потписника. Још увек ништа конкретно није договорено. Уколико све буде у реду, ФИАТ би требало да потпише уговор са 'Заставом' у јуну и тада ће без проблема обелоданити конкретне планове о улагању у српску фабрику" (Гаврић С. „Прес", 20. 5. 2008): Дакле, када Руси уложе 400 милиона у српски буџет то је лоше, а када српска држава даје 100 милиона евра (или 200 милиона евра) да би поделила ризик са западном фирмом, то је добро. Али, такве бесмислене тврдње су могуће када се идеологија уметаша у економију.

У том идеолошком контексту, могуће је тврдити да је, када се са фирмом која није ни међу првих 10 по тржишној вредности у свету потпише меморандум, то сјајно само зато што је та фирма из ЕУ. Када се потпише уговор са „Гаспром" чије су акције порасле за 21 одсто за последњих годину дана и чија је капитализација у априлу 2008. била на нивоу од 318,8 милијарди долара, дакле сасвим близу 3. места на свету које држи Џенерал електрик (322,7 милијарди, са трендом опадања од 11 одсто у протеклих годину дана („Политика", 24. 4. 2008), а већ у мају 2008. године берзанска вредност „Гаспрома" је достигла 340 милијарди долара и тако је ова руска фирма претекла Џенерал електрик и заузела треће место на свету по берзанској вредности. Испред су само „Екосон Мобајл" и „Петро Чајна". Председник управног одбора „Гаспрома" предвиђа да ће до 2014. године берзанска вредност „Гаспрома" достићи 1.000 милијарди долара (Јазарвић М. „Политика", 11. 5. 2008).

Наравно, у складу са титоистичким наслеђем, та догма за своју основу има невероватно потцењивање Русије. Руси се третирају као другоразредни партнери, али се од њих истовремено тражи да Србији пруже највеће могуће повластице. На пример, Министарство економије је предложило Борису Тадићу да у разговорима са руском делегацијом затражи од Москве да се у Споразум о слободној трговини уврсти и бесцарински извоз аутомобила из Србије: „Идеја је да се готови аутомобили скину са листе изузетака и да се на тамошње тржиште извозе са царином од један одсто", речено је „Политици" у Министарству (објављено 6. 5. 2008). Да је можда један од основних разлога за заинтересованост ФИАТ-а за крагујевачку „Заставу" управо пласман на тржиште Русије, указују и следеће тврдње руководиоца ФИАТ-а. Извршни директор италијанске фирме Серђо Мариконе је изјавио да ФИАТ разматра могућност развијања јефтиног возила. Он је истакао и да је ФИАТ запоставио Русију, али и да ће у наредном периоду покушати то да исправи, јер ће тржиште у Русији бити ускоро највеће у Европи (Танјуг – „Прес", 22. 5. 2008). Дакле, Русија нам треба само када то ЕУ затражи од нас.

Такође, у члану 109 ССП се предвиђа да ће Србија формулисати и планирати енергетску политику заједно са ЕУ. Дакле, са ЕУ која увози енергенте, а не са Русијом која их производи. Опет, идеологија пре економије. Колико је та енергетска политика у служби даљег искоришћавања источноевропских земаља показује следећи пример (свакако, Србија не треба да гради нуклеарке, али овај случај узимамо као пример за ЕУ догму). Према речима представника Русије у ЕУ, Чижова: „Више од двадесет нуклеарки је затворено у централној и јужној Европи, углавном оних које су изграђене технологијом бившег СССР-а. Све осим електране 'Кршко' у Словенији. Многе од њих су биле модерније од, на пример, британских нуклеарки. Због тога ће се многе земље суочити са енергетским дефицитом у наредних пет до седам година. А онда, када неке земље покрену изградњу енергетских постројења у сарадњи са 'Гаспромом', из Брисела се јављају плачни гласови који кажу да се повећава зависност од руских енергената. Али, за то је одговоран Брисел, не кривите Русију због тога" (Јокановић В. „Политика", 18. 4. 2007). Више него јасно, али не и за наше ЕУ догматике.

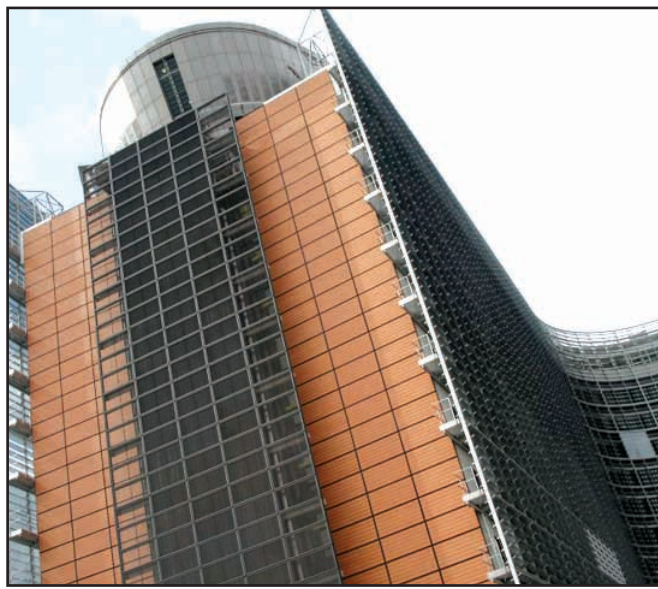
Можемо закључити да, када се ради о Русији, наши ЕУ догматици не уважавају реалности, нити економске промене у свету. Руски БДП је већи од италијанског и француског. Русија ће у 2008. години имати већи БДП од британског.

Одредбе ССП

Измењене околности након проглашења такозване државе Косово

Текст Споразума је парафиран 7. новембра 2007. Координатор преговора и саветник у Канцеларији за придруживање ЕУ Владе Србије, Владимир Међак, је изјавио тим поводом да парафирање Споразума (верзија коју користимо у анализи је објављена на сајту Владе Србије у децембру 2007. године) значи да је текст споразума договорен и да се не може суштински мењати, већ да се могу евентуално исправљати техничке грешке („Привредни преглед", 8. 11. 2007). Дакле, ССП је споразум између Републике Србије и 27 држава чланица ЕУ, усаглашен и парафиран после преговора између Београда и Брисела у новембру 2007.

Али, 18 од 27 држава је у међувремену, од фебруара до априла 2008. године, признало фантомску државу Косово (након потписивања и 19. и 20. Литванија и Чешка). У том

контексту, а пошто се у нашој јавности непрестано говори да ће потписивање ССП донети економско благостање Србији (или да је кауза, основ уговора, у суштини економска), онда се условно може направити поређење са неким општим правним правилима и правилима из облигационог права. Зашто је могуће такво поређење? Према „Лексикону грађанског права“ („Номос“, Београд, 1996, стр. 221) облигационо право у „ширем смислу обухвата и привредно (трговачко) право“. Такође, професор међународног привредног права са Правног факултета у Београду, др Радомир Ђуровић, пише да је „држава субјект међународног права, па самим тим и међународног привредног права... држава и сама непосредно ступа у разне пословне односе и то било с другим државама, било са осталим субјектима међународног привредног права... Најчешћи правни акти којим настају међународни економски односи у којима је држава субјект су међународни уговори... Овде само подсећамо на одговарајуће појмове из општег облигационог права... У циљу задовољења одређених потреба, држава као субјект међународног права, уже, међународног привредног права, ступа непосредно у разне пословне односе. Појављује се као уговорна страна код неких непосредних привредних послова и других послова привредног права“.

Такође, професор Ђуровић истиче повезаност домаћег законодавства са међународним правом: „Правне норме и правила домаћег законодавства, као што је већ истакнуто, представљају претпоставку постојања међународног привредног права. Ова правила домаћег права која условљавају постојање међународног привредног права су, било јавноправног било грађанскоправног у ширем смислу карактера“ (Ђуровић Р. „Међународно привредно право“, Савремена администрација, Београд, 1996, стр. 13, 67-70). Такође, облигациони односи „обухватају потраживање и дуг“ („Лексикон грађанског права“, Номос, Београд, 1996). У том смислу, опште је познато да је Република Србија дужник, а ЕУ поверилац (тачније, европске банке). Професор Ђуровић пише и да држава може дати и „гаранције за међународне уговоре које су други субјекти нашег привредног права закључили са неким међународним банкарским и другим организацијама (Ђуровић Р. „Међународно привредно право“, Савремена администрација, Београд, 1996, стр. 70). Видећемо у наредним деловима да ССП обрађује и однос Републике Србије са европским банкама. Професор Ђуровић истиче да чак и „често чисто политички уговори имају значајне економске последице и обратно“ (исто, стр. 68).

Дакле, у том правном контексту, може се направити условно поређење са општим правним правилом о „раскидању или измени уговора због промењених околности (clausula rebus sic stantibus)“. Такво „правно“ дејство промењених околности признаје се под следећим условима: 1) новонастале околности треба да су такве да 'отежавају испуњење обавезе једне стране' или да се због њих 'не може остварити сврха уговора'; 2) 'отежаност испуњења', односно 'немогућност остварења сврхе', треба да буде у толикој мери 'да је очигледно да уговор више не одговара очекивањима уговорних страна и да би по општем мишљењу било неправично одржати га на снази таквог какав је'; 3) променама погођена страна не сме бити крива за њихово наступање, односно она не може захтевати раскидање или измену ако је промењене околности 'била дужна да узме у обзир или их је могла избећи или савладати'; 4) промењене околности морају наступити после закључења уговора, а пре истека рока за извршење уговорне обавезе“.

У том контексту, опште је позната чињеница да је након завршетка преговора о ССП, већина држава ЕУ признала

такозвану државу Косово. ЕУ више не гарантује територијалну целовитост Србије. Србија није крива зато што ЕУ отима Косово и Метохију. Србија није могла да предвиди да ће ЕУ тако грубо погазити међународно право. Дакле, уговор треба суштински изменити или га раскинути. На такав закључак нас упућује правна наука.

Фразе и неистине ЕУ о поштовању међународног права

Већ на почетку ССП (стр. 3) ЕУ износи да жели да доприне „политичкој, привредној и институционалној стабилности у Србији“. Слично се понавља и у члану 1, у коме се наводи да су циљеви придруживања „подржавање напора Србије у јачању демократије и владавине права“ и „допринос политичкој, привредној и институционалној стабилности у Србији“. Да се ради о празним фразама, говори чињеница да је ЕУ подржала независност такозване државе Косово, и да је тако изазвала огромну политичку напетост у Србији, која је кулминирала падом српске владе.

Да би фарса била потпуна, ЕУ на почетку ССП (стр. 4, 7) објављује да узима у обзир „сва начела и одредбе Повеље УН, ОЕБС-а, посебно оних садржаних у Завршном акту Конференције о европској безбедности и сарадњи“. Распарчавање суверене државе Србије које спроводи Брисел у противности је са основним начелима међународног права на које се позива ЕУ у ССП. То произилази из анализе грчког професора Панајотиса Г. Харитоса: „Одговор на питање о статусу Косова и Метохије је једноставан: Косово и Метохија су део територије Србије. Стога је тај део територије Србије правно подложен једино државном суверинитету Србије. На научним основама, ова чињеница се не може оспорити. Ово је исказано кроз начело суверинитета држава које чини темељ међународног права. На овом начелу је заснована цела међународна заједница, која је организована у оквиру Уједињених нација, и кроз које се то начело и исказује. У Повељи Уједињених нација (члан 2, став 1) стоји: 'Ова Организација је заснована на начелу суверене једнакости свих њених чланова'. Суверена држава сама одређује своје унутрашње законодавство. Ово је на најјаснији начин назначено у Завршном акту Конференције о европској безбедности и сарадњи, потписаном у Хелсинкију 1. августа 1974. од стране великог броја држава, укључујући и бивши Совјетски Савез и Сједињене Америчке Државе. У 1. делу, став први Хелсиншког акта, наводи се следеће: 'Суверена једнакост, као и њено право да доноси сопствене законе и прописе'.

Државе учеснице ће међусобно поштовати своју суверену једнакост и индивидуалност, као и сва права која чине и обухватају сувереност, посебно укључујући право сваке државе на правну равноправност, територијалну целовитост и слободу и политичку независност. Оне ће такође међусобно поштовати право друге државе да слободно бира и развија свој политички, друштвени и привредни и културни систем, као и њено право да доноси сопствене законе и прописе“.

Аутономија одређеног региона унутар територије једне суверене државе по дефиницији се одређује у оквиру законодавства те државе. Стога се аутономија Косова и Метохије унутар Србије не може поставити на било који други начин осим као аутономија у складу са законодавством Србије. Стога 'питање статуса Косова' не постоји“, („Косово и Метохија: прошлост, садашњост, будућност“: Зборник радова са међународног симпозијума одржаног у Београду од 16 до 18. марта 2006. године/Уредник Коста Михаиловић – Београд: САНУ, 2007, стр. 368-369). Дакле, правна наука показује поново да ЕУ грубо крши и одредбе из ССП-а, као и међународно право у целини.

Европска унија не поседује сопствене безбедносне механизме,
па слепо следи захтеве САД

ЕУ са фелером

Пише: Борис Алексић

Слањем мисије ЕУЛЕКС на Косово и Метохију супротно међународном праву и Резолуцији Савета безбедности 1244, Европска унија (ЕУ) је извршила фактичко признање независности јужне српске покрајине. Њен следећи задатак је био да прогна УНМИК и преузме улогу Уједињених нација на југу Србије. На сву срећу, највећи број земаља је одбио да призна накарадну творевину НАТО-а на Балкану. Међутим, без обзира на ту чињеницу, бирократе из ЕУ су се досетиле да управо власти у Београду могу да им помогну уколико се изричито или прећутно одрекну дела своје територије. У том смислу из Брисела су, по већ добро

опробаном рецепту, стигла бројна обећања, али и претње и уцене.

У анализи порука које шаље и политике коју годинама спроводи према Србији, пажњу би требало усмерити на природу Европске уније. Овај наддржавни субјект још увек у себи невестшто крије фаталну фабричку грешку. Будући да не поседује сопствени и самостални систем безбедности, Брисел је принуђен да се повинује захтевима који долазе из Сједињених Америчких Држава, плаћајући на тај начин њихову „заштиту”. Да ЕУ није самостални чинилац међународних односа, најбоље се видело пред нелегално признање независности Косова и Метохије, када су представници САД диктирали словеначким политичарима како и шта да раде

Пагани окупатори

Несвакидашњи чланак је 27. маја објављен у листу „World Net Daily”, аутора Челзи Шилинг. У њему се напомиње да окупационе групе САД у највећој војној бази изван своје територије, „Бондстил” (названој по Џејмсу Бондстилу који је погинуо у Вијетнаму), намеравају да уклоне крстове са сопствених војних капела. Уместо крстова и других хришћанских симбола, они ће поставити камени стуб – обелиск са урезаним именом капеле и натписом „За бога и отаџбину”. (!) Ово паганистичко знамење најбоље осликава природу окупатора у јужној српској покрајини – истих оних људи који су мирно гледали како Шиптари уништавају средњевековне српске манастире и европску хришћанску баштину Косова и Метохије. Немогуће је да и овде не повучемо паралелу са Хитлером који је био опседнут немачким паганизмом и који је, заједно са Мусолинијем, стварао Велику Албанију. Сада је већ сасвим јасно да су САД пошле путем без повратка.

ЕУ гази ли гази међународно право...

Какав је однос ЕУ према Косову и Метохији, најбоље се показало у Европском парламенту крајем маја, када је приликом заседања истакнута застава „независног Косова”, тј. гротескне и неодрживе НАТО државе на Балкану – Бондстилије. Том приликом је затражено да се надлежност противправне мисије ЕУЛЕКС прошири на целу територију Косова и Метохије.

Председавајућа делегације за југоисточну Европу у Европском парламенту, Дорис Пак, изјавила је да ова институција има право да користи заставу независног Косова. Да подсетимо, Дорис Пак је она иста особа која је изјавила да Дејтонски споразум нестанком СРЈ престаје да важи! На тај начин, ова полуписмена америчка марионета је показала да не познаје најосновније институте међународног права, те правила која се тичу важења међународних уговора, јер је свима познато да нова држава наслеђује права и обавезе старе. Да је другачије, правна сигурност не би постојала. На поменутој седници Европског парламента она је поводом Косова и Метохије изрекла још једну глупост: „Није на Београду да одлучује о деловању Европског парламента. Ми имамо своја правила. Одлучили смо да прихватимо Ахтисаријева план и оно што се догађа ове године је само наставак тога, и зато ми имамо право да користимо заставу ове нове државе”. Континуитет идиотских изјава у вези с овим питањем обезбедио је специјални извештај Европског парламента за Србију, Јелко Качин, својим „стручним” тумачењем: „Под заставом Унмика у Бриселу заседамо само када су Срби овде присутни као држава. Сада када разговарамо само са представницима Косова, онда је то Република Косово”. На овај начин, Качин је потврдио да ЕУ примењује дупле стандарде – једне за Србе, а друге за остале. Овакав став је у својој бити – расистички. Подсетимо још да фамозна застава нарко-државе Бондстилије садржи шест звездица које представљају територију Велике Албаније – Албанију, Косово и Метохију, део Црне Горе, југ централне Србије, део Македоније и северну Грчку.

као председавајући у Бриселу, са циљем да се убрза комадање Србије. Дакле, са Европском унијом се може разговарати до одређене мере, али за најважније ствари које се тичу ње саме, треба питати њеног газду који још увек седи у Вашингтону.

У том светлу треба посматрати и претње које из седишта Уније стижу у Србију, а које се своде на то да нема ништа од европске будућности наше државе уколико се фактички не одрекнемо Косова и Метохије. Међутим, да ли о Европи могу да нам говоре политичари који су обични послушници Вашингтона? Да ли то могу да чине оне бирократе које негирају хришћанство као незаобилазан део европске културе и цивилизације? Одговори су сами по себи јасни.

Да Вашингтон и Брисел уцењују Србију, потврдио је и бивши министар иностраних послова Јиржи Динстбир у чланку написаном у „Праву” почетком јануара. Он је упозорио да САД, политичари из ЕУ и међународни посредници нису никада озбиљно тражили компромис, већ су хтели да „уценама натерају Србе да прихвате независност Косова”.

Динстбир, који је био и специјални извештај за људска права у Југославији, је том приликом напоменуо да ниједна држава неће без отпора прихватити отцепљење дела своје територије само зато што тамошња већина говори другим језиком.

Указујући на сличност распарчавања Србије са Хитлеровом стратегијом за комадање Чехословачке, Јиржи Динстбир је у поменутом чланку запито да ли на почетку XXI века треба да се понавља Минхен, са свим својим познатим последицама. Он је нагласио и да се у Чешкој, врло често, закулисне радње око Косова и Метохије поред управо са Минхеном 1938. године, једном од највећих патњи Чеха у савременој историји. Том приликом су велике западне силе на жртвеник Адолфу Хитлеру принеле Чехословачку и противправно прихватиле да Немачкој припадне Судетска област, тада настањена претежно немачким живљем. Динстбир упозорава да је Србија годинама уцењивана од стране САД и неких кругова у врху ЕУ, што је само погоршало ситуацију. Он закључује да нелегална и насилна независност Косова и Метохије може само да прошири пожаре са Балкана на остатак света и да Брисел, уместо уцењивања, треба Београду да понуди реалан и могућ пут ка уласку у чланство Уније.

Ове ставове заступа и Хајнс Кристијан Штрахе, председник Слободарске странке Аустрије. Штрахе, који се приликом недавне посете Србији сусрео и са замеником председника Српске радикалне странке (СРС) Томиславом Николићем, истиче да су Косово и Метохија одувек били део Србије. Он је напоменуо да је Србија део Европе и да Европа није само Европска унија. Хајнс Кристијан Штрахе сматра да Брисел дуже време уцењује Србију, као и да је Влада Аустрије прекршила принципе о неутралности једностраним и нелегалним признањем јужне српске покрајине. Говорећи за српске медије о уцењивању Србије, Штрахе упозорава да се његов крај не назира. Он наводи пример Војводине и упозорава да „поседује поуздане информације да се у неким круговима ЕУ започињу процеси који треба да узбуркају политичку сцену и изазову тензије”, те да и „поједини српски политичари учествују у тим плановима”. Хајнс Кристијан Штрахе је приликом своје посете напоменуо и да се у Европи полако окупљају странке које се залажу за очување традиционалних европских вредности и које се супротстављају америчком хегемонизму. Додајмо још да је и бивши канадски амбасадор Џејмс Бисет упозорио да САД и ЕУ својим уценама и непромишљеном политиком упереном против Србије стварају „Велику Албанију”.

Интересантно је напоменути да је генерални секретар НАТО Јап де Хоп Схефер, док је током маја боравио у Софији, отворено изјавио да ће 16 хиљада припадника КФОР-а остати на Косову и Метохији „и после 15. јуна, када Уједињене нације буду пренеле надлежност на косовске власти и мисију ЕУ”.

Само Тадић не види уцене и претње

Насупрот Динстбиру, Штрахеу и Бисету, појављује се нико други до Борис Тадић, који после самита лидера ЕУ у Бриселу, у изјави за ФоНет, истиче да Србију нико не уце-

њује, те да се то може закључити и из изјаве Хавијера Солане који тврди да су статус Косова и Метохије и чланство Србије у ЕУ два одвојена пута!? Исто то је потврдио и „далековиди” Вук Јеремић који је, да подсетимо, предвидео пораз Буша у свим државама САД и победу Керрија. Колико је Тадићева и Соланина изјава бесмислена, најбоље сведочи податак да по самој општеприхваћеној дефиницији државу чине територија, становништво и централна власт. Без територије нема ни државе. Из Тадићеве партије нама шаљу поруку да заборавимо на територију док не уђемо у ЕУ, а онда можемо да започнемо борбу за границе! Али, тада ће бити прекасно. Већ смо видели да су САД у стању да наметну своју вољу и најмоћнијим чланицама Уније. У том смислу, позиција Србије не би била ништа боља.

Уколико неко не признаје границе Србије потврђене низом међународних споразума, то значи да не прихвата Србију као самосталну и равноправну државу, то јест, у овом случају, заузима став да јужна српска покрајина није више српска територија. Демократска странка Бориса Тадића, чији представници понављају као мантру Соланине речи, спречава било какву озбиљну критику политике коју намеће Брисел. О конкретним дипломатским противмерама да и не говоримо. На тај начин, Борис Тадић и његова партија постају нескривени промотери погубне стратегије Европске уније која има за циљ да протера Уједињене нације из јужне српске покрајине, узурпира њихову надлежност и, на крају крајева, понови Минхен 1938. године.

Из мита на сметлиште историје

- *Ђинђић – командант иепооктїобарскої пуча, симбол рушења властїи уз сїрану їмоћ и за сїране ишїересе. Берлински „Јунге велиї” исишїао да је „увео дикїаїуру” и да се служи „метїодама мафије”. Берлински „Таџесцаїїунг” нагласио да „склања своје їроїивнике реїресивним средсїви-ма”. Лондонски „Гардијан” о њему је їсао као о „београдском квислингу који се обогаїио їрода-їући своју земљу онима који су їако немилосрдно водили раїї їроїив ње”, квалификујући га као „имїеријалног конзула” и „човека Сїеїї деїарїменїа”*
- *Од свега је Ђинђић највише їонизио срїски народ и довео га до їоїїуне беде својим „економским реформама”, а „до налогу вашишїонских сїонзора”*

Војислав Шешељ је током унакрсног испитивања сведока оптужбе Асима Алића, изјавио: „Ја верујем да је Звездан Јовановић лажно оптужен, а да није – уживао би славу Гаврила Принципа у српској историји.”

Поједини политичари су били лицемерно „згранути”, а пре свих, баштинници Ђинђићеве антисрпске политике. Наглашавамо ’лицемерно’ јер је очигледно да им до Ђинђића није стало ни на који начин, осим ако, позивајући се на њега, могу да извуку неку политичку корист. Јасно је да их поменућа изјава, заправо, и није превише узбудила и да нису имали озбиљну намеру да покушају да одбране лик и дело Зорана Ђинђића. Неспорна је чињеница и да свако ко би се упустио у ту немогућу мисију, не би успео да пронађе ни један једини ваљан аргумент за апологију ове западне марионете и њене политике која је била усмерена на уништавање српске државе и народа. Дакле, Ђинђићеви наследници су по службеној дужности осудили изречену оцену Војислава Шешеља, и то само зато да би је потом искористили за напад на Српску радикалну странку и Демократску странку Србије, односно Војислава Коштуницу, са циљем да се осујети формирање Републичке владе.

Што се тиче изјаве Војислава Шешеља, то је оцена у којој нема никаквог величања. Нема ни најмањег наговештаја да ће бити било каквих ослобађања оних којима је у судском поступку изречена пресуда, а што је Демократска странка покушала перфидно да наметне јавности. Колико је оцена Војислава Шешеља антиципаторска, показаће време, јер ће се историјске последице тог чина (од 12. марта 2003) тек процењивати.

Величање Зорана Ђинђића као највећег српског државника савременог доба и реформатора је бедна пропагандна бесмислица и неподношљива увреда националном поносу – највећем српском капиталу – имајући у виду да су га у Србији на власт инсталирале и финансирале стране обавештајне службе са основним циљем да обезбеди доминантну геостратешку позицију Запада на Балкану (пре свих Немачке и САД), спречи другачији развој догађаја и пошаље у анти-српску хашку тамницу своје политичке противнике – бившег председника државе, Слободана Милошевића, и лидера патриотске, независне и слободне Србије, Војислава Шешеља. Већ је општепозната чињеница да је оптужница про-

тив Војислава Шешеља политички монтирана. Ђинђић је прљави посао обавио преко Карле дел Понте, што је она недавно и обелоданила у својој књизи: „Премијер Србије Зо-

ран Ђинђић ми у вези са Шешелџем упућује само један захтев – води га и немој више да нам га враћаш...

Чињеница да је Ђинђић добио чак и свој булевар је пролазна појава, грешка. А још је мудри Талмуд објаснио да греше само они којима то користи. Имали смо ми и Титово Ужице, Титов Велес, Титов Врбас, Титово Велење, Титову Кореницу, Титову Митровицу, Титов Дрвар и Титоград.

Служећи страни држави, која је у два светска рата у 20. веку показала – у садејству са Ватиканом и Бечом – какве су јој намере према Србији, амбициозни Ђинђић је искористио ради обнављања германске „подунавске монархије” подунавском федерацијом, уз подршку моћног прогерманског лобија у Вашингтону, пре свега у Стејт департменту. У складу са старим сценаријем, северни делови Србије „иду” Немачкој, а јужни Американцима. „Свакако, свакако”, саглашавао се немачки ђак и амерички фан с репићем и минђушом. Нарочито зато што су му пунили џепове, а он, онда, џепове људи из свог окружења – Бебе, Чеде, Крмива, Колета, Колесара, Влаховића, Ђелића, Лабуса, Ђиласа и бог те пита кога још, у сваком случају оних који нису знали за цркву и поштење, а о српском народу бринули као о лањском снегу. И зато је величан и зато је финансиран огромним средствима и сваком другом помоћи. Добио је угледну немачку награду „Бамби” за 2000. годину у области политике. У августу 2002. године у Прагу је примио награду Фондације „Полак” за допринос развоју демократије у Србији.

Еволуција једног лукративног манипуланта

А како је „почео” овај лукративни манипуланта? У време студија... путовао је по целој Југославији, због, како је говорио, илегалних активности у студентској организацији против комуниста. Због тих активности су и покретане истраге против њега. Утолико је чудније што је успео 1978. године да „изнуди” од Тихомира Влашкића, тадашњег председника ЦКСК Србије, да му се да пасош на препоруку и то у време када су свима узимани пасоши и када нико није могао да путује (информација са сајта Б92 „После Ђинђића: година трећа”).

Када је добио пасош, Ђинђић је, на позив и препоруку Драгољуба Мићуновића отишао у Немачку. Докторирао је филозофију на Универзитету у Констанци 1979 године. Али, гледано из овог времена, нимало чудно, упоредо је био и бизнисмен, тако што је са групом ортака поседовао радионице за израду одеће и продавао текстилне машине.

Новопечени филозоф, бизнисмен и... (наравно, није се представљао као Нушићев Алекса Жунић), враћа се у Југославију. Добија посао професора на Филозофском факултету у Новом Саду. Био је и главни и одговорни уредник часописа Филозофског друштва Србије „Теорија”, а радио је и у Институту друштвених наука. Политиком се бави све време. У то време, са необичним имиџом за политичара – цинс варијанте, сако, видљив репић и готово невидљива минђуша у уху – у политичку арену активно ускаче 1990. године као један од оснивача опозиционе Демократске странке. Прве четири године је у сенци, а онда, 1994. године, напада свог ментора, добротинитеља и партијског лидера проф. Мићуновића и одузима му вођење партије тврдећи да „политика није вођење разговора по београдским салонима...” Професор Мићуновић би сад рекао да се „тога не сећа”, али је онда узвратио изјавом да је „с Ђинђићем у политику ушао новац!”

А од Хунцингера, трговца оружјем – ауди

Новац! У априлу 1998. године, Мориц Хунцингер поклања, ради боље заштите, опозиционом лидеру Ђинђићу

блиндирано ауди, а у мају 1999. он свом српском пријатељу организује турнеју по Европи (са њим је био и Мило Ђукановић) ради подршке НАТО бомбардовању. Али, ко је и одакле је тај Хунцингер? Званично, то је најмоћнији агент за политички PR (односе са јавношћу) у Немачкој, који је, опет, познат и као успешан лобиста за индустрију оружја. Овдашњи контролисани медији нису се бавили појавом тог PR Наполеона из Франкфурта, осим у ретким приликама као што је био дочек Нове године у Абу Дабију са дотичним Хунцингером, на који је премијер ишао авионом Џанета Суботића Жапца.

Изузетан познавалац активности Морица Хунцингера, Мира Бехам, објавила је да је током 2000. године овај контроверзни Немац појачано промовисао Ђинђића у немачкој јавности, водио га у кабинете немачких министарстава и помагао кампању будућег српског премијера, да би у децембру славио изборну победу свог клијента и пријатеља. Оно што даље следи је прави политички трилер. Као трговац оружјем, Хунцингер је имао блиске односе са немачким министром одбране Рудолфом Шарпингом, у чијој је пратњи био током посете немачких трупа на Косову и Метохији. Али, то познанство и, могло би се рећи пријатељство, коштало је Шарпинга министарске функције. Немачки министар одбране је добио најнемилосрднији отказ у историји СР Немачке. Канцелару Шредеру било је довољно тачно 32 секунде да суво саопшти јавности демисију свог партијског друга. Није требало више да каже, јер тада, у јулу 2002, скандал је био већ познат јавности. Знало се да је Шарпинг примио на свој рачун 140.000 марака од Хунцингера – 80.000 као предумјам за рукопис који никада није написан, а 60.000 за три говора која је министар одбране држао као гост овог PR агента.

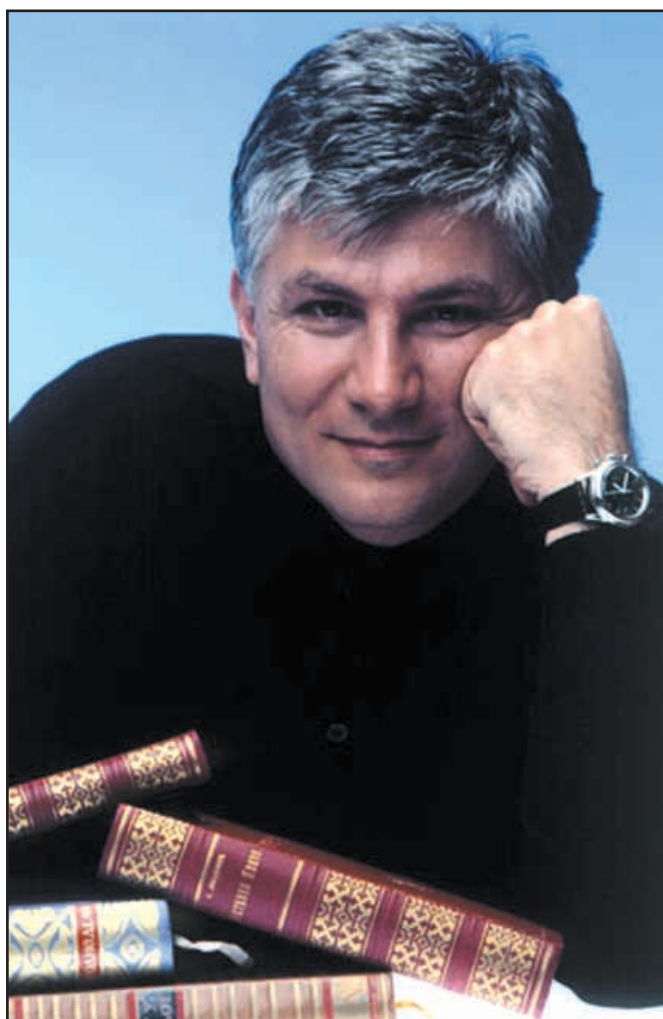
У вези са Хунцингером, овом приликом, ваља још рећи да је био на услузи и Ватикану. Као верник и католик се залагао да Католичка црква буде активнија у Србији и, у првој години Ђинђићеве владавине, обезбедио је долазак у Београд папиног изасланика, бискупа Кордеса, у јуну 2001. године, непосредно уочи изручења Слободана Милошевића хашком казамату.

Циљ Ђинђићеве политике

– Србија у границама Београдског пашалука

У то време се почело спекулисати да би за Србију било добро да Војводина прво иде у Европску унију, јер би прикључењем повукла и остали део Србије! У време Ђинђићеве власти, Ненад Чанак, његов саборац, јавно је промовисао

Републику Војводину. А с друге стране, Мило Ђукановић, још ближи Ђинђићев пријатељ, неповратно је кренуо путем изласка из заједнице са Србијом. Ампутација Косова и Метохије и стварање Велике Албаније је добило нови замајак... итд. Србији је запретила горка истина да се убрзано сужава на Београдски пашалук. Наравно да је истовремено у Берлину Зоран Ђинђић за све то, као и за пљачкашку приватизацију националних добара, примао ласкава признања и највише награде.

„Онај коме је до поштења треба да иде у цркву”, одговарао је Ђинђић својим критичарима, што није чудно за једног декларисаног макијавелисту, који се у међувремену пресвукао у елегантно одело и добре италијанске ципеле. „Принципи имају рок употребе”, такође је његова омиљена одредница, као и то да се „ничег не стиди”. Једном је рекао да би могао бити менаџер у некој сумњивој фирми, јер, како је изјавио у време своје највеће моћи, 2002. године – „Понекад упрљамо руке, и то је људски”. А почетком 2000. године „отворио је душу”, и о свом имовном стању рекао да има 140.000 марака, да живи од камате, и да поседује 150 акција „Кока-коле”. После атентата, један београдски таблоид је објавио податак да је удовици оставио имовину од 300 милиончића...

У судском спору са председником Владе републике Србије Мирком Марјановићем, 20. септембра 1996. осуђен је на четири месеца затвора, условно на две године. Врховни суд Србије, 9. јула 1998. преиначио је пресуду и изрекао нову у којој је осуђен на седам месеци затвора, условно на три године.

Побегао од НАТО бомби

Вајни лидер српске демократске опозиције напустио је земљу у најтежим данима за српски народ – у време НАТО агресије. Али, по свему судећи баш зато, амерички недељник „Тајм”, у септембру 1999. године, уврстио га је међу 14 водећих европских политичара трећег миленијума. Било му је познато да би се многи заклели да није волео људе. Бранио се говорећи да цени – поуздане. Није рекао за себе да је поуздан.

За градоначелника Београда изабран је 1997. године, испред коалиције „Заједно” коју је потом хладно растурио и партнере тешко разочарао. У јуну 2000. године Ђинђић је преузео функцију координатора у Савезу за промене, а потом постао и шеф централног изборног штаба и координатор промотивне кампање ДОС-а за изборе који су одржани 24. септембра 2000. На тим изборима је изабран за посланика у Већу република Скупштине СРЈ. За премијера Србије изабран је 25. јануара 2001. након победе ДОС-а на републичким парламентарним изборима у децембру 2000. Утицајни немачки магазин „Шпигл” је тим поводом написао: „Само уз Коштуничин бонус могао је спретни четрдесетогодишњак да добије изборе у српском парламенту 23. децембра 2000. године. Иако је Ђинђић био назначен за премијера досовског савеза, ДОС га у материјалима изборне кампање нигде није помињао, његова слика није се могла видети на плакатима. На гласачком листићу на листи ДОС-а великим словима писало је др Војислав Коштуница, тек доле ниже Ђинђић.”

„Ђинђић се служи методама мафије”

„Њујорк тајмс” је већ након 5. октобра изразио забринутост што Коштуница и Ђинђић једноставно не верују један другом: „Очигледно је да ће се коалиција ДОС-а, састављена од 18 различитих партија, распасти. Ђинђић има велику партију, али малу подршку бирача, уз велики број негативних поена”, наведено је у коментару.

„Српски премијер Зоран Ђинђић увео је 'диктатуру' и служи се 'методама мафије’”, констатовано је берлински „Јунге велт” који је алармирао тамошњу јавност да је „немачки љубимац” извео „пуч у Београду”. Цео град зна да су многи бизнисмени, који су се у Милошевићево време нашли на „дрној листи” Стејт департамента, морали да плате огромне суме да би им нови режим омогућио нормално пословање.

Чак и берлински „Тагесцајтунг”, иначе поуздани поборник Ђинђићевог прозападног курса, био је шокиран, макар за само један дан: „Какву будућност има Србија, ако и сам демократски режим склања своје противнике репресивним средствима?”

Повод за овакво разочарење Немаца у свог фаворита Ђинђића, било је његово отимање мандата свих Коштуничиних посланика из Демократске странке Србије и истеривање из Скупштине. „Ђинђићев удар против Коштунице је због тога тако дрзак, јер он без његове помоћи никада не би дошао до те полуге власти”, оценио је „Јунге велт”.

Повод за разлаз између њих двојице било је изручење Милошевића – још тада је Коштуница говорио о „ограниченом државном удару”. У јесен 2001. деесесовски министри су дали оставке и рад владе препустили Ђинђићевом кабинету. Томе је претходио гангстерски акт посебне врсте – 3. августа убијен је на улици бивши официр тајне полиције Момир Гавриловић, након што је Коштуничиним саветницима предао материјал о вези Ђинђића са организованим злочинима, писао је амерички недељник „Конкрет”.

А познати немачки новинар Јирген Елзесер открио је нашој јавности сценарио Ђинђићеве борбе за власт у редовима коалиције ДОС-а. „Очигледно је Ђинђић договорио (сценарио) 29. новембра 2001. са својим немачким људима за везу, и то поводом једне посете код франкфуртског лобисте за наоружање Морица Хунцингера. Ђинђић је повео седам министара у Хунцингеров политички салон, у публици је седло 226 посланика Бундестага – много више него за време просечних пленарних дана у Рајхстагу – и 37 државних секретара, затим више десетина представника из привреде... Све што се иза тога догађало, ми смо били у прилици да посматрамо...”

Командант паљења Скупштине и државне телевизије

Озлоглашени западни послушник Зоран Ђинђић је командовао „петооктобарским пучем” 2000. године. Запаљена је Народна скупштина, запаљена је државна телевизија... Петог октобра увече оружјем су отели Радио Београд, ТВ Кошутњак, Политику, Танјуг, демолирали и палили зграду СПС-а на Студентском тргу. Сутрадан, 6. октобра, пучисти су оружјем узели Царину, НБЈ и др. Како назвати тај датум? Дан преваре, дан издаје и покушај промене нашег националног, државног идентитета... Шта је био Пети октобар? Рушење власти уз страну помоћ и за стране интересе. У тајну акцију великих размера убачено је десетине милиона долара. Као и у сам изборни процес. У Мађарској су за стотине активиста „Отпора”, али и друге „демократске структуре” држали семинаре, на којима су их подучавали не само изборним манипулацијама, него и субверзивним активностима.

А Ђинђић, који се налазио на челу „револуције”, 4. октобра 2000. се у Гепратовој састаје са командантом „дрвених беретки” Милорадом Луковићем-Легијом и договара сарадњу. Возећи се кроз град Легијиним блиндираним ципом, „дали су реч један другом”. „Из станице Стари град 5. октобра изнешено је 300 аутоматских пушака, 16 митраљеза, 19 шкорпиона, 260 пиштоља... више од 700 разних цеви” (цитат из књиге „5. октобар” Д. Бујошевића и И. Радовановића). Цео град зна да су многи бизнисмени који су се нашли на „црној листи” Стејт департмента морали да плате огромне суме да би им нови режим омогућио нормално пословање. Мито је, тврде, узимао и Ђинђић. „С Ђинђићем је у политику ушао новац”, излану се Мићуновић.

„Зоран Ђинђић је примао мито” – изречено је са говорнице Скупштине Србије крајем августа 2005. а посланик је описао и детаље саме радње: „У фебруару 2001. један високи функционер СПС-а, уз помоћ истакнутог привредника, упутио је два милиона евра на руке функционеру ДС-а у Београду. Тај функционер ДС-а је Зоран Ђинђић. Бившег председника Владе Србије оптужио сам за примање мита, тврдећи да је то био начин да један високи функционер Социјалистичке партије Србије купи своју слободу. Доказ оптужбе? Детаљније податке о томе ко је дао, ко је обезбеђивао возило којим је новац превезен и коме је новац дат пре- дао сам 28. августа 2005. године Тужилаштву”.

Гардијан: „Београдски квислинг”

Зоран Ђинђић је убијен у среду 12. марта 2003. године испред зграде Владе Републике Србије. „Убијени српски премијер био је озлоглашени западни послушник чије су економске реформе донеле беду”. Тим речима је 14. марта 2003. у лондонском „Гардијану” Нил Кларк почео свој чланак под насловом „Београдски квислинг”.

„Почасти Зорану Ђинђићу, убијеном српском премијеру, плуште као киша. Први је почео председник Буш, хва-

лећи његово 'снажно вођство', док је портпарол канадске владе величао 'весника демократије', а Тони Блер говорио о енергији коју је Ђинђић посветио 'реформисању Србије'. У читуљама западних листова Ђинђић је скоро увек слављен као бивши студент-агитатор, који је храбро повео 'народни устанак' против окрутног диктатора и покушао да уведе своју земљу у нову демократску еру. Али, изван Си-Ен-Енове верзије светске историје, каријера Зорана Ђинђића изгледа прилично другачије”, истиче Кларк да би саопштио, како каже, праву истину: „Они који се ограђују од доктрине промене режима требало би да се сете да Ирак није прва земља у којој су америчка и друге западне владе покушале организовати уклањање владе која није одговарала њиховим стратешким интересима. Пре три године, на реду је била Милошевићева Југославија. У својој недавно објављеној биографији Милошевића, Адам Ле Бор открива како су Сједињене Државе натрпале 70 милиона долара у кофере српске опозиције у њеном напору да збаци југословенског лидера 2000. године. По наређењу државног секретара Медлин Олбрајт, тајна америчка канцеларија за југословенске послове била је припремљена да потпомогне организовање устанка који би збрисао аутократског Милошевића са власти”, пише Кларк у „Гардијану”.

Колумниста даље истиче: „Истовремено, постоје докази да су подземне криминалне групе, контролисане од стране Зорана Ђинђића и повезане са америчком обавештајном службом, извеле серију успешних атентата на кључне људе који су подржавали Милошевићев режим, укључујући министра одбране Павла Булатовића и Жики Петровића, шефа југословенског авиопревоза. Када су Слобо и његова Социјалистичка партија коначно пали, Сједињене Државе су добиле 'реформистичку' владу у Београду какву су желеле. Нови председник Војислав Коштуница је примио букете, али полуге моћи је држао човек Стејт департмента Зоран Ђинђић – и он сигурно своје вашингтонске спонзоре није неверио!”, тврди колумниста „Гардијана”.

Кларк затим отвора питање 'реформи' и распродаје друштвеног власништва, односно опште пљачке народне имовине: „Први приоритет је био увођење програма 'економских реформи' – што је израз новог светског поретка за распродају државне имовине у бесцење мултинационалним компанијама. Преко 700.000 југословенских предузећа остало је у друштвеном власништву и углавном је било контролисано од стране радничких одбора, са свега 5 одсто капита-

ла у приватном власништву. Компаније су могле бити продате ако је мање од 60 одсто капитала припадало радницима. Ђинђић је брзо променио законе и распродаја је могла да почне. После две године, у којима је хиљаде друштвених предузећа било продато (а многа су продата управо компанијама које су учествовале у бомбардовању Југославије 1999), прошломесечни извештај Светске банке је обиловао похвалама Ђинђићевој влади и њеном 'ангажовању интернационалних банака у процесу приватизације'.

Нил Кларк наставља: „Али, Ђинђићу није било наређењено да прода само државну имовину. Милошевић је такође морао да оде, за обећану награду од сто милиона долара, чак ако је то значило и његово киднаповање у супротности са југословенским законима и слање авионом РАФ-а на режирано суђење у Хаг које су финансирали Американци.

Кад је продао имовину своје земље, њеног бившег председника и своје политичке ривале, шта је још остало да се прода? Једино још сама држава. И јануара 2003. године Ђинђић је управо то и урадио. Упркос супротстављању већине њених грађана, 'весник демократије' следио је захтеве 'међународне заједнице' и после 74 године име Југославије нестало је са политичке мапе. Стратешки циљ њене замене серијом слабих, подељених протектората коначно је био постигнут. Понекад, ипак, и најбоље изведени планови крену наопако. Упркос западним хвалоспевима, мало ће Срба оплаквати Ђинђића. За велику већину Срба, Ђинђић ће остати запамћен као квислинг који се обогатио продајући своју земљу онима који су тако немилосрдно водили рат против ње, свега неколико година раније.

Ђинђићеве толико хваљене реформе подигле су цене комуналних услуга небу под облаке, незапосленост је оштро скочила на 30 одсто, и скоро две трећине Срба сада живи испод линије сиромаштва. Још није јасно ко је испалио хице који су убили Зорана Ђинђића. Вероватноћа је да је то била операција подземља, његове везе са организованим криминалом коначно су га сустигле. Али, ма како то сурово звучало, има много људи у Србији који би радо повукли обарач. У својој недавној посети Београду, био сам погођен не само нивоом економске неправде, него и мржњом скоро свакога кога сам срео према премијеру, чија је популарност у народу пала испод 10 одсто. Лекција из Србије за данашње серијске мењаче режима је једноставна – можете покушати да подјармите људе санкцијама, разарањем и бомбама. Можете, ако желите, да збаците владе које вам се не допадају, можете покушавати да наметнете своју вољу постављањем Хамида Карзаја, генерала Томија Френкса или Зорана Ђинђића да глуме империјалне конзуле. Али, не замишљај-

те да можете натерати понижени народ да их поштује". То је био више него јасан закључак познатог британског коментатора. И једини могући.

Руски државни канал – „заслужени метак”

На најгледанијем државном телевизијском каналу „Русија”, у ванредној емисији „Вести плус” која се бавила великим протестним митингом „Косово је Србија”, водитељ емисије Константин Сјомин је, анализирајући оно што се тога тренутка дешавало у Београду, у Србији, и оно кроз шта је Србија пролазила претходних година, изрекао упечатљиву оцену која је изазвала бројна реакција: „Данас су се жители Београда вероватно присетили других митинга. Вероватно су се сетили и самих себе и како је дивљала руља која је свргавала старину Милошевића. Како су у томе учествовали (као и вечерас) ови исти фудбалски навијачи. Како је земља, слушају либералним обећањима, плачем, на онај свет испраћала марионету Запада Зорана Ђинђића, човека који је развалио легендарну српску армију и специјалне службе, човека који је Хагу за апстрактну економску помоћ предао хероја српског отпора и за то добио заслужени метак.

Србија је гласала за свог данашњег председника Тадића, који на овај дан националне жалости није нашао ништа важније него да отпутује у Румунију. Наравно, могуће је измислити хиљаду геополитичких оправдања за пасивност, али је, у суштини, све просто. Постоје само две варијанте. Варијанта А: Супротстављаш се. Варијанта Б: Потчињаваш се, ћутиш и мириш се.

Ово се не тиче само Србије.”

Оно што се чује на овом руском каналу представља став државе, преносили су тада београдски медији, цитирајући дипломатске изворе. Уколико уследи удаљавање водитеља из емисије „Вести плус”, то ће значити да држава демантује изречену оцену водитеља. Водитељ Сјомин није санкциониран ни на који начин, нити је удаљен из емисије. Да ли то значи да је Сјомин само изговорио оно што руски јавност мисли?

Да ли је о Ђинђићу и његовој политици потребно ишта више рећи од овога што су инострани медији и новинари рекли? Наследници бескрупулозног „београдског квислинга” су покушали да створе мит о Ђинђићу са једним циљем – да га употребе за стицање политичке користи, али, потпуно је јасно да је то мит који одлази на сметлиште историје.

Р. В. С.

Вазални однос српских медија према евроатлантским чиновницима

Предаторка и мишеви

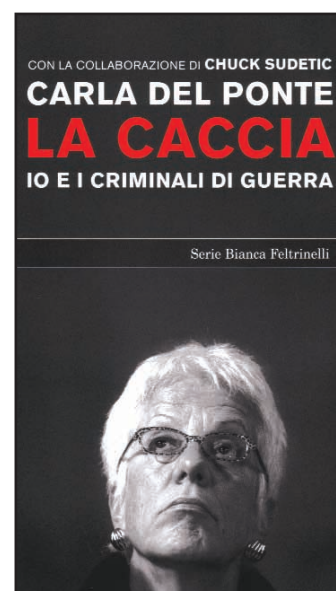
- *Објављивање књиџе бившег главног тужиоца Хашког трибунала, Карле дел Понте, под називом „Лов – ја и райни злочинци”, открило је срамно удворичко менијално стање српских медија и новинара. Да би проговорили истину о макар делу сивачких злочина над српским народом, по-требна им је дозвола, или бар наговештај од сиване евроатлантских чиновника*

Пише: генерал Милен Симић

Упркос паници Европејца и Евроатлантиста због могућности да изгубе власт на наредним парламентарним и локалним изборима, и отуда обимне психолошке операције застрашивања српског народа како се то не би десило, главна медијска звезда у српском информативном простору у месецу априлу је ипак била Карла дел Понте, бивши главни тужилац Хашког трибунала. Грађани се сигурно сећају да је она најчешће и најгрубље муштрала жуте удворице из власти, да је постројавала, у буквалном смислу те речи, председника државе и жуте министре, реформске генерале, тужиоце, судије и читаву армију доушника и хајкача, да је по Србији хапсила и затварала кога је хтела, да је за Србе писала истовремено и оптужнице и пресуде и да је, где год је могла, а могла је на сваком месту у натоизованом свету, показивала колико мрзи српски народ. Чини се да је била најзадовољнија када је све то радила у Београду. Сигурно је да ће се њена антисрпска активност изучавати као пример застрашујуће технологије покоравања и кажњавања једног малог народа због отпора који пружа снагама које желе да од света створе нови тоталитарни систем. У Србији ће је памтити и по томе што се према удворицама и слугама односила са презиром и гађењем, вероватно мислећи да на тај начин понижава целокупан српски народ. Дакле, само што је отишла са дужности главног хашког тужиоца, исфрустрирана што није уловила Радована Караџића и Ратка Младића и што Срби нису прихватили отимање Косова и Метохије као готово решење, Дел Понтеова је објавила књиџу о свом лову „на ратне злочинце”.

Имајући у виду све оно што се догађало у Хашком трибуналу до данас, књиџа је, и поред аутоцензуре, цензуре, лажи и полуистина у садржају, изазвала праву буру у српском медијском простору и велику пажњу у светској јавности. Различита су тумачења појаве Карлине књиџе и њеног садржаја. Неки сматрају да је књиџа плод гриже савести и кајања због зла које је својом активношћу нанела српском народу и породицама заточеника који су убијени у хашком казамату без суђења и било какве пресуде. Други пак мисле да је то покушај освете налогодавцима и режисерима хашких представа, јер јој нису довољно вредновали главну улогу пошто је нису сместили на кадровску вертикалу натоизованог света, већ на прилично безначајно место швајцарског амбасадора. Подсећања ради, њена претходница, иначе творац

првих антисрпских оптужница, је позиционирана веома високо у бирократској структури Уједињених нација. Има оних који тврде да је ова књиџа нови антисрпски памфлет због количине лажи у садржају и закључака и порука ауторке, и да обелодањивање имена удворица, слугу, хајкача, ловаца, денунцијаната, лажних сведока и другог олоша из српског националног корпуса, не значи да је истина близу. Претходно указује да је потребно да се Карлина књиџа заиста озбиљно анализира и да ће она, без обзира на резултате поменутих анализе, ипак бити значајно сведочанство о времену организованог лова на Србе и орвелизације света. Међутим, оно о чему се може одмах говорити и писати, без анализе садржаја књиџе, је понашање српских медија, новинара и политичке и интелектуалне елите у односу на појаву Карлине приче о лову на ратне злочинце, српске наравно, јер за друге није било довољно доказа. Наиме, да грађани Србије којим случајем немају других информација, на основу онога што објављују српски медији могли би закључити да је Карла дел Понте још увек главни тужилац Хашког трибунала и да због тога што у свом памфлету открива делић истине о страшним злочинима над Србима, попут оног о дугом убијању и трговини телесним органима, заслужује сву захвалност српског народа, укључујући и неко национално признање. Да се којим случајем врховни командант одлучи на тако нешто, а имајући у виду уручена признања Џорџу Робертсону, једном од најодговорнијих за натовске злочине током агресије, и то је могуће, српски медији би и од тога створили прворазредни медијски догађај, убеђујући грађане да је Карла велики пријатељ Србије, раме уз раме са Соланом, Клинтоним, Шираком, Шредером, Блером, Кларком и многим другим разбијачима и отимачима српског националног простора.

Удвориштво без председана

Пошто се ради о безграничном и неприкривеном удвориштву већине медија према господарима и управљачима великог антисрпског пројекта, које није забележено у историји српског народа, мада је било и тежих ситуација у којима се он налазио, поставља се питање – шта је узрок овог срамног феномена? Зашто таквог удвориштва нема чак ни код медија оних народа којима су господари оружјем или другим облицима ратовања даровали државу? Зашто је причу требало да напише Карла дел Понте да би о томе надугачко и нашироко писали и причали српски медији, када постоје српски извори који имају апсолутно све чињенице о бројним и страшним злочинима почињеним над српским народом? Зар несрећни српски новинари смеју да пишу о шиптарским терористима и њиховим славичним злочинима према Србима тек пошто то напише или каже Карла дел Понте, иако је наше војно руководство о томе расправљало још у другој половини 1999. године и о свему доставило прецизне податке државним органима и институцијама? На сва ова и многа друга питања, најреалнији одговор је да је страх од господара управљач у поступцима српских удворичких новинара, и да због тога не излазе из задатог оквира понашања, без обзира на промену у окружењу. Наиме, они функционишу само у оквиру задатих тема о српској кривици, српским злочинима, оправданости појаве албанске гериле на територији Косова и Метохије као одговора на српску бруталност, о оправданости војне интервенције натовских земаља и свих злочина који су том приликом учињени, евроатлантским асоцијацијама као једином рајском прибежишту за српски народ, али наравно тек када призна кривицу за своју прошлост и када се одрекне превеликих територија које је стекао у тој прошлости, о будућности у којој неће бити места за националну и верску идентификацију. Могу да пишу о демократији и слободи осмишљеним у америчким пропагандним радионицама и многим другим темама. Због тога о истини, или њеним деловима, пишу само онда када о томе проговоре случајно, или намерно, у склопу неког пропагандног пројекта, страни господари – као што су учинили после појаве Карлине књиге. Чак и тада то чине са неверицом, глумећи истраживаче и једва чекајући негирање истине од било кога и са било чије стране. Наравно, делове славичне истине о злочинима над Србима и беди српских удворички негирани су шиптарски терористички команданти, амерички, британски и немачки званичници, глобалистичке невладине организације у Србији и „демократски блок”, који су иначе савезници у пројекту свођења Србије на територије из предкумановског периода. Окупирани српски медији и несрећни новинари у њима су то једва дочекали да би се поново вратили у задате оквире у којима нема места за српске патње нити за истину, ма каква она била.

С друге стране, веома је интересантна антисрпска мржња удворичких новинара која избија из сваке написане и

изговорене речи. У садашњем времену она је толико огањна да је не користе ни господари, нити њихови терористички и сепаратистички савезници из непосредног окружења ради оправдавања сопственог антисрпства, али ће је сигурно искористити као доказ потребе нових антисрпских мера, или као чињеницу подесну за ревидирање српске историје. О психолошким аспектима антисрпске мржње коју удворички новинари морају потврђивати свакодневним деловањем, посебно о узроцима такве појаве у слободарском српском националном корпусу, морају се написати озбиљне студије како би се у будућности могућност такве срамоте svela на најмању меру, наравно ако српски народ, и поред свега, успе да сачува своју супстанцу и ако почне да се опоравља. Међутим, у овом тексту биће довољно да се каже да су узроци мржње према сопственом народу у висини апанаже којом се вреднује антисрпизам код господара, у потреби непрекидног доказивања код господара, у страху од губљења статуса удворице, у страху од реакције објеката мржње у тренутку када господари не буду могли да штите удворице или када то једноставно не буду хтели, и у ставу да ће на суду историје пред потомцима бити лакше ако је мање сведока, или ако је њихово удворичко антисрпско деловање прекривено забравом. То се најбоље потврђује на примеру односа удворичких српских новинара према бившем српском председнику који је убијен у хашком казамату. Да су којим случајем доказане Карлине монструозне оптужбе и да је због тога осуђен од стране тог нелегитимног суда, удворички новинари одавно не би написали ни речи о њему, иако из дана у дан постаје јасније да је оптужница једна велика лаж. Пошто то није тако, нема дана а да неко од удворичких српских новинара не проширује оптужницу против Слободана Милошевића, или не изриче пресуду које би се постидео и сам Хашки суд, без обзира што су његове судије само политички пиони натоизованог дела света. Како изгледа, удворичка мржња их је толико заслепила да им је блокирала могућност размишљања о било чему другом осим о задатој теми, а то је у конкретном случају бестијализација Милошевића, како би био бестијализован и српски народ у целини. Иако су вероватно свесни да таквим деловањем само учвршћују његов политички мит, неће престати да допуњују Карлину оптужницу и да изричу пресуду Слободану Милошевићу све док им господари не потврде да су га одавно убили и да је њихов рад безвредан.

Дакле, удворички српски медији и њихови новинари су обожили високе чиновнике глобалистичког система, претварајући их у апостоле истине, знања и речи, о чијим вредносним судовима не треба расправљати, нити их доводити у сумњу, већ их преносити онако како су изречени или написани. Отуда толика ревност у популарисању Карлине исповести о лову на Србе, без икакве, макар и наговештене, дилеме да ли је све то тачно. Они који се сећају Карлине кон-

ференције за штампу са српским новинарима преко видеобима, на којој је она изгледала као страшни предатор, а новинари као застрашени мишићи, могу закључити да се у понашању српских новинара није ништа променило, јер је за њих Карла дел Понте још увек страшни предатор и то ће бити заувек, без обзира на којој се функцији налазила. Појединачна анализа би потврдила истоветност оваквог односа према свим високим натовским чиновницима, с тим што је понашање несрећних војних новинара показало само дно удворичке каљуге, јер су за њих апостоли војне науке, знања и умећа и натовски наредници, нижи официри и нижи војни чиновници који су главни ликови у њиховим новинама и разноразним сесијама. Сервилност према онима који су током агресије убијали цивиле и разарали Србију је најружнији део приче о колаборацији, удвориштву и издаји.

А кад ће бити време за истину?

У вези са претходним, поставља се питање – хоће ли садашњи српски новинари икада смести да проговоре истину о злочинцима Чекуу, Тачију, Харадинају и другима, или ће о томе ћутати све док то не учини неко други, верификујући им истовремено у својим информативним прилозима титуле председника, премијера, генерала, команданта и многе друге које су им дали њихови натовски савезници? Хоће ли ико од српских политичких аналитичара и војнополитичких коментатора проговорити о лицемерју вербалних бранилаца Косова и Метохије који су на бескорисним сесијама, као званични представници Србије, давали легитимитет терористичким злочинцима, пристанком да са њима преговарају иако су унапред знали исход таквих представа, или чекају да то учини неко из иностранства ко има подједнак утицај и на српске удворице и на шиптарске терористе? Да ли је потребно да о стравичним последицама употребе уранијумске муниције за време натовске агресије проговори неко из западног света да би о томе говорили српски медији, или ће то учинити користећи податке српских институција, посебно оне које је својевремено имала војска, ако ни због чега другог, оно ради опомене становништву да је животу угрожено? Хоће ли смести да проговоре о деветогодишњици завршетка натовске агресије на српски народ, њеном билансу у људским животима и уништеним и оштећеним материјалним ресурсима, или ће ћутњом поручити господарима да су и даље спремни да учине све ради очувања удворичког статуса? Хоће ли макар војни новинари споменути хероје који су жртвовали живот у неравноправној борби против агресора или ће о томе ћутати све док се о херојима не буде писало у пријатељским земљама? Да ли ће се ико од медија усудити да савлада страх од господара и да позове српске генерале да сведоче о времену агресије и одбране земље или ће и даље о томе причати ратни и антиратни профитери? Нажалост, медијски посленици су и ове године показали да немају храброст да проговоре о истини и да су и даље спремни на све да задрже статус удворица.

Међутим, нису само претходна питања релевантна за однос удворичких медија и новинара према професији, односно према истини. Постоје и многа друга која су повезана са судбином Косова и Метохије и перспективом биолошког опстанка српског народа. На пример, поставља се питање хоће ли већина српских новинара смоћи снаге да објаве истину о генералу Ратку Младићу, официрима и српској војсци у Босни и Херцеговини, или ће преносити гадости попут оне Карлине и „првог српског премијера“ да га треба представљати „као неког другоразредног криминалца и кукавицу, како би му попустила будност и како би био ухваћен кад се најмање нада“? Да ли ће ову Карлину директиву извршавати дисциплиновано као што то чини високобуџетни и нискотиражни дневни лист, иако она није више главна у Хагу, или ће истином започети покајање? Хоће ли икада смести да

проговоре о штетности поступака колаборациониста попут разноразних извињавања, или ће то учинити тек онда када господари буду скинули заштиту са њих, односно када више не буду имали моћ да их бране?

Такође, веома је битно да се још једном истакне беда удворичког новинарства која се најбоље види у њиховом пузању пред Хрватима и Словенцима као главним слугама господара на простору југоисточне Европе. Наиме, несрећни српски новинари још увек пишу оде закаснелим нацијама из бивше заједничке државе и њиховом умећу адаптације у новом светском поретку, прећуткујући чињеницу да је то само награда за изражени антисрбизам и прљаве послове које извршавају за господаре у име тога. Подсећања ради, Словенија и Хрватска су биле главна потпора шиптарским терористима и у њиховим злочинима, и у њиховом отимању српске националне територије, и у прикривању суштине прве и за сада једине терористичке државе на свету. Због тога је важно поставити питање хоће ли несрећни српски новинари почети да говоре о словеначком и хрватском антисрбизму, наравно не оном вербалном, већ о физичком истребљењу српског народа током двадесетог века, или ће и даље учествовати у пројекту наметања заборавља? Да ли ће смоћи снаге да превладају страх од господара и њихових главних слугу и подсети српску власт и институције да имају историјску дужност да затраже правду за масакриране српске цивиле које су побили аустроугарски солдати словеначке и хрватске националности, за јасеновачке и јамске жртве усташких кољача, за побијене војнике и старешине за време сецесионистичке побуне и за протеране Србе са својих вековних огњишта, или ће и даље покушавати оживљавање сарадње као да се ништа није десило? Хоће ли прећуткивати чињенице о томе да су српски колаборационисти, у великој распродаји народне имовине, највише поклонили управо Словенцима и Хрватима који, из профита оствареног на поклонима, финансирају антисрпске активности, или ће јавности саопштити макар бројке о томе, без анализе и закључака? Хоће ли медији једном рећи колико Срби, купујући у словеначким и хрватским маркетима, дневно издавају новца за рушење српских надгробних споменика на Косову и Метохији, куповину српских кућа и имања, протеривање преосталог српског становништва и стварање шиптарске војске која може брзо кренути у поход на централну Србију?

Пошто су српски медији и удворички новинари у њима само део антисрпске псеудоеволуционе војске, многа питања у овом тексту ће остати без одговора све до промене колаборационистичког система. Уколико се то ускоро не деси, несрећни медијски мишеви ће славити предаторе као антихришћанске апостоле, хвалећи њихов антисрбизам као демократско и слободарско промишљање. У том случају, српски народ ће, давећи се у својој бруци, убрзати своје нестајање.

Хашке слуге покорне

- *Специјални тужилац за ратне злочине открио је јавности да се „генерал Рајко Младић налази у Србији, а Радован Караџић у региону”, али још увек ништа не зна о монструозним злочинима шиптарских терориста и њихових савезника*

Пише: генерал Милен Симић

Да нема преноса суђења Војиславу Шешељу, сигурно је да би се највеће гадости о српском народу чуле управо у Београду, јер се „српско” Специјално тужилаштво за ратне злочине сваким даном легитимише као српски центар антисрбизма. Када би се извршило објективно оцењивање рада српског Специјалног тужилаштва за ратне злочине, сигурно је да би главни закључак био да је оно обична испостава Хашког тужилаштва, са наглашеним антисрбизмом у поступцима, а које, нажалост, финансирају грађани Србије.

Међутим, у овом тексту нећемо се бавити стручним и правним донетима овог тела, јер би о томе требало да воде рачуна најзначајније државне институције, већ антисрпским политичким и пропагандним деловањем његових челника. Наиме, крајем прошле године, специјални тужилац за ратне злочине је обнародовао домаћој и светској јавности да се „генерал Ратко Младић налази у Србији, а Радован Караџић у региону”, што би за овог последњег требало да значи да је или у Србији, или у Црној Гори или у Републици Српској, јер би свака друга варијанта била прилично неуверљива. Да није објављено ко је аутор такве конструкције, вероватно би већина грађана помислила на Карлу дел Понте, сада већ бившег хашког тужиоца, која ће остати упамћена по бесмисленим антисрпским оптужницама, увредама на рачун српског народа у целини, бахатошћу приликом честих боравака у Београду, заташкавању злочина према српском народу и бројним другим примерима бешчашћа. Али, оно што вероватно никада неће бити заборављено су убиство Слободана Милошевића и српских генерала, као и покушај истог чина и над Војиславом Шешељом.

Дакле, само је Карла дел Понте слала истоветну пропагандну поруку кад год је требало финализовати неки од антисрпских пројеката или антисрбизам учинити уверљивим за српску јавност. Уколико би се анализирао ефекат штетности истоветне поруке Карле дел Понте и српског специјалног тужиоца за ратне злочине за позицију Србије и српског народа, онда би се лако закључило да је овај други штеточина прве врсте, и да његове активности које плаћају грађани Србије, наносе ненадодиву и непоправљиву штету. Наиме, слободољубивом свету, посебно оном стручном делу, потпуно је јасно да Хашко тужилаштво није ништа друго него новатски правни подсистем, а Суд политичка антисрпска институција натоизованог дела света. Поред тога, осмогодишњим судским представама, хашка тужитељница је и код лаика изгубила стручни кредибилитет, а скандали у Тужилаштву, убиства утамничених људи и антисрпски говор мржње у потпуности су решили све евентуалне дилеме и недоумице око моралности овог квазисуда, чак и

код оних који су слепо веровали причама о глобалној правди новог глобалног поретка. Карли дел Понте није веровао нико, шта год да је рекла, укључујући и причу о локацијама боравка Радована Караџића и Ратка Младића, а сами господари су мало шта од њеног мисаоног опуса могли да употребе ради разбуктавања антисрбизма. Једноставно, она је била неприкосновени ауторитет само за жуте удворице и окупиране медије наравно.

Личност године због слепе послушности Хагу

Због тога је „српски специјални тужилац за ратне злочине” Владимир Вукчевић био идеална замена за одавно посрнулу и већ смењену хашку тужитељницу, а вероватно ће то бити и за новог тужиоца Брамерца, коме ће требати много времена како би у антисрбизму достигао своју претходницу. Пошто је прича о кривици српског народа и великим ратним злочинима почињеним из његових редова намењена јавности натоизованих земаља, а не српској, онда је за господаре и њихове пропагандисте пун погодак ако те конструкције потврђују и сами челници „српских институција”, на које су их, иначе, они и позиционирали. У том случају су ослобођени доказивања стручне, политичке и моралне кредибилности „тужилаца и сведока српске кривице”, већ је само потребно да се у погодном тренутку изрекне пресуда.

Дакле, за јавност натоизованих земаља ништа не значи што је српски специјални тужилац за ратне злочине своју тужилачку каријеру својевремено био забетонирао на дужно-

сти заменика општинског тужиоца, и што му у професионалном напредовању није битније помогла чак ни јуловска наклоност. Окупациони представници у Србији изабрали су га искључиво по критеријуму следеће послушности, и у томе су, како изгледа, прави мајстори, судећи бар по „српском специјалном тужиоцу за ратне злочине“, али и по другим представницима српске удворичке структуре. Грађани се вероватно сећају његових честих и тајновитих путовања по свету, учешћа на разноразним сесијама са контроверзним темама и закључцима, наступа у домаћим и страним медијима, састанака са министрима и чиновницима натоизованих земаља и посебно са највишим представницима Хашког трибунала.

Он је до сада био један од најупорнијих чекалаца испред страних амбасада ради додворавања амбасадорима, а мањи број људи је са њим и његовом пратњом имао блиске сусрете и по ексклузивним београдским ресторанима. Натовске невладине организације су га прогласиле „личношћу године“ у Србији. Његови портпароли, антисрби не само по националној припадности, већ изгледа и по убеђењу, уместо да јавност информишу о активностима институције, водили су праву пропагандну кампању против неких политичких субјеката, бацали анатеме на српске националне институције, величали Хашко тужилаштво и пресуђивали „српским ратним злочинцима и без доказа и без суђења“.

Све указује на то да су специјални тужилац за ратне злочине и његови најближи сарадници позиционирани тако да грађанима српске националности изгледају недодирљиви, и да се због тога плаше и њих и њихових поступака. Најбољи пример за то је позиционирање специјалног тужиоца као једног од „војсковођа“ снага које прогоне хашке оптуженике, одмах иза председника Тадића као првопотчињеног Карле дел Понте, односно новог тужиоца Брамерца.

Све указује на то да је један од главних циљева оваквих иступа Вукчевића да се одржи континуитет антисрпског деловања Хашког тужилаштва након одласка Карле дел Понте и објављивања њене књиге, и преузимања функције главног тужиоца од стране белгијског правника Брамерца. Брамерц и не мора да буде детаљно упућен у садржај оптужнице против Радована Караџића и Ратка Младића, нити да буде упознат са досадашњим активностима хајке и потраге за њима – довољно је да се позове на изјаве Владимира Вукчевића као српског специјалног тужиоца за ратне злочине, и ето Србије као кривца кога треба кажњавати и без суђења, најбоље отимањем територија јер су „Срби криви као народ“. Нови тужилац је у лагодној позицији чак и ако не оконча првостепене поступке против свих оптужених до краја ове године, јер и за то има алиби који му је дао српски тужилац за ратне злочине.

А ко ће казнити злочине над Србима?

Дакле, после свега, ни за кога не би требало да буде спорно да је деловање специјалног тужиоца за ратне злочине супротно српским националним интересима, да није у служби истине и правде, и да државне институције треба да предузму хитне мере како би спречиле још већу штету. Једно од решења је да се садашњи тужилац хитно смени са дужности и да се потом са свих аспеката анализира структура чиновника које је он запослио, како се не би дешавало, као у случају портпарола Тужилаштва, да се чиновници баве политичким и пропагандним деловањем. Друго решење је да се Тужилаштво за ратне злочине примора да се стварно бави расветљавањем ратних злочина, посебно оних против српског народа. Зар расветљавање геноцида над српским народом у Првом и Другом светском рату не би био изазов за сваког правника? Зар „српском специјалном тужиоцу за ратне злочине“ нису довољне бројке о зверски убијеним Ср-

бима у Јасеновцу, Градишци, Јадовну и другим стратиштима од стране нацистичке Хрватске, да би против садашње хрватске државе покренуо поступак за геноцид против српског народа? Зна ли „српски специјални тужилац за ратне злочине“ ишта о обавези хрватске државе да жртвама ратних злочина надокнади штету, ако ни због чега другог, оно ради едукације српског председника како нам се свет не би више смејао после његових изјава? Да ли српски специјални тужилац зна шта је Хрватска учинила са више стотина хиљада становника српске националности пре дванаест година? Ако то зна, да ли је икада размишљао да против Хрватске покрене поступак за геноцид против Срба? Да ли је икада прочитао било који извештај западних медија о злочинима Хрвата против српског становништва у Крајини, попут оног из „Индипендента“ да „Хрватска уништава Крајину и убија преостале Србе, хрватска војска систематски уништава имовину крајишких Срба и убија старе и недужне Србе који су остали на својим огњиштима, углавном метком у потиљак“, или оног из „Либерасиона“ да „после месец дана од освајања, Книнска крајина и даље гори иако је напуштена од српског становништва, јер је пљачкање српских кућа постала омиљена викенд екскурзија хрватског становништва околних села“? Зна ли специјални тужилац ишта о словеначким злочинима над припадницима војске и о улози Рупела и Качина у њима, или о томе треба да га подсећају неке невладине организације? Ако није сигуран шта се дешавало у Словенији пре седамнаест година, зашто не прочита војне документе из тог периода?

Да ли је српски специјални тужилац икада чуо за мучке нападе припадника муслиманских паравојних формација на војнике Сарајево, Тузли, Мостару, Зеници и другим местима Босне и Херцеговине? Зар чињеница да се знају имена извршиоца напада и злочина није довољна да се покрене поступак? Да ли је тужилац икада видео макар фотографије одсечених српских глава? Да ли зна колико су Срба у Подрињу убиле муслиманске хорде? Колико је специјални тужилац прикупио изјава од протераних Срба са Косова и Метохије? Да ли је икада прочитао макар део докумената о злочинима шитгарских терориста над становништвом које је било одано српској држави? Зар код њега нема ништа што може да задовољи правду? Да ли тужилац ишта зна о натовским злочинима против српског народа? Да ли је прочитао изјаву бившег британског премијера због чега је разорена зграда телевизије и побијени радници у њој? Зар употреба забрањених борбених средстава као што су уранијумска муниција и касетне бомбе није геноцидни поступак? Да ли је тужилац прочитао књигу Карле дел Понте и, ако јесте, намерава ли да покрене неке поступке против злочинаца који се помињу у њој и против кривотворица докумената и чињеница из наше средине?

Сигурно је да има још хиљаде питања која сама по себи говоре о карактеру, али и кривци „српског“ специјалног тужиоца за ратне злочине. Наравно, у свему је најкривљи српски народ који је дозволио да му други одаберу и поставе личности које мисле туђом главом и говоре туђим језиком. О тој кривци је писао и велики Његош „Еј кукавни Срби, свачија их сабља сијече, истребити их не мога, никакви их тирјански ланци не могоше одржати да робују, а глупи их мисионари, са својим лажима окружише и утријеше, различите Србе пуке и невине сваки на своју страну, отуђише брата брату, крваву сабљу међу Србима извадише и отискаше ријече братске крви, те провреше. Бог знаде хоће ли се Срби када од смртне ране изљечити“. Како изгледа, „смртна рана“ прети да уништи српски народ уколико се не ослободи загрљаја господара и њихових удворица. Најбоље је да то буде на миран и демократски начин, што не значи и опрштај почињених грехова према српском народу.

Лек за разуздану инфлацију

Пише: Маријана Четојевић

Сведоци смо преплаћене цене за „демократију“ коју имамо од 2000. године. То је „демократија“ која се градила на темељима Соланине политике, а своје упориште пронашла је у славим лидерима, остварена путем механизма учене, корупције, криминала, обмане народа, константног плашења тзв. самоизолацијом, кованицом која ни у речнику не постоји. Истина је вешто скривана од очију јавности под паролом „транспарентности“. После осам година више нема скривања, сви носимо неподношљив терет погрешно вођене политике. Лажи о томе како добро живимо и како је друштвени стандард одличан, више нема ко да слуша, јер га је осетила само неколицина вешто одабраних људи од „грађана првог реда“ за које чак ни закони не важе. А ми? Ми смо стручнији од њихових самопрозваних експерата јер свакодневно преваљујемо неподношљиве трошкове живота које су нам донели, по лошим законима за које су гласали, а при томе нисмо отуђили ни стан ни дедовину, а камоли распродали предузећа или покушали да тргујемо природним богатствима, неистраженим ресурсима или чак делом државне територије.

Како су нас демократе, лажним обећањима, довеле до најнижег БДП у региону, инфлације, енормног спољнотрговинског дефицита и презадужености?

Инфлацију су изазвали прекомерном распродајом, приватизацијом наших предузећа без плана и рока, средства су кроз експанзивну буџетску потрошњу пласирана, не у развој и запошљавање, већ у потрошњу. Експанзивна, прекомерна јавна потрошња која је повећана у БДП (брuto домаћи производ) за 3,4 процентна поена, у комбинацији са растом реалних зарада – посебно у јавним предузећима за 41,60 одсто – који знатно премашује раст продуктивности од 23,90 одсто и раст кредита банака од 4,5 процентних поена БДП

(у последње две године) заједно су генерисали прекомерну тражњу и раст цена и инфлацију. Убрзан раст домаће тражње за собом није повукао већу потрошњу домаћих производа, тј. већу домаћу привредну активност, већ је она највећим делом пренета на конзумацiju страних производа и повећање спољнотрговинског дефицита, уз реалну апрецијацију динара у односу на еуро за 20,50 одсто, учиниле га дугорочно неодрживим. Спољнотрговински дефицит је 2000. године износио 2,93 милијарде долара, а у 2007. је достигао 9,52 милијарде долара. Ситуација са спољним дугом прати исти тренд, у 2000. години 10,8 милијарди долара, а у 2008. години 26,274 милијарди долара, дакле удвостручен, иако је било у међувремену делимичних отписа дуга и деноминације дуга због промена у девизном курсу ЕВРО-ДОЛАР-ДИНАР (у 2007. смањење јавног дуга за 183,7 милиона евра због апрецијације евра у односу на долар).

Као што се види из табеле, јавна потрошња расте брже од раста БДП. Поставља се питање одакле се финансира таква потрошња изнад могућности привреде. Одговор треба потражити у распродаји предузећа и државне имовине и задуживању које треба вратити. Када се ти нефискални приходи користе за покривање јавних расхода имамо случај деинвестирања. У 2007. години је учешће јавног дуга у БДП 30,60 одсто, што је неодрживо. БДП по становнику од 3.272,60 еура у 2006. години је у односу на хрватски БДП од 7.319,24 еура, више него душло, 55,30 одсто, мањи и тиме један од најмањих у региону. Смањење броја запослених од 2001. године је 115.000 радника. Дугорочно посматрано оваква политика води ка финансијском краху и распродаји државе.

Демократе нуде решење обманам и преварама преко нашег џепа

Увидевши да немају контролу над ситуацијом, „експерти“ су скренули ка врло опасном правцу спровођења рестриктивне монетарне политике, у правцу **агресивног сма-**

Индикатори макроекономских кретања	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Бруто домаћи производ у милијардама дин.	1.020,10	1.171,60	1.431,30	1.747,50	2.042,01	2.393,02
Бруто домаћи производ у милионима еур.	16.811,40	18.010,20	19.723,50	21.077,20	24.254,80	29.920,00
Бруто домаћи производ по становнику у еур.	2.241,50	2.401,40	2.642,80	2.832,70	3.272,60	3.971,00
Буџет републике Србије у милијардама дин.	107,60	176,70	271,79	329,33	433,00	505,82
Нето зараде – просек периода у динарима.	9.208	11.500	14.108	17.443	21.707	27.759
Просечна пензија – просек периода у дин.	6.546	7.844	9.244	11.484	14.041	14.996
Раст зарада – просек периода у процентима	51,50%	24,89%	22,68%	23,64%	24,45%	27,88%
Раст пензија – просек периода у процентима	59,39%	19,83%	17,85%	24,23%	22,27%	6,80%
Раст буџета републике Србије у процентима	271,93%	64,22%	53,81%	21,17%	31,48%	16,82%
Раст БДП номинално у процентима	30,13%	14,85%	22,17%	22,09%	16,85%	17,19%

нвивања домаће тражње и инфлације путем подизања референтне каматне стопе на кредите, која је у фебруару износила 11,50 одсто, у марту 14,50 одсто, а крајем априла износи 15,25 одсто. А шта то нама значи? То значи да више нећемо моћи да дижемо кредите за почетак заједничког живота, стан, посао. А на макронивоу то значи да се успорава инвестициона активност, да се гуши ослабљена привреда јер не може да се финансира из сопствених средстава. Што се тиче страних инвестиција, оне због сталних осцилација девизног курса напуштају државу и траже сигурна тржишта за пласман и оплодњу свог капитала. Вредност берзанских индекса бележи пад више него у другим земљама југоисточне Европе. Лоша инвестициона клима у Србији се одразила на берзанска кретања, где је регистровано смањење обима и вредности промета, у првом кварталу 2008. године за чак 60 одсто у односу на први квартал 2007. године. Вест да раст каматних стопа зависи од политичке ситуације и евентуалног доласка радикала на власт, намерно пласирају „демократски експерти“ не би ли се ширењем страха у народу и даље одржали на власти и нашли оправдање за лоше потезе који ће се неминовно обити о главу становника.

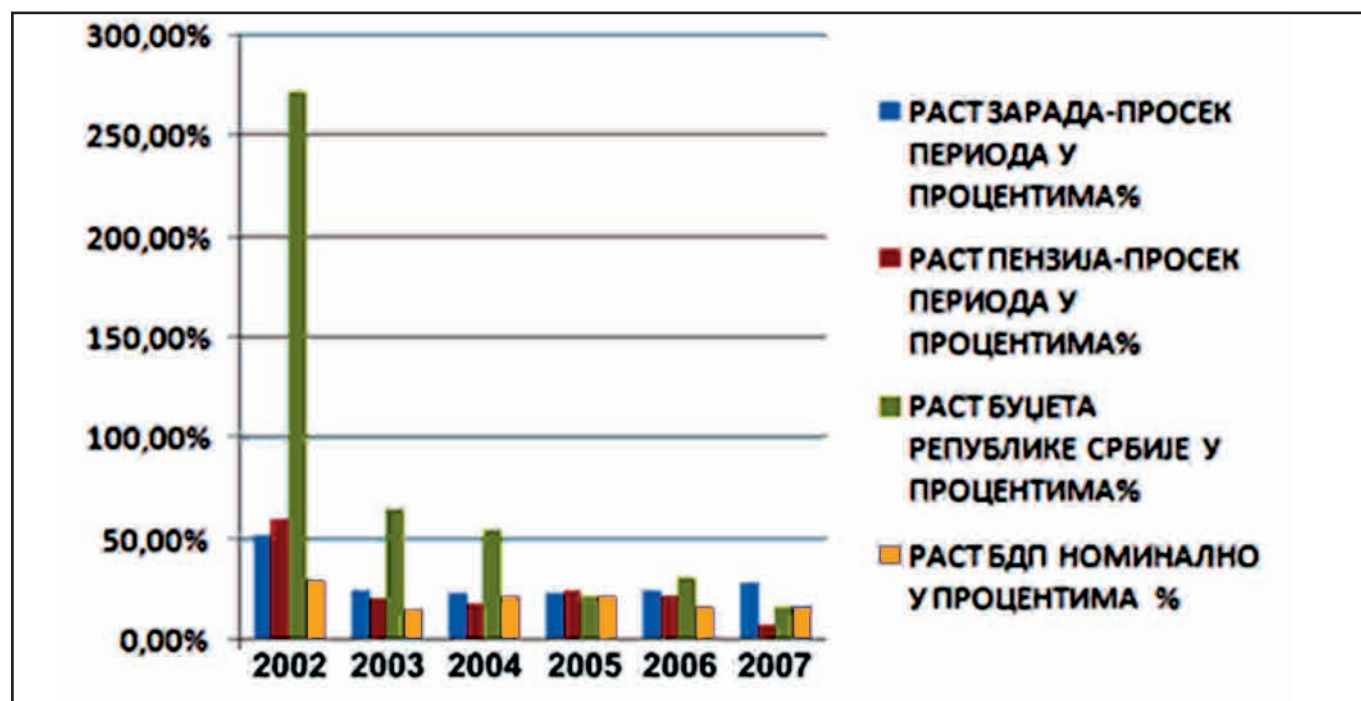
Решење је у програму Српске радикалне странке

Решење за излаз из тешке кризе у којој се налази српска економија није немогуће, већ напротив. Врло једноставно, програмом који нуди Српска радикална странка, дошло би се до покретања производње, јавних радова, градње, услуга што би резултирало смањењем незапослености уз одржив привредни раст и побољшање стандарда становништва. Покретањем производње и појавом све већег асортимана производа на тржишту, долази до повећања понуде, конкуренција утиче на побољшање перформанси производа, а широка лепеза асортимана утиче на спуштање цене, а тиме се истовремено утиче на смањење инфлације и већу запосленост, уз пружање могућности обуке радника која утиче на ниво знања и професионалну мобилност. Повећањем понуде долази до пада тражње и без агресивних метода које се одражавају неповољно на животни стандард становништва.

Дакле, предузимањем акција на страни понуде или **политика економије понуде**, односно **потенцијални раст агрегатног аутопута и дохотка, про-раст који се темељи на пореским реформама, у правцу подстицања на рад, штедњу и инвести-**

ције, снижавањем пореских стопа. Акције ће инclinирати ка смањењу: стопе пореза на добит са 10 одсто на 8 одсто, стопе ПДВ-а са 18 одсто на 16 одсто, 0 одсто ПДВ-а за производе намењене деци, пореза и доприноса који оптерећују зараде са 62 одсто од 35 до 40 одсто. На локалном нивоу смањење стопа изворних локалних прихода: локалне комуналне таксе, локалне административне таксе, накнада за коришћење грађевинског земљишта, накнада за уређење грађевинског земљишта. На тај начин ћемо растеретити привреду и дати замајац за развој малих и средњих предузећа, запошљавање и пријаву радника, привлачење улагања страних компанија. Фискалном политиком треба деловати на редуцирање фискалног оптерећења јер виши ниво фискалног оптерећења у односу на реалне економске могућности и у односу на реални потенцијал привреде, представља озбиљну развојну кочницу. У ситуацији када се јавни расходи рационално употребе на увећање друштвеног производа, на унапређење привреде и изградњу нових социјалних установа, фискално оптерећење није кочница, не смета привреди јер се приходи враћају привреди у облику субвенција и становништву у облику социјалних давања, са тенденцијом преласка на развојну помоћ. Такође, државни апарат се мора свести на реалну меру, уз повећање ефикасности, рационалности и квалитета административних услуга, да функционише у складу са Уставом и у служби грађана.

Где управља кадар Демократске странке, ту остају буџетске црне рупе

Жути разбојници на српским друмовима

- *Кадар Демократске странке и бивши директор Републичке дирекције за путеве, Тихомир Тимоотијевић, према налазу Буџетске инспекције, за собом је оставио катасстрофалне финансијске последице*
- *Тимоотијевић је у 2003. години пробио буџет за 118 милиона динара, док је преко 200 јавних набавки које се мере у милијардама динара, створео на незаконит начин. Меничним задужевањем Тимоотијевић је незаконито створио обавезу буџету од 60 милиона динара, док је плаћањем надуваних фактура буџету Србије нанео штету од 23,3 милиона динара. Само због незаконитих куповина одела и ципела, буџет је оштећен за додатних 1,6 милиона динара*

Пише: Иван Нивић

Кoliko „успешно“ кадрови Демократске странке руководе државним предузећима, најбоље се може видети на примеру Републичке дирекције за путеве. Познато је да је овим предузећем од фебруара 2001. године, па све до марта 2004. године, газдовао Тихомир Тимоотијевић, кадар ДС-а. Његово име се током лета 2003. године у медијима више пута доводило у везу са ангажовањем Чуметове фирме „Дифенс“ на асфалтирању путева у Србији. Такође, објављивани су и стенограми телефонских разговора од 6. септембра 2001. године, вођени између Владимира (Бебе) Поповића и Љубише Бухе Чумета, у којима стоји како је директору дирекције за путеве (Тимоотијевићу) нуђено чак 100.000 ДЕМ да би оставио фирму „Биодекор“ да и даље ради. Сви ови наводи су до дана данашњег остали неразјашњени, па се због тога и не зна колики је стварни Тимоотијевићев удео у сарадњи са подземљем. Познато је да се ни тада нови директор Дирекције, Бранко Јоцић, није довољно бавио ли-

ком и делом свог претходника. Међутим, у овој држави ипак се нашао неко ко је бар мало зачепркао по Тимоотијевићевим пословима. Предмет интересовања Буџетске инспекције Министарства финансија, крајем 2004. године, најзад је била и Републичка дирекција за путеве и њен бивши директор, Тихомир Тимоотијевић.

Контрола „случајног узорка“

Буџетски инспектор Хасан Берберовић је у контролу материјално-финансијског пословања, законите и наменске употребе буџетских средстава Дирекције за путеве, дошао 22. октобра 2004. године, и ту се задржао све до 31. децембра исте године. Након три месеца инспекцијског прегледа, Записник са налазом чињеничног стања био је дефинитивно финализован 21. јануара 2005. године. У том документу, који се састоји од 56 страница текста, као прво одговорно лице означен је директор Дирекције Тихомир Тимоотијевић. Осим Тимоотијевића, као одговорна лица су означени шеф рачуноводства и начелници Одељења за магистралне и регионалне путеве. Оно што у овом случају свакако представља највећи проблем, јесте што се увидом у овај налаз инспектора само делимично може стећи слика о Тимоотијевићевом мешетарењу. Нажалост, разлог за то је врло једноставан. Буџетски инспектор је вршио контролу документације „методом случајног узорка“, односно инспекцијском методом „на прескок“, или, како већ у самом налазу стоји, извршена је контрола „методом случајног избора контролисаних документација“. Тако смо, осим уштеде времена буџетског инспектора, у суштини добили само кап воде у мору онога што се озбиљном и систематском контролом могло утврдити. Међутим, ни ово мешетарење буџетом није занемарљиво.

Пробио буџет за 118 милиона!

Контролом трошења буџетских средстава у Дирекцији за путеве, утврђено је да је у овом предузећу утрошено чак 118.325.000 динара више него што је то било дозвољено буџетским апропријацијама за 2003. годину. Тако је на позицији 423: Услуге по уговору, из буџета било издвојено 12,5 милиона динара, а утрошено је 68,8 милиона, што је за чак 56,3 милиона више од дозвољеног. Исто за позицију 426:

Одело и ципеле за директора

Безобразлуку директора Тимотијевића не назире се крај. Он је 23. октобра 2003. године, позивајући се на Закон о заштити на раду, Закон о државној управи и Посебан колективни уговор, донео решење о набавки одеће, обуће, средстава и опреме личне заштите на раду. То задовољство је искористило 83 радника, међу којима су директор и сви његови саветници и референти, а што је буџет Србије коштало 1,6 милиона динара! Сваком раднику је стављено на располагање 20.000 динара, а решењем је предвиђено да „радник донесе рачун на исплату”. Међутим, буџетски инспектор је контролом утврдио да је овакво решење незаконито. Наиме, Посебан колективни уговор за државне органе, децидирано прописује ко може да се обуче, обује и опреми о државном трошку. Таквим баханалијама свакако не подлежу директор, саветници и референти. С обзиром да је овакво незаконито чињење проузроковало штету буџету, буџетски инспектор је Дирекцији за путеве наложио да у року од месец дана у државну касу врати износ од 1,6 милиона динара. Наравно, у ову суму улази и одело господина Тимотијевића које је плаћено 15.000 динара, као и ципеле од 5.000 динара.

Трошкови материјала, утрошено је 4,2 милиона више од дозвољеног, док је за позицију 541: Земљиште, више од дозвољеног утрошено 16,8 милиона. Још један од разлога пробијања буџета, односно незаконитог трошења новца из државне касе крије се у отплати страних и домаћих камата, али и у отплати главнице страним кредиторима. Због домаће отплате разноразних камата, буџет је пробијен за 7,2 милиона динара, док је због страних камата буџет пробијен за чак 10,1 милион динара. Нешто гори је случај са отплатом главнице страним кредиторима, за шта је из буџета било одобрено 250,7 милиона, док је крајњи утрошак износио 274,1 милиона, што је за чак 23,4 милиона динара више. С обзиром на овакво пословање директора Тихомира Тимотијевића, буџетски инспектор је констатовао мањак у буџету и наложио Дирекцији да у року од 30 дана у државну касу надокнади износ од 118.325.000 динара.

Шта то беше тендер?

Дирекција за путеве и директор Тимотијевић као наручилац радова, у 2003. години, спровели су 90 јавних набавки велике вредности – све на незаконит начин. Све јавне набавке велике вредности (тада преко 600.000 динара), које је Дирекција спровела у 2003. години, имале су укупну вредност од чак 9,5 милијарди динара. Ове набавке Дирекција није спровела у складу са Законом о јавним набавкама, јер претходно није донела годишњи План јавних набавки, што представља предуслов да се распише тендер. Очигледно је да је директор Тимотијевић, по сопственим жељама и нахођењима, спроводио тендере мимо закона, и то онда када је сматрао да је неопходно, тј. када је њему одговарало. Мимо списка од 90 јавних набавки, који је достављен у форми годишњег извештаја Управи за јавне набавке, буџетски инспектор је накнадном контролом открио још 17 набавки на које уопште није ни примењена тендерска процедура. Те набавке су се кретале у распону од милион до чак 57 милиона динара. Међутим, ни то није крај тендерских машинација. Буџетски инспектор је утврдио да је у неким случајевима, исто тако без тендерске процедуре, трошен новац у 2003. години. Тако је преко Дирекције као добављач услуга ЈП „Београд пут” утрошило 188,6 милиона динара, док је Дирекција за путеве СО Шабац утрошила 9,7 милиона динара.

Наравно, континуитет пословања директора Тимотијевића је настављен и у 2004. години, када је ситуација из 2003. године апсолутно пресликана. Годишњи план јавних набавки уопште није ни донет, а извршено је преко 60 набавки велике вредности. Такође, контролом је утврђено да за 14 јавних набавки уопште није ни спроведен поступак тендерске процедуре, иако се вредност тих набавки кретала у распону од милион до чак 396 милиона динара!

Мале набавке, велике мућке

Осим контроле поступака јавних набавки велике вредности, буџетски инспектор је у Дирекцији за путеве извршио и контролу јавних набавки мале вредности (у 2003. години до 600.000 динара, а у 2004. години до милион динара). Том приликом је откривено да у 2003. години Дирекција није донела годишњи план јавних набавки, овог пута мале вредности. На бази тога, директор Тимотијевић, према законским одредбама, уопште није ни смео да покрене поступке набавки мале вредности. Међутим, таквих набавки је извршено чак 55 у 2003. години, док је од тога извршено 4 набавке које су крећу у распону од 800.000 до 1,1 милион динара, што подлеже набавкама велике вредности. Нажалост, ни овде се прича не завршава, јер је буџетски инспектор даљом контролом утврдио да су поједине набавке вршене без икакве законске процедуре, и таквих куповина је било 10, а коштале су и до 700.000 динара. Када је реч о набавкама Дирекције у 2004. години, буџетски инспектор је утврдио да је укупно извршено 45 малих набавки које су достигале милион динара, а 10 куповина извршено је без икаквог поступка. По четврти пут до сада и за ове набавке је требало да се испуни законски услов, годишњи план, али он никада није донет.

Солио путеве, биберио буџет!

Као јединствен пример злоупотребе тендера у Дирекцији на који је буџетски инспектор приликом контроле посебно обратио пажњу, јесте набавка соли за путеве. Републич-

ка дирекција за путеве је 12. 9. 2003. године у поступку (импровизоване и незаконите јавне набавке) закључила уговор са фирмом „Универзал“ а. д. холдинг из Београда, о набавци и испоруци 35 хиљада тона соли за путеве, чија је укупна вредност 121,9 милиона динара са порезом на промет. Међутим, у остатку зимске сезоне 2004. године, од истог предузећа је, без икаквог тендера, набављено још 14 хиљада тона соли, што је плаћено додатних 51,2 милиона динара. Посебно је занимљиво да, према неким фактурама, со није плаћена по истој цени, већ по знатно увећаним ценама. Ово солиће путева са 50 тона соли, незаконито је забиберило буџет за чак 173 милиона динара. Занимљиво је и откриће буџетског инспектора да фирма „Универзал“ није испуњавала своју уговорену обавезу дистрибуције соли, што јој је плаћено. Тако је Предузеће за путеве „Крушевац пут“ из Крушевца Дирекцији за путеве доставило фактуру на наплату у износу од 96.000 динара за дистрибуцију у сопственој организацији, а што је била обавеза добављача, фирме „Универзал“.

Контролом „случајног узорка“ документације која се односи на трошкове превоза расутих материјала (обележавања коловозних трака), такође су утврђене велике махинације. Извођач радова, Предузеће за путеве „Крагујевац“ је Дирекцији за путеве доставило обрачунске листове грађевинске књиге о расипању 51 тоне материјала на путевима. Међутим, из те евиденције се није могла уочити ни појединачна цена услуге, нити регистарски број возила, а ни његова носивост. Ови подаци су свакако били битни да би се утврдила законитост и регуларност фактурисања трошкова за наводно расипање 51 тоне материјала на путевима, а према важећим ценовницима. Даљом контролом је утврђено да су фактуре, исказане на претходно описан начин, крајње сумњиве, јер не садрже све неопходне податке. Тако је извођач радова Предузеће „Србија аутопут“ из Београда, Дирекцији за путеве, дана 6. 11. 2003. године испоставило фактуру на износ од 26,3 милиона динара, која је касније накнадно увећана на 33,5 милиона динара. Оваква фактура је плаћена и поред чињенице да није потписана од надзорног органа који би својим потписом потврдио њену веродостојност. Исти случај је и са фактуром Предузећа за путеве „Крушевац пут“, одакле је 5. 11. 2003. године испостављена фактура Дирекцији на плаћање у висини од 6,6 милиона динара. Ни ова фактура није потписана, а извршено је њено плаћање, што

је констатовано и буџетски инспектор који је утврдио да је такво фактурисање незаконито.

Контролом идентичне документације која се односила на трошкове одржавања магистралних и регионалних путева од стране Предузећа за путеве „Крагујевац“ из Крагујевца, јасно је утврђено да су фактуре биле „надуване“! Буџетски инспектор је установио да је у фактурама долазило до одступања цена у односу на цене утврђене важећим ценовником Дирекције. Тако је за трошкове горива дизел Д-2, битумена и каменог агрегата, на одржавању регионалних путева, одступање цена расло и до пола милиона динара. На бази тога, детаљном контролом је утврђено да је Дирекција за путеве у 2003. и 2004. години Предузећу за путеве „Крагујевац“ из Крагујевца исплатила укупно 23,3 милиона динара више него што је требало сходно сопственом, важећем ценовнику услуга. Инспекција је утврдила штету на буџетским средствима и наложила Дирекцији за путеве да у року од 30 дана у државну касу надокнади износ од 23,3 милиона динара.

Феномен свих феномена у Дирекцији за путеве, који је, мора се признати, изненадио и буџетског инспектора, догодио се 29. децембра 2004. године, и то у моменту вршења контроле. Тог дана је Управа за јавна плаћања извршила исплату Делта банци, а на терет буџета Србије у укупном износу од чак 60 милиона динара. Последњу ове исплате је произвео лично директор Тихомир Тимотијевић, а у складу са незаконитим Споразумом од 6. 8. 2003. године, који је потписао са Предузећем за путеве „Ниш“ а. д. из Ниша. Тим споразумом, Тимотијевић је Дирекцију за путеве обавезао на одложено плаћање радова који су изведени на аутопуту Е-75, деоница Печењевце–Грабовница (сектор I). Плаћање је предвиђено да се врши преко меница, а по претходној достави сваке оверене ситуације од извођача радова. Тако је Дирекција за путеве издала 6 соло меница са по 10 милиона динара, што укупно чини 60 милиона динара. Буџетски инспектор је недвосмислено и јасно констатовано да је овакво чињење директора Тимотијевића у супротности са Законом о буџетском систему, те је у складу са истим, и кажњиво. Законом је прописано да директни и индиректни корисници буџетских средстава не могу овластити друго лице, осим министра, да потпише уговор или неки други споразум који по својој природи представља задуживање по буџет Србије

Тимотијевић нема појма!

Како бисмо чули и мишљење друге стране, односно мишљење тадашњег главног актера овог буџетског мешетарења у Дирекцији за путеве, контактирали смо са господином Тихомиром Тимотијевићем. Господину Тимотијевићу смо рекли да поседујемо Налаз буџетске инспекције у коме се налазе чињенице о његовом пословању и кратко смо га упознали са суштином налаза. На наше питање како коментарише чињеницу да је пробио буџет за 118 милиона динара, незаконито спроводио јавне набавке, плаћао „надуване“ фактуре и незаконито задужио буџет за 60 милиона динара, Тимотијевић је потпуно смирено одговорио: „Ма, нема од тога ништа, то су глупости које немају везе са мном, ја одавно нисам ту“. На наше питање да ли је до сада био предмет интересовања надлежних државних органа, Тимотијевић негира и при том каже: „Хвала богу да од тога нема ништа, то су глупости“. На нашу констатацију да му предочавамо чињенице из званичног Записника, Тимотијевић каже: „То што ви причате мени уопште није јасно, ја уопште немам појма шта ви читате“.

„Да је то нешто важно, ја бих тај записник имао, мени би био уручен. Једину грешку коју је пронашла Буџетска инспекција у мом пословању, јесте пробијање буџета због набавке одела за раднике“, каже у изјави за „Велику Србију“ Тихомир Тимотијевић. Међутим, он демантује да је ту реч о 1,6 милиона динара, коментаром да су то „лаушалне приче“.

Ми на крају препуштамо читаоцима да сами изведу закључке о паралелном свету у коме живе „препоштени“ кадрови Демократске странке. На овом примеру је сасвим очигледно колико су жути кадрови равнодушни према штети која је нанета буџету и грађанима Србије њиховим незаконитим потезима. После ове приче, једино право питање за размишљање гласи: Колико заиста оваквих Тихомира има у Демократској странци?

Неред на домаћем тржишту лекова плаћају грађани

Апотекарска делатност у раскорак са европским стандардима

- *За првих девет месеци ове године, грађани Србије, према званичној статистици, потрошили су 14 милијарди динара за лекове – шездесет одсто више него претходне године. Обећања РЗЗО да ће грађани моћи да добију лек на рецепти у свакој апотеци, нажалост, нису остварена*

Аптекари у државним здравственим установама, за првих пет месеци 2007. године, преписали су 38 милиона рецепата или шест рецепата по глави становника! Званична статистика каже да је на основу тога издато 56 милиона паковања лекова, као и да је за ту огромну количину фармацеутских производа потрошено 14,5 милијарди динара! У односу на исти период 2006. године, грађани Србије на терет заједничког здравственог фонда добили су седам одсто рецепата више, за 11 одсто издато је више кутија лекова, а за све то потрошено је 28 одсто више новца! Највише је прописано лекова за кардиоваскуларне болести, чак 24.100.000 кутија, које од укупног броја умрлих „кумују“ чак у 56,8 одсто случајева смрти у току године. Око 200 препарата, различитих доза и паковања намењених лечењу кардиоваскуларних обољења, коштали су Србију, за првих девет месеци – 5,5 милијарди динара! За лечење шећерне болести, од које, према подацима Института за јавно здравље „Др Милан Јовановић Батут“, у Србији болује 400.000 људи, односно 5,3 одсто укупне популације (највише у Војводини), утрошено је 1,2 милијарде динара. Иако није највише преписивана, једна од најскупљих је терапија за лечење болесника оболелих од различитих облика карцинома, терапија цитостатицима понекад кошта и по 300.000 динара на месечном нивоу, за једног пацијента. Од ове рачунице и најздравијег заболи глава. Међутим, нека питања се сама по себи намећу – да ли је у том преписивању лекова, примени, безбедности, квалитету, све на свом месту?

Трошимо ли рационално? Ко контролише издавање лекова у приватним клиникама?

Гледајући ове податке, не можемо да се не упитамо – да ли смо заиста толико оболела нација? Има ли наде за нас? Да ли смо, можда, постали зависници од лекова? Прати ли неко, уз обавезну упоредну анализу, стиче се утисак, „шамблонско“ преписивање лекова? Постоје ли анализе оправданости овако високе потрошње лекова?

Често читамо о непотребно високој потрошњи антибиотика, као и о штетним последицама те потрошње. Све чешиће чујемо да на домаћем тржишту лекова има фалсификованих и нерегистрованих лекова, који се срећу чак и у државним апотекама. Ти подаци очигледно, случајно или намерно, измичу званичној статистици, али указују да домаће тржиште лекова није под контролом која би се примакла важећим светским стандардима. Још увек памтимо аферу око лека „Dolorexa“, чији је хемијски састав, у најмању руку и најблаже речено, проблематичан. Наиме, како је својевремено писала штампа, овај кинески лек у себи је имао и састојак који се справља од праха свилене бубе (!!!), при чему поменути лек није био званично регистрован, што су потврдили и надлежни из Агенције за лекове и медицинска средства. Министарство је позвало грађане да пријаве апотеке у

којима се „Dolorexa“ продаје. Уз то, надлежни су тврдили да је издата наредба да се лек повуче из промета. И шта се догодило? Репортери дневних новина, без проблема, већ наредног дана након апела Министарства здравља, купили су спорни лек и то – у државној апотеци, у самом центру Београда! Након тога – ништа. Нити смо чули исход те афере, нити је било где забележено да је због тога неко одговарао. Некако у исто време били смо сведоци, по други пут за две године, открића да је у апотекама, чак и у државним здравственим установама, дистрибуиран лажни серум против тетануса! Обична вода! И опет ништа, нико није одговоран.

Асоцијација „Фармацеутско језгро“ упозоравала је грађане на праву поплаву сумњивих препарата, како у приватним тако и у државним апотекама, истичући да је порекло супстанци од којих су справљани неки препарати непознато! Ово удружење посебно је скренуло пажњу на популарни препарат за потенцију, „просајз“, који се, без икаквих проблема, набавља путем Интернета! Није тајна да се у неким од приватних клиника, које призивају пацијенткиње обећавајући успех у вантелесној оплодњи, лекови пацијенткињама дају „на руке“, без рецепта, без рачуна, а издаје их медицинска сестра. Закон о лековима јасно каже да лек може да изда само дипломирани фармацеут, а при том, реч је о лековима чија цена се креће у распону од 500 до 1.500 евра, често и више! Ко гарантује да су ти лекови исправни? Нико. Према званичним подацима Светске здравствене организације, сваки десети лек на светском тржишту је фалсификат, а у земљама у транзицији, како се процењује, чак 25 – 30 одсто лекова су фалсификати! Пиратерија у фармацији у светским размерама поприма забрињавајуће размере, па ни Србија није изузетак, једино што код нас власт не препознаје тај проблем. За њу, он и не постоји.

Држава „аболирала“ нерегистроване лекове!

Уместо да уведе ред у тржиште лекова, с обзиром на упозорење СЗО, српско Министарство здравља дало је посебан „допринос“ – донело је одлуку да је увоз нерегистрованих лекова дозвољен. Али, то могу да раде само државне апотеке! Наравно, следи објашњење да се правило крши због добробити пацијената, како не би чекали дуге процедуре регистрације и тако даље, и тако даље... У саопштењу Републичког завода здравственог осигурања наводи се да је то мера која је намењена решавању проблема са којим је суочен пацијент када му лекар препише лек којег нема на домаћем тржишту, незаменљив је, а код нас није регистрован и нема интересената за увоз, јер су количине занемарљиве. Тако су, ионако повлашћене државне апотеке, добиле још једну повластицу. Питања се сама намећу – како може лекар у државној институцији да препише лек који није званично регистрован? Затим, ако поштујемо закон, како нерегистровани лек може да се нађе у рафу државне апотеке? Да ли то значи да за сваку ситуацију постоји „lex specialis“? Значи ли то да је Закон о лековима донесен да би се кршио? Савез приватних апотекара Србије (СПАС) подсетио је да Закон о лековима важи за све, па и за државне апотеке, али нико није реаговао.

„Нажалост, овом одлуком је озакоњена дискриминација пацијената који се лече у приватним у односу на оне који се лече у државним здравственим установама. Пацијенти који су се определили за лечење у приватној амбуланти или клиници, у немогућности су да дођу до спасоносног лека на терет државног осигурања, које сви плаћамо“, указали су приватни апотекари у свом саопштењу. Они су посебно истакли – „уколико је намера надлежних, како је наведено, била да се помогне оболелима да брзо и ефикасно дођу до потребног лека, управо је то прилика за све фармацеуте – онај ко то може, уз регистрацију, нека то и обезбеди, овако, иако смо се определили за утакмицу на тржишту под истим условима, озакоњене су привилегије само за државне апотеке!“

Занимљиво је да само у Србији и нигде више у Европи, пацијенти могу лек преписан на рецепт да подигну само у државној апотеци. Свуда, у свим европским земљама, чак и у Албанији, лек на терет државног осигурања може се подићи у било којој апотеци, приватној или државној, небитно је. Такође, у многим земљама, не постоје државне апотеке (Француска, Аустрија, Данска, Италија, Шпанија...) Здравствени систем је тамо у служби корисника. Како ће то држава да обезбеди, њен је посао и њена обавеза: места дискриминацији нема.

Монопол кроз „ланце апотека“ на видику?

Већ дуже време у стручним круговима, али и по кулоарима, како се то каже, „у добро обавештеним круговима“ помиње се приватизација Апотекарске установе Београд. Реч је о трговинском ланцу чији опстанак у власништву државе (читај: странке Г17 која држи ресор здравства), овакав какав је, тешко може да се правда. Међутим, иако је овог тренутка у рукама државе само 500 апотека, оне покривају око 65 одсто тржишта, док је удео око 3.500 приватних апотека, у снабдевању грађана лековима, тек трећина „колача“, око 35 одсто. У већини европских земаља, државних апотека готово и нема. Понегде, у Италији, на пример, постоје општинске апотеке намењене сиромашним слојевима и оне су у власништву локалне управе. У тим апотекама лекови су приступачни по цени, неретко оне раде са губитком, па им општинске власти често покривају губитке и субвенционирају их.

Ланци апотека, као ланци самоуслуга, кренули су да освајају европско тржиште крајем прошлог века, али су економски стручњаци брзо уочили опасности које та појава

носи, и већина европских земаља усвојила је прописе који забрањују ланце апотека, како би се на тај начин спречило стварање монопола на тржишту. Апотекари, на пример у Француској, могу бити власници највише три апотеке, у Немачкој, четири. У Словенији, на пример, на одређени период расписује се концесија на одређеној територији, па тако свако има шансу да дође до одређеног броја апотека, а да при том не угрожава грађане својим монополским положајем. Такође, у Словенији постоји прецизна мрежа апотека, у складу са стратегијом развоја фармацеутске делатности, а то подразумева стандарде – једна апотека на 5.000 становника, а између две апотеке не сме бити мања раздаљина од 400 метара. Стандарди су преузети из ЕУ.

У Србији сличних прописа нема. Дакле, уколико би неко од моћних, жељан нових „привредних залогаја“, на евентуалном тендеру за продају државних апотека, купио Апотекарску установу Београд, у проблему би се нашли грађани, али и каса РЗЗО. Наравно, нелојална конкуренција „тихо“ би удаљила приватне апотеке које раде коректно, поштујући све законске прописе. Питање се само намеће – да ли би тај потенцијални купац, будући власник, наследио и уговор државних апотека са РЗЗО? Нажалост, питања ове врсте код нас, по правилу, стижу на дневни ред тек када је касно за реаговање. Министарство ову тему строго избегава.

Изгледа да је време да се гласно постави питање – уколико се у овом ресору не направе корените промене и на његово чело дођу некорумпирани стручни људи, каква је онда судбина Апотекарске установе Београд? Реч је о апотекама на елитним градским локацијама, са огромним бројем квадрата пословног простора. Уколико буде то јавно предузеће на продаји, да ли ће грађани моћи да добију и део тих акција? Да ли ће пре тога бити донет пропис, у складу са европским искуствима, који ће спречити да се појави неки нови „стари“ тајкун, уведе ланац апотека и тако постане власник већинског дела фармацеутског тржишта у малопродаји? Сигурно да је неопходна приватизација и у овом сектору, али без корупције и стварања монопола.

Контрола трошења лекова, контрола ефеката терапије примене нових лекова, контрола да су у промету само регистровани лекови, како Закон прописује, предуслов је да грађанима буду доступни ефикасни, безбедни и квалитетни лекови, како приличи добро уређеној земљи.

Р. В. С.

„Демократска” културна политика

Жути бункер корупције

- *Демократска странка која годинама држи кључна места у градским и републичким институцијама културе, за финансирање и промовисање пројеката из области културе има само један кријеријум – партијску припадност*

Године иза нас недвосмислено сведоче да Србија као држава свој однос према свему ономе што се подводи под културу, одређује искључиво на основу тога ко се налази на челу Министарства културе, односно Секретаријата за културу града Београда, јер не треба заборавити да се управо највећи број институција, манифестација, али и средстава одржава и завршава у престоници. Неоспорно је да главни град мора и треба да има све оно што га на најбољи начин репрезентује, али је чињеница да Србија није само Београд и да је децентрализација у сфери културе неопходна.

Веома индикативна појава присутна у визуелним уметностима од 2000. године наовамо, свакако је наметање једноумља које своју паралелу има у времену после Другог светског рата када је на овим просторима, такође по диктату, форсирана искључиво уметност соц-реализма. Својевремено је и Јосип Броз Тито „износио” мишљење да апстрактну уметност треба забранити, а данас, када би таква врста размишљања требало да је далеко иза нас, његови рецидиви, преобликовани у нове „демократске” оквире, намећу своје културолошке обрасце. Тако данас у Београду ретко која галерија (музеји ионако не раде) дозвољава да се у њој излаже уметност која има префикс класичног дела и технике извођења. Уметност никада није трпела ограничења било ког типа, тако да уметницима једино преостаје да се одреде за излагање у галеријама по унутрашњости Србије, или да чекају нека боља времена.

Сасвим друго је питање какви су услови за излагање када се оде из Београда. Јер, чињеница је да једино у њему аутори добијају одређену надокнаду, тј. задовољавајуће обештећење за трошкове излагања. На основу чега одређена институција, било у престоници или у унутрашњости, добија средства за програм и изложбе, вероватно знају само они у комисији, јер је варијабла огромна, а између осталог, неке приватне галерије (чији су власници истакнути чланови Демократске странке) добијају по неколико пута више новца него Уметнички павиљон „Цвијета Зузорић”, са све Удружењем ликовних уметника Србије чије је седиште у „Цвијети”. Иначе, по првобитној одлуци Министарства, ово удружење као ни УЛУПУДС по први пут у својој историји, због нечије самовоље, нису добили новац за програм, али је ретроактивно надлежни министар одреаговао, па ће се та грешка, наводно, ипак исправити.

Средства за програм и пројекте се иначе добијају од Секретаријата за културу града Београда и Министарства културе, и ту ништа није спорно, осим што се у обе наведене

структуре све дешава под патронатом Демократске странке и њених кадрова. Самим тим, висина износа који одређена институција културе добија, зависи од тога ко је води, тј. да ли је на њеном челу партијски колега, али и од тога ко је тај који одлучује – архитекта, глумац и сл. јер се на основу тога одређују приоритети. Програм као критеријум за доделу средстава је најчешће ирелевантан. Тако је на пример у галерији која је финансирана од одговарајућих градских структура за термин од две недеље, аутор дужан да плати од 500 до 1.000 евра, иако за то нема никаква права, а све се дешава под будним оком надређених. Или пак у галерији која по Статуту има обавезу да на сваке четири године распише конкурс за стручно лице које ће да је води, тај се конкурс пуних двадесет година лажира, а они који ставе потпис као верификациона комисија, за учињену услугу добију награду, или неки други вид сатисфакције. А онда се те награде бодују за добијање атељеа, и тако у круг. Неки други од галерија и музеја праве породичне мануфактуре, а у неким од њих се лажирају дипломе па их воде они који за то нису стручни и сл. Ту је и пример галерије чији је директор одлучио да новац који је добио за обештећење уметника који у току године направе изложбу, потроши на оно што он сматра битним, а информација да неће добити средства за изложбу,

Шта ће нам наше

Културна политика једне земље огледало је њеног односа према себи, свом наслеђу, и самим тим властитом идентитету. Какав је однос „демократске власти” према овим категоријама, можда најбоље говори прошлогодишње помпезно најављивање и приказивање „пажљиво осмишљених” реклама на CNN чији је циљ требало да буде најбоље могуће представљање Србије у свету. Тако је у тим пропагандним порукама пуштана јерменска музика и приказивани румунски манастири!

уметницима се саопштава из Секретаријата за културу града Београда, који све то зна, али из неких њима познатих разлога, ништа не чини по том питању. Нажалост, све су то тзв. државне институције и сасвим је „логично” да оне форсирају финансирање искључиво оних програма који им се намећу, јер добијају одговарајуће задовољење за то. Слична ситуација је и у остатку Србије, где се по истим принципима дели новац из државног буџета, као и од општинских структура. Можда је најпоразнија чињеница то што се посао културног посленика, као један од најпожељнијих и за многе недостижан, за оне који се њиме баве често доживљава као породично завештање. Зато, малтене у свакој галерији у Србији коју води академски уметник, он у њој не проводи цело лето јер му је лепше да време проводи на сликарским колонијама! Институција је за то време или затворена, или врата по потреби отварају теткице и особље сличног профила. И онда се поставља питање: Какву ми то културу имамо? Колико се о њој води рачуна од стране оних који су надлежни и законом обавезани?

За оне који стварно вреде – пара нема

Оно мало људи који савесно раде свој посао и за то добијају одређена признања ван земље, попут „Интернационалног симпозијума скулптуре у теракоти TERRA” у Кикинди, суочавају се са невероватним стварима – на пример, када треба да добију средства за први музеј скулптуре у земљи из НИП-а, не добију га, јер надређени у Министарству културе никад нису чули за њих. Новац из НИП-а није добио ни музеј у Нишу који има више него вредну збирку, ни многе друге институције, али су га, између осталих, добили београдски Музеј савремене уметности и Народни музеј за адаптацију простора. Све се то дешавало (мисли се на НИП) у 2006. години, а ови музеји су због неодговарајућих услова за-

творени неколико година пре тога (Народни музеј је још 2003. скинуо своју сталну поставку), а данас у 2008. години, радови у овим институцијама још увек нису ни започети. И када странац (да занемаримо домаћу јавност и едукацију младих нараштаја) дође у Београд, остаје ускраћен да види српску културну баштину. Чињеница да су та два музеја на неодређено време и истовремено затворена, довољно говоре о „пажљиво осмишљеној” културној политици.

У прилог „промишљеној” стратегији говори и податак да неке од ликовних смотри у земљи, попут најпрестижнијег „Октобарског салона” основаног 1960. године, у чијој се оснивачкој повељи наводи да представља „смотру савремене ликовне уметности у Србији” – више то нису. Изложба је постала међународног карактера, што је свакако за похвалу, али зато више нема домаћих уметника. Ретки и скоро увек исти аутори са одређењем искључиво за проширене медије, добијају привилегију да се појаве на изложби и за то добију позамашни хонорар. Буџет ове манифестације, по речима упућених, је толики да „када би се остатак Србије знао колико се пара троши на Октобарски салон и сличне манифестације, дигао би се на ноге”. Оваква концепција је довела до незинтересованости великог броја уметника, критике, али и посетилаца ове изложбе, што организаторе апсолутно не дотиче.

Ништа боља није ситуација ни са откупом уметничких дела који Секретаријат за културу града Београда у протеклих неколико година спроводи. Увек се истим ауторима, за мање-више фантастичне цифре, откупљују радови, а на другој страни, ако се неком музеју понуди откуп, рецимо слике Паје Јовановића, тешко да ће се новац за тако нешто наћи.

Да ли би била боља ситуација ако једном, макар за промену, министар културе не би био из Демократске странке, надамо се да ћемо ускоро утврдити.

Р. В. С.

О узроцима, методама и последицама политичке тортуре коју је доживео, за „Велику Србију” говори привредник Миле Драгић

Динкићев ћорак промашио „панцир”

- *Колико је пољитика Млађана Динкића шпеејочинска за домаћу привреду, најбоље сведочи пример личовања Мила Драгића, угледног српског привредника и власника истоименог предузећа, који је Војску Србије снабдевао опремом чије су цене за 60 одсто биле ниже од извозних цена*
- *Упад са хеклерима у Драгићеву фабрику, заплена докуменације, одавање пословних тајни, отимање 30 милиона динара, ипринеситомесечна коруптура финансијске полицеје, шенденциозно хапшење и Драгићево једномесечно задржавање у привору, уништавање производње, пољитичка хајка, медијски линч и на крају подизање отиужнице која айсолуино нема никакве везе са хапшењем – активностии су Млађана Динкића о којима у иширевују за „Велику Србију” отворено говори Миле Драгић*

Разговарао: Иван Нинић

На први поглед рекло би се да је тзв. афера „Панцир” из 2005. године само једна у низу класичних афера „демократске” власти у Србији. Међутим, да то није баш тако, најбоље говори чињеница да је сценариста, режисер и главни јунак ове представе Млађан Динкић лично. Познато је да болесна Динкићева амбиција за апсолутном доминацијом над свим финансијским ресурсима и токовима у буџетском систему наше државе не зна за границе. Та амбиција је толико опасна да у потпуности мења смисао државне кампање „Купујмо домаће!” и претвара се у сопствену супротност – „Уништимо домаће!” Афера „Панцир” је за то један од најбољих примера. Након мисије разарања банкарског система, распродаје великих државних гиганата, дошао је ред да се сахрани и приватни сектор. Зашто приватни сектор? Зато што представља јаку конкуренцију Динкићевим менторима, а не доноси провизију рекеташима из Немањине број 11.

Како је то када један успешан српски привредник стане на сенку Млађана Динкића, на сопственој кожи најбоље је осетио Миле Драгић, власник истоименог предузећа из Зрењанина. Предузеће које постоји пуне 23 године, а које је уз највише стандарде контроле квалитета постало српски бренд и светски лидер у производњи војне опреме, нашло се на удару најмоћнијег министра свих времена. При том, Драгићево предузеће је после НИС-а, ЕПС-а и „Сартида”, заузимало четврто место на листи највећих извозника из Србије, што за Динкића није имало никакав значај. Такво понашање су челичиле све полуге власти које су се налазиле у Динкићевим рукама – од финансијске полиције, буџетске инспекције, УБПОК-а, па све до правосудних органа. О афери „Панцир” која је актуелизована 2005. године, знамо само оно што смо чули у „слободним” и „демократским” медијима, а што се углавном сводило на спекулације новинара, саопштења из Информативне службе Г17 плус и Динкићево саморекламирање.

Иако ова афера још увек није добила свој судски епилог, нити је до краја разјашњена, неки детаљи недвосмислено

указују на то да ће на крају Динкић морати да надокнади огромну материјалну, али и моралну штету Драгићу. У интервјуу за „Велику Србију”, угледни српски привредник Миле Драгић открива како се и због чега нашао на Динкићевом „нишану”. Из детаља које износи Драгић, јасно се може уочити методологија Динкићевог штеточинског рада против српске привреде, али и методологија рада и поступања осталих државних и правосудних органа који играју онако како Млађа свира.

- **Господине Драгићу, познато је да је Млађан Динкић, док је обављао функцију министра финансија, у једном тренутку показао посебно интересовање за ресор одбране и војна питања. Када, како и зашто је војска одједанпут постала интересантна за Динкића?**

Миле Драгић: Све је почело почетком септембра 2005. године када је Динкић ударио на министра одбране Првослава Давинића, наводно због посла око спорног сателита. Чињеница је да је тада Фонд за војну имовину извршио првобитну процену вредности војне имовине на око 20 милијарди евра. Нешто касније, та процена је умањена, али без обзира на то, имовина војске је постала посебан предмет интересовања Млађана Динкића. Да би остварио своје циљеве отимања војне имовине, ја лично мислим, по багателним ценама, што покушавам и да докажем, морао је да има своје људе у Министарству одбране који би радили на оствари-

вању тих његових циљева. Када је хтео у Министарство одбране да убаци Александра Радовића, који би био задужен за војну имовину, финансије и сва уговарања у војсци, томе се жестоко успротивио министар Првослав Давинић. Пошто је Динкић тада био на врхунцу своје политичке моћи, покренуо је жестоку кампању напада на Давинића и почео је да му се свети. Намеравао је да га казни за пример, како би заплашио сваког другог ко убудуће покуша да му се супростави.

• **Да ли је Динкић показивао посебно интересовање за неки војни објекат?**

Миле Драгић: Ја мислим да јесте. Војска је објавила вишкове војне имовине, и то од земљишта па до војних зграда. У тим вишковима налазио се и тај фамозни Војно-технички институт који је Давинић продао за 8 милиона евра једној америчкој компанији, која је требало да изгради око 40.000 м² станова на Бањици. Међутим, то Динкићу није одговарало због неких његових планова и пријатеља, и он је касније тај уговор поништио. После безуспешних покушаја да исти објекат прода, он до дана данашњег није продат. Тиме је око 400-500 породица остало без крова над главом, које је лично Динкић спречио да добију планиране станове, што ће се, сигуран сам, и доказати.

• **Да, али у тој причи о распродаји војне имовине се не помињете ни Ви ни Ваше предузеће. Шта је био повод да се и Ви нађете на Динкићевом „нишану“?**

Миле Драгић: Пошто је Давинић био права Динкићева мета, а афера са сателитом је пала у воду, неко из Министарства одбране је Динкићу дојавио да Давинић има намеру да опреми, обуче и заштити српску војску. Свима је познато како је тада изгледала наша војска која није имала ни униформе, а ни заштитну опрему. При том желим да нагласим да специјалне јединице ни сада немају адекватну заштитну опрему. Људи из копнене зоне безбедности који спавају под земљом, без адекватних услова, највише су тражили балистичку опрему. Министар Давинић је те потребе препознао, па је, сходно томе, хтео да изађе у сусрет војсци. Уз сву неопходну законску процедуру, са мојом фирмом је требало да буде склопљен уговор у вредности од 176 милиона, чија је реализација планирана на вишегодишњи период. Износећи у јавност ноторне лажи, тај посао је Динкић злоупотребио у сврху своје политичке промоције и кампање против Давинића.

• **Какве је све лажи Динкић износио у кампањи против тог уговора између Војске и вас?**

Миле Драгић: Најпре је Динкић говорио да је вредност уговора 300 милиона, што је апсолутна лаж. Затим је говорио да чарапе коштају 40 евра, а то нису чарапе већ заштит-

на опрема која служи за рад у контаминираним подручјима. Последица тога је да су здрави и млади момци слати у контаминирана подручја без икакве заштите, јер је Динкић набавку опреме спречио својим лажима. Исти случај је и са минерским подручјима где се и дан-данас људи шаљу без адекватне заштите у погледу минерске одеће. Знам да су због тога два човека настрадала, а познато је да је само лечење једног човека који је настрадао у минерском пољу скупље него да су сви људи добили заштитну опрему. Динкић је затим говорио неистине о пилотским јакнама. Све су то биле лажи којима се служио у покушају да смени министра Давинића. Он је на крају и успео у томе, чиме је отворио пут ка реализацији сопствених циљева и планова.

• **Како је изгледао обрачун једног министра са Вама, успешним српским привредником?**

Миле Драгић: Уз помоћ Спасића из УБПОК-а, Динкић је издејствовао да моју фабрику опколи између 30 и 40 специјалаца са хеклерима, са намером да заустави неког од радника, ако није пријављен, да изађе на неки споредни излаз. Сви моји радници су били пријављени, па од тада креће медијски и политички линч и уништавање моје фирме. Након упада УБПОК-а у моју фирму, заплаћена ми је и однета сва документација. То је послужило Динкићу, који је на телевизији одао све моје пословне тајне, калкулације, цене коштања и све податке за које је мислио да њему одговарају и да му иду у прилог. Поред тога, Спасић из УБПОК-а је тужиоцу доставио доказе о наводном подмићивању тадашњег пуковника Војске СЦГ Јовице Вучковића који је два пута ноћио у хотелу „Војводина” у Зрењанину, а о трошку моје фирме. И поред чињенице да је то књижено као репрезентација, што ми и сам закон допушта, ја сам имао и један уговор са војском. Због лошег финансијског стања наше војске, ја сам се тим уговором обавезао да ћу платити све трошкове, односно хотелске рачуне сваком војном лицу које дође код мене у контролу, обилазак и надгледање војне производње. Ту обавезу су моји људи из фирме у овом случају испоштовали у складу са законом и уговором, и ја о томе уопште нисам ни био обавештен. Међутим, због тога сам ухапшен као највећи криминалац, а у притвору сам провео 30 дана.

• **Осим репрезентације, због које сте ухапшени, шта је финансијска полиција још открила током 13 месеци контроле Вашег предузећа?**

Миле Драгић: Поред 30 дана које сам провео у притвору због репрезентације од 150 евра, на суд сам ишао и због 600 динара који нису књижени у једној колони, него је књиговођа грешком књижио у другој колони. На моју констатацију да ће ме скупе коштати гориво и пут до суда, предложио сам финансијској полицији да казну платим на лицу места, што они нису прихватили. Отишао сам на суд, где сам дао изјаву и предао све доказе, након чега сам ослобођен било какве кривице. Када сам се вратио у фирму, финансијска полиција ми је саопштила да ће сада поново да ме шаље суду због 1.000 динара. Очигледно је да се радило о тортури, малтретирању и уништавању једне домаће фирме и наших људи који се у Србији баве производњом. Пуне 23 године моја фирма се искључиво бави производњом, а не трговином. Ипак, све је то било добро смишљено како би се нанела морална и материјална штета мени и мојој фирми.

• **С разлогом се може претпоставити да је „Производња Миле Драгић” претрпела велику штету захваљујући Млађану Динкићу. О каквој се све штети ради?**

Миле Драгић: Сви моји радници и ја претрпели смо вишеструку штету захваљујући тортури Млађана Динкића. Што се тиче запослених, имали смо 8.000 ангажованих људи само на пословима извоза из Србије, а сада смо спали на око 400 радника. Ипак, ни то није мало, јер 400 породица живи

од тог посла. Увек сам ангажовао домаће фирме које су у континуитету радиле за мене. Моја фабрика је била четврти извозник из Србије, а испред мене су били само НИС, „Сартид“ и ЕПС. Ја фирму нисам купио, нити ми је било ко давао новац за развој, све сам сам урадио и изградио. С обзиром на то, ја сам држави платио порез од преко 2 милиона евра на моју зараду, а хапшен сам због 150 евра које сам законито утрошио. У моменту мог хапшења, овде су били људи из Грузије и са њима је требало да потпишем уговор у вредности од 35 милиона евра. Са тим сам упознао и судију Новицу Михајиловића и јавног тужиоца. Од њих сам тражио да ме пусте на два дана само да потпишем уговор, па бих се онда вратио у притвор, али ми то нису дозволили. Нису ми дозволили да обезбедим посао за наше грађане, већ су били истрајни у намери да униште мој углед, углед моје фирме и нанесу ми огромну моралну и материјалну штету. Поред свега тога, финансијска полиција ми је незаконито конфисковала са рачуна око 30 милиона динара, а које ми до данас нису вратили. Моји адвокати су због тога предузели све правне радње и тај случај ће бити завршен пред судом у Стразбуру.

- **Оптужница против вас је подигнута, али вас тужилац не терети за кривично дело због којег сте ухапшени. Како коментаришете ту чињеницу?**

Миле Драгић: Оптужница коју је Окружно јавно тужилаштво у Београду подигло против мене, најпре је објављена у новинама, а тек након тога је и мени уручена, у јануару ове године. Она је апсолутно смешна и показује немоћ суда и моћ политике. Тужилац је одустао од даљег гоњења за кривично дело због којег сам ухапшен и због којег сам у притвору провео 30 дана. Оптужница ме терети због тога што сам наводно 2003. године подигао цене сировина и на тај начин имао намеру да склопим уговор и оштетим државу у 2005. години. При том је утврђено да војсци продајем опрему по ценама које су ниже за чак 60 одсто од извозних цена. Исто тако, постоји Правилник по коме војска као купац утврђује цене, а не ја као продавац, а они су дужни да ми призају извозну цену. Наглашавам да је само моја фирма дала нижу цену за 60 одсто од извозне цене, али они то нису узели у обзир. Ево примера „Заставе“, која је државна фирма, где се пушке извозе за 20.000 динара, док се нашој војсци продају за 57.000 динара, што је чак три пута скупље. Дакле, држава је мене решила да гања зато што војску снабдевам опремом по нижим ценама од извозних цена.

- **Шта, по Вашем мишљењу, таква оптужница показује и докле се стигло са судским процесом?**

Миле Драгић: То је доказ на шта су све спремни Динкићевци људи, и доказ намере да се настави малтретирање и уништавање моје фирме и мене лично. Ово је и признање државе да су ме хапсили без разлога и због тога ћу их тужити, али за сада, док се сви процеси не заврше, ствари остају отворене. Сматрам да све док траје Динкићева моћ над правосуђем, ни судије ни тужиоци неће радити ваљано свој посао. Ја сам своје право жалбе на оптужницу искористио, али од тога није било ништа. Окружни тужилац и Окружни суд у Београду су апсолутно ненадлежни за овај поступак, јер ја нисам ни војно лице, нити имам место становања овде. Сасвим је очигледно да случај преузима онај орган у коме се политичким путем највише може утицати на одлуке судија и тужилаца. О овој измишљеној афери се дуго дизала прашина, а ево већ три године није дошло до рочишта. Да су до сада имали доказе и да су било шта нашли, ја бих већ давно био осуђен, а они би задовољили своје апетите и политичке амбиције, и хвалили се како су уништили једног српског привредника.

- **У међувремену, медији су писали како Вас је Динкић тужио због клевете. О каквој клевети је реч и докле се у том поступку стигло?**

Миле Драгић: То је врхунац ироније и безобразлука Млађана Динкића. Испричао сам истинито шта се десило. Рекао сам да је Динкић ноћу обилазио војне објекте и безбедно их за свог пријатеља, једног угледног бизнисмена, и да је због тога у војску хтео да убаци свог човека, како би олакшао куповину по багателним ценама. То су биле моје речи, а Динкић који зна да је све тако, нађе за сходно да ме тужи за клевету. Ја сам суду доставио све доказе који потврђују моје наводе. Динкића је једне ноћи у једном војном објекту на Дедињу стража ухватила и евидентирала у своју евиденцију. Из фотокопије тих списа се може видети како је Млађан Динкић аутомобилом марке „тојота“, регистарских ознака БГ-768-794 ушао у тај војни објект у присуству свог рођака. Као време уласка је евидентирано 17 часова и 35 минута, док је као време изласка евидентирано 22 часа и 30 минута. Уз све то, неко је приликом Динкићевог доласка добацио да је и Владе Дивац заинтересован за један плац, на шта је Динкић рекао да то неће бити проблем и да ће он то решити. Све сам то доставио суду и сада чекам судску одлуку. Лично сматрам да суд ни у овом случају, све док је Динкић и његова група на власти, неће бити самосталан. Волео бих да у томе грешим, али се бојим да не грешим.

- **Како се Ваша производња данас одвија и какву сте поуку извукли из свега овога?**

Миле Драгић: Моји производи су намењени за специјализоване купце као што су војска и полиција које су владине, односно државне организације. Ниједна држава, односно влада у свету, не жели да ради са неким против кога се води спор. Ја сам извозио у преко 30 земаља и познат сам у целом свету. Моја конкуренција је једва дочекала ову аферу и свим владама по свету је проследила извештај о моме хапшењу, тако да је пословање моје фирме ван граница Србије јако уздрмано. Друга ствар, у Србији ми противзаконито нису дозвољавали да радим за војску и за полицију. Све то иде много теже и слабије него пре. Морам да истакнем да показатељи војске говоре да је моја фирма током деведесетих година спасила око 15.000 људи из Србије. Силна војна техника која је достигала вредност од милијарду долара, спашена је захваљујући мојим производима. Дакле, човек који чува и брани Србију овако пролази и овако се кажњава. То је порука ове власти, и пре свега порука Млађана Динкића и његове политике.

Идеја и феномен

Пише: др Бранко Надовеза

Књига академика Чедомира Попова „Велика Србија – стварност и мит”, (четврто издање, Нови Сад 2008, Издавачка књижарница Зорана Стојановића) представља покушај сагледавања идеје и феномена Велике Србије као главне оптужнице против српског народа у последња два века.

Након ишчитавања књиге јасно се види да Ч. Попов не говори о самом појму Велике Србије, већ о укупној историји српског народа у последња два века.

Он не анализира књиге и чланке под тим називом, већ се више бави односом Срба према суседним народима. Од књига са идентичним називом објављене су „Велика Србија” Ернеста Денија, Париз 1914 (штампана у Прагу, на чешком језику, исте године), есејистичка публикација „Велика Србија”, изашла 1919. у Њујорку, познато дело Владимира Ђоровића „Велика Србија”, календар под истим насловом (објављен у часопису „Српска слободарска мисао”, број 13), затим новине под насловом „Велика Србија”, В. Каћанског и песника Д. Илића, те орган Српске странке „Велика Србија”, орган Демократске опозиције 1948. „Велика Србија”, на челу са историчарем Димитријем Ђорђевићем, правником Миодрагом Јовичићем, публицистом Угљешом Крстићем. Од значајних чланака ту је чланак „Велика Србија” Александра Митровића, објављен у часопису „Дело”, и чланак Владимира Јастребова „Велика Србија”. Академик Попов се уопште не бави анализом тих радова, изузев што анализира неколико радова из зборника са научног скупа САНУ „Велика Србија – истина и заблуде”, 2003. године.

Сведок одбране пред Хашким трибуналом

Идеју и основу овог рада чини сведочење академика Попова пред Хашким трибуналом као сведока одбране Слободана Милошевића (објављено у Српској слободарској мисли, број 48).

Чедомир Попов пише: „Сваки снажнији израз српске националне индивидуалности, свака већа манифестација српске свести, културе и политичких стремљења, оцењивани су као великосрпска опасност и као угрожавање туђих права и интереса, те су стога ометани, спречавани, прогоњени и кажњавани” (страна 9). Чедомир Попов анализира и радове Доситеја Обрадовића, Вука Караџића, Уједињене омладине српске, Гарашаниново „Начертаније” и читав низ других личности у смислу да њихове идеје нису биле идеје Велике Србије, већ идеје српског, југословенског, па и балканског уједињења и интегрисања. Гарашаниново „Начертаније” односило се на рушење Хабзбуршке и Османлијске империје, а не на освајање туђих територија суседних народа. Готово сви европски народи током XIX века имали су свој национални програм, који су „најчешће третирали као израз легитимних националних тежњи, а тако се третирају и данас, док се српски, најбенижнији међу њима, осуђује као агресиван, освајачки, чак геноцидан” (страна 67).

Чедомир Попов језик и веру сматра основама нације, а културу и остало секундарним елементима. Југословенски народи су поред сличности имали и низ значајних разлика, пре свега верске природе, а затим и различит историјски развитац.

Идеје друштва „Велике Србије”, „Словенског југа”, „Пијемонта”, „Црне руке”, Чедомир Попов сматра само „пролазним сновима о Великој Србији”. Од краја XIX и почетком XX века српска политика се одређује за југословенску идеју и програм. Попов пише да „Никола Пашић прећутно прихвата југословенски програм”. Попов анализира и Нишску декларацију и пише: „Тиме је Србија начинила први, али одлучујући корак у замени своје државне готовине за несигурни југословенски кредит” (страна 141).

Први светски рат 1914–1918. је засигурно био рат великих могућности српског народа, али изласком Русије из рата 1917. и уласком САД у рат исте године и дејством фамозних Вилсонових 14 тачака, а посебно Париским мировном конференцијом 1919, нестала је свака могућност уједињења српског народа у самосталну државу. Идеја Југославије је победила не као воља југословенских народа, већ као воља великих сила. Све идеје, јавни и тајни уговори су остали мртво слово на папиру, а одлуке Париске конференције постале су државотворне.

И фамозни Лондонски уговор из 1915. је током историје предимензиониран, јер му је основа била увлачење Италије у рат на страни Антанте, а не стварање Велике Србије. Уништење Хабзбуршке монархије „није било предвиђено у ратним циљевима Антанте”. Чедомир Попов пише о плановима француског дипломате Шарла Луазоа који је предлагао стварање две југословенске државе: „Велика Србија са Црног Гором, Босном и Херцеговином, те делом Далмације, и Хрватско-словеначка држава са делом Далмације западно од Неретве, Истром, Трстом и једним појасом Босне уз десну обалу Саве” (страна 150). Попов се осврће и на план британског министра Едварда Греја о „Великој Србији” која би поред Србије обухватала „Босну и Херцеговину, Срем од Земуна до Дунава и Драве, Бачку, Јадранску обалу до Плоча, острва Велики Дрвеник, Мали Дрвеник, Чиово, Шолту, Брач, Јакљан и Колочеп с полуострвом Пољице” (страна 154).

Све су то остале само идеје предате историјском забораву. „Заморен до изможености, народ у Србији, осим дела војног врха, није се осећао тријумфално” (страна 181), наводи Попов однос према Првом светском рату.

Видовданским уставом Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца је уређена као централистичка и унитаристичка држава са три равноправна народа. Чедомир Попов сматра да су Словенци били углавном задовољни новом државом. Хрвати су стално тражили федерализацију државе. Они су Југославију хтели поделити на тзв. историјске покрајине, углавном на штету српског народа. Попов помиње читав низ предлога и наводи предлог енглеског новинара Џона Еванса о федералној Југославији са седам чланица, у којој би и Војводина била посебна федерална јединица. Даље Попов наводи и многе појединце и удружења из Србије, попут панчевачког адвоката Душана Дуде Бошковића, који је основао тзв. Војвођански фронт, као и став Јоце Лалошевића и Сомборску резолуцију.

„Омиљена теза свих југословенских сепаратиста и заступника оптужби против Велике Србије била је она о привредном искоришћавању и исцрпљивању свих крајева Југославије од стране Србије” (страна 242). Попов аргументовано наводи податке који чине неодрживима такве ставове.

Попов помиње још и антисрпску делатност Јосипа Смодлаке и Анте Трумбића, некадашњих поборника југословенства. Њима је, како каже „Србија постала потребнија него икад, па су постали знатно попустљивији” током 1917. и 1918, мада Чедомир Попов објективно истиче да се Хрвати и Словенци никада плебисцитом нису изјаснили за Југославију, истичући као пример Мајску декларацију. Он такође пише о конвертитском ставу Светозара Прибићевића.

За Српски културни клуб каже да је „у основи био образован да брани интегритет Југославије, а не некакве програме Велике Србије” (страница 261).

Професору Попову се може замерити то што изједначава државотворне програме и разне идеје. Он износи мапу ампутације Хрватске из 1928, али ништа не пише о томе. А тада је свега неколико сати делило српски народ од другачије, боље историје. Ампутација је била државни акт краља Александра уз сагласност и подршку међународних фактора. Попов такође ништа не пише о пројекту Српске бановине из 1940, који би федерализовао Југославију на три бановине, а Србима из Бановине Хрватске (њих око милион) обезбеди аутономију и прикључење Српској бановини у случају отцепљења Хрватске бановине од Југославије. То је био званичан државни акт и да није било трагичних догађаја 27. марта 1941, вероватно би Југославија дуго функционисала подељена на три бановине.

Чедомир Попов помиње личност Милана Стојадиновића само узгред, на једном месту, у смислу да је фебруара 1939. смењен као „сувише тврд” преговарач о хрватском питању, иако је он најдуже, четири године, био председник Владе. Милан Стојадиновић се залагао за Велику Србију и то привредним програмом из 1937, када је прокламовао визију огромног привредног развоја српског народа, и 1940, када је основао Српску радикалну странку, противећи се границама Хрватске бановине и желећи стварање самосталне српске државе на њеним етничким просторима.

У том периоду радикале и Николу Пашића за идеју Велике Србије критиковао је и нападао Јаша Продановић у „Српском књижевном гласнику” и правник Живојин Перић у више радова. О томе Чедомир Попов ништа не пише.

„Државу таквих разлика и најчешће супротстављених интереса и схватања било је просто немогуће замислити као федерацију равноправних субјеката у било ком погледу” (страница 191), пише академик Попов о државном устројству Краљевине Југославије.

О идејама о Великој Србији и другим идејама током Другог светског рата у Југославији Чедомир Попов, у делу „Хомогена Србија”, пише: „Говорећи о свим овим програмима морамо имати у виду инферналну ратну ситуацију која је у српским крајевима настала већ у пролеће 1941.” (страница 266). То све нису били званични програми, како им се касније приписује. Српски народ је изложен страдањима и геноциду на готово свим просторима, а посебно у тзв. НДХ. „Сви ови великосрпски пројекти збрисани су са историјске сцене” (страница 27).

Комунистички покрет, сплетом историјских околности а не историјске нужде, освојио је власт тако да су АВНОЈ, устав од 1946. до 1974. и границе федералних јединица и две покрајине у саставу Србије, постали државотворни.

Основа српског историјског парадокса је необична. О томе Попов пише:

„Има један дубоки историјски парадокс у оптужбама и осудама српске државе и српског народа за програмирање и вођење великосрпске политике и за хегемонистичке тежње према другим суседима, на првом месту јужнословенским народима. Те оптужбе и осуде трају већ преко један и по век. Њихов парадокс је у томе што су се оне умножавале и појачавале, претварајући се повремено у сатанизацију Срба, све до крвавих оружаних напада, ратова и војних интервенција,

поробљавања и истребљивања, често у историјским тренуцима кад су Срби били најдаље и од помисли, а нарочито од могућности, за великосрпске поступке и настојања” (страница 273).

Срби су највећа жртва Југославије и југословенства. „Срби су створили Југославију и најупорније су је бранили, настојећи да сачувају независност и равноправност у свету” (страница 274).

Срби су и током 1991-1992. оптуживани за Велику Србију.

„Да ли је великосрпска политика и етничко чишћење Срба из Хрватске, или угрожавање њихове равноправности у Босни и Херцеговини?” (страница 321) – пита се с правом аутор.

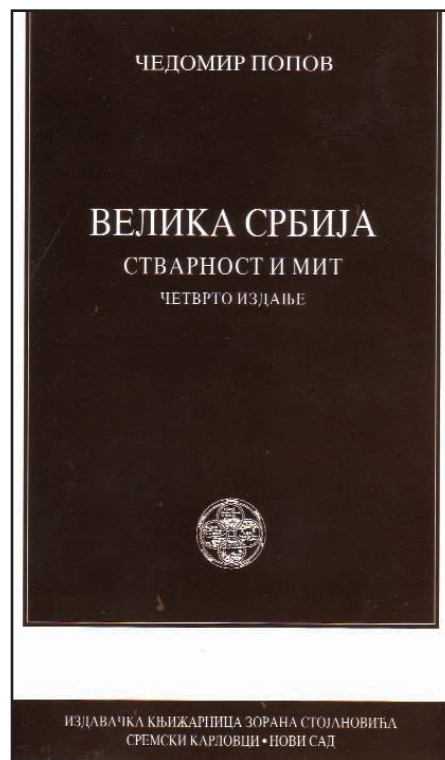
Чедомир Попов не анализира рад Српске радикалне странке и др Војислава Шешеља, чији орган странке, лист „Велику Србију”, помиње само узгред, без истицања имена странке и др Војислава Шешеља.

„Политичка партија која се и даље упорно декларише као непоколебљиви присталица Велике Србије са западном границом Карлобаг–Вировитица, вероватно и сама не рачуна на реалност тог концепта, већ само на подстицање непрестано понижаваног и руженог српског народа на одбрану националног поноса и чување духа отпора ултиматумима и диктатима моћника” (страница 322-323).

Сви радови, па и рад Чедомира Попова, бране се од идеје Велике Србије, а једино Српска радикална странка и њен лидер др Војислав Шешељ од 1991. године упорно бране и залажу се за идеју Велике Србије. То је посебно видљиво у наступима др Шешеља, неправедно оптуженог пред Хашким трибуналом. Отуда је требало да Чедомир Попов томе обавезно посвети део своје књиге о Великој Србији, јер готово искључиво др Војислав Шешељ негује пројекат Велике Србије као државотворан.

„Готово свака делатност српских организација, манифестација и акција са српским именом, безрезервно је оцењивана као великосрпска и подвргавана је контроли, прогону или бар бесним пропагандним противударима” (страница 278).

„Граница између појмова ‘Српство’ и ‘великосрпство’ готово и не постоји”, пише академик Попов. „Да ли је Велика Србија икад била стварност, или је један смишљени подмукли мит изграђиван и преношен с једног носиоца на другог, у циљу прикривања сопствених поробљивачких, империјалних или само преамбициозних националних хтења и тежњи ка геополитичким трансферзалама и стратешким позицијама службеног и вазда узаврелог Балкана?” – пита се аутор, и у последњој реченици свог рада закључује да „Велике Србије, дакле, није било, а извесно је неће ни бити”, што представља његов субјективни став којим се брани од оптужбе за идеју Велике Србије.

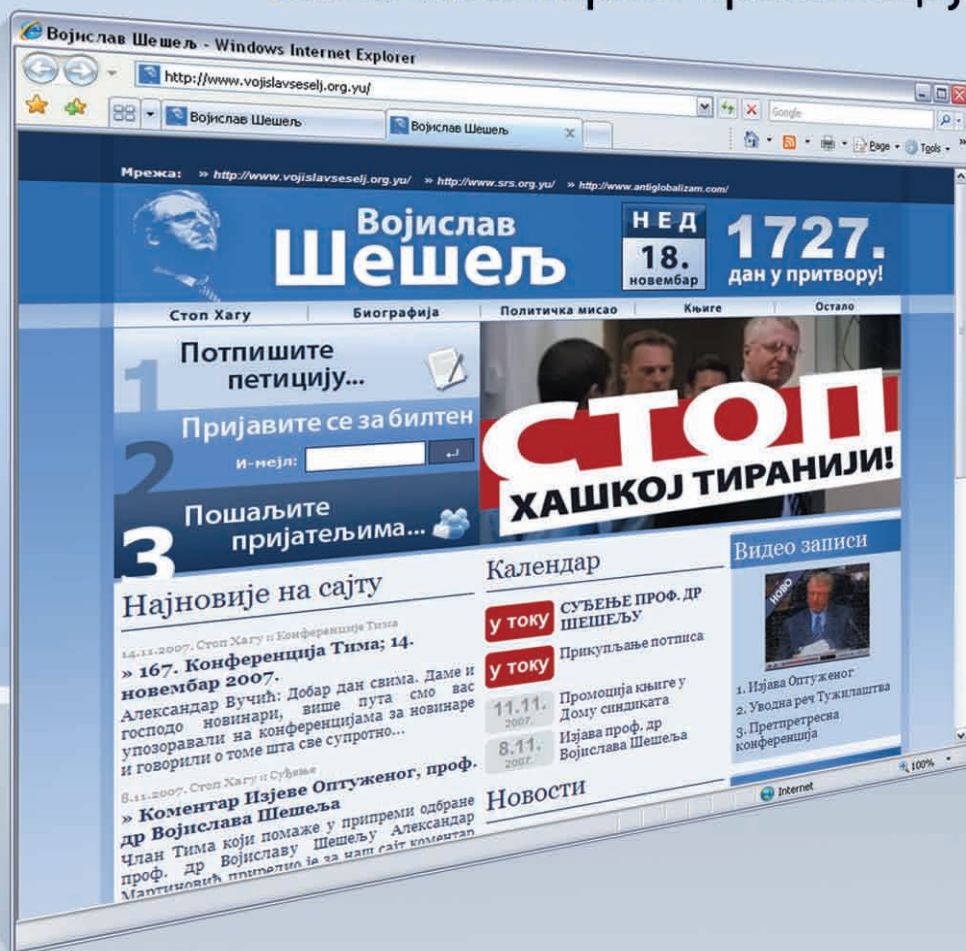

- ДОС на изборне резултате адекватно реагује – неки кукају, неки куну, неки пакују кофере, а неки би и да ликвидирају.
- Ових дана у Србију стиже капитал са Запада. Новине објавиле да енглески МИ 6 финансира будуће протесте у Београду.
- Коалиција ЗЕС (За Европску Србију) има планове, има кандидате за министре, има вољу да влада. Фали им само пар десетина посланичких мандата за већину.
- С обзиром на то како су владали, више би им личило да им се коалиција звала ЗЕЗ.
- Кажу да Борис Тадић, поред породичних слика на радном столу, ових дана држи и слику Кркобабића и Палме.
- Прво су рачунали на победу на изборима, затим на нагодбу са неким странкама, после тога на протесте, шерпе и пиштаљке, а сад рачунају како да најбрже збришу из земље.
- Да ли је поскупљење бензина узроковано повећаном потражњом горива за авионе?
- И Европа подржава формирање власти у Србији на челу са „демократима”. Ето, баш пре неки дан су се изјаснили Рупел, Солана, Тачи, Харадинај, Саркози итд.
- Једино што је укусно и не изазива мучнину, а да има префикс „ЕУРО” је ЕУРО-КРЕМ.
- Динкић изјавио да ће нову владу сачекати празан државни буџет. Па, нико није ни очекивао да ће оставити неки динар.
- Динкић најавио суноврат српске економије ако дође до промене власти. ’Ајде људи да га изаберемо опет, да не пропаднемо.
- Ђелић се не плаши истраге око своје имовине. Плаши се резултата.
- Динкић није певао на Евросонгу. Пропеваће после!
- Тај дим који куља из београдске скупштинске зграде, то није пожар. То само бивши спаљују доказе и документацију.
- До јуче су носили одела са уздужним штрафтама. Од сутра ће са попречним.
- Камелеон позелени кад промени околинину. Ђилас, кад изгуби власт.
- Горица Мојовић, Ђилас, Динкић, Саво Милошевић и Жак. (клоун из циркуса Корона) одлучили. Не дају Београд и тачка.
- Ма, неће криминалци из бивше власти одмах у затвор. Ево, новине пишу да су српски затвори пребукирани.
- Бора Чорба држао концерт у затвору у Чачку. Не проричем ништа, али нешто ми се по глави мота Динкићево име.
- Можда су неки од њих и знали како се поштено влада, само нису хтели да се истичу мимо колега.

Војислав Шешељ

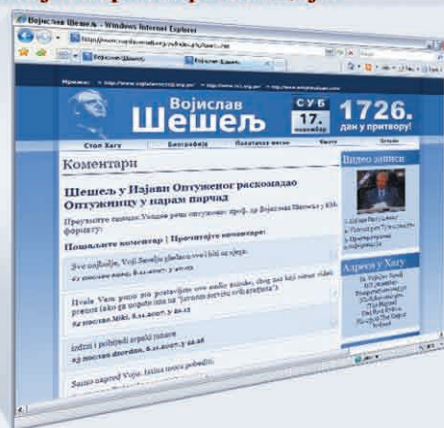
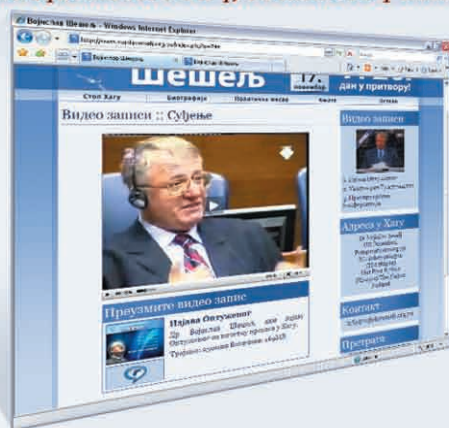
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.voislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најаве догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издвајамо капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело, „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Капитално дело

Проф. др Војислава Шешеља

ОБУ КЊИГУ ПОСВЕЋУЈЕМ
МОЈИМ РАТНИМ САБОРЦИМА И ПРИЈАТЕЉИМА
ДОБРОБОЉНИМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ.

ОБУ КЊИ
МОЈИМ РАТ
ДОБРОБОЉ
ЈУНАЧЕВИ
КОЈИ СУ
НА ОЛТАР
БРАЊЕВИ
ДВИМ С
КЛАЉАЗУ
СТРАНИ
ШТО НИ
ДА ПОД
УТОЛНИ
ДА ДО
НАСТА
НАС...

Научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима Сензационално дело настало за четири године хашког тамновања проф. др Војислава Шешеља

Чињеницама потискујући емоције, аутор научно доказује да је данашњи „хрватски народ“ вештачка креација Римокатоличке цркве, унапред замишљена као инструмент њеног злочиначког пројекта, утемељеног на тежњи да се српски народ уништи унијаћењем, покатоличавањем или потпуном физичком ликвидацијом, како више не би представљао препреку даљем прозелитском продирању на источноевропске просторе.

Рачунајући на беспштедну и аргументовану критику, проф. др Шешељ анализира бројну научну и публицистичку литературу и тако доказује своју основну тезу истакнуту у самом наслову ове књиге.

Јединствен научни рад на преко хиљаду страница који разобличава пакт Ватикана и Вашингтона који је жигосао Србе као највећи светски проблем и тако се сврстао на страну традиционалних српских непријатеља.